

ผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา
เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

โดย
นางสาวสุภัทร ขำทวี

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผน ข

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2567

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

ผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา
เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผน ข
มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2567
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

THE EFFECTS OF USING SIMULATION-BASED LEARNING WITH CONTENT AND
LANGUAGE INTEGRATED LEARNING TO ENHANCE ENGLISH SPEAKING SKILLS
OF SECOND YEAR VOCATIONAL CERTIFICATE STUDENT

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education ENGLISH LANGUAGE TEACHING

Academic Year 2024

Copyright of Silpakorn University

หัวข้อ

ผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้
แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

โดย

นางสาวสุภัทร ขำทวี

สาขาวิชา

การสอนภาษาอังกฤษ แผน ก

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุนีตา โฆษิตชัยวัฒน์

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร. คณิต เขียววิชัย)

พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร. สรณบดีรินทร์ ประสารทรัพย์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุนีตา โฆษิตชัยวัฒน์)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิภาดา ประสารทรัพย์)

630620015 : การสอนภาษาอังกฤษ แผน ข

คำสำคัญ : สถานการณ์จำลอง, การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา, ทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษ

นางสาว สุวภัทร ขำทวี: ผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ
เนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุนีตา โฆษิตชัยวัฒน์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา
2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการ
จัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1
ปีการศึกษา 2565 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ที่ใช้แผนกวิชาเป็นหน่วยสุ่ม
ได้นักเรียนแผนกวิชาอาหารและโภชนาการ จำนวน 24 คนที่กำลังเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับ
ศิลปะการประกอบอาหาร จากนั้นทำการทดลองโดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษก่อนเรียน และจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ
เนื้อหาและภาษา จำนวน 3 แผน แผนละ 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ รวม 3 สัปดาห์ จากนั้นให้นักเรียน
ทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการ
จัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา 2) แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
3) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการ
เรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐาน และสถิติทดสอบ t แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน

ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นปีที่ 2 ที่เรียนด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาหลังเรียน
สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2
มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ
เนื้อหาและภาษาอยู่ที่ระดับมากที่สุด

630620015 : Major ENGLISH LANGUAGE TEACHING

Keyword : Simulation-Based Learning, Content and Language Integrated Learning (CLIL), Speaking Skills

MISS Suwapat KHAMTAWEE : THE EFFECTS OF USING SIMULATION-BASED LEARNING WITH CONTENT AND LANGUAGE INTEGRATED LEARNING TO ENHANCE ENGLISH SPEAKING SKILLS OF SECOND YEAR VOCATIONAL CERTIFICATE STUDENT

Thesis advisor : Assistant Professor Suneeta Kositchaivat, Ph.D.

The purposes of this research were to: 1) compare the English-speaking skills of second-year vocational certificate students before and after learning through simulation-based learning combined with Content and Language Integrated Learning (CLIL), and 2) study students' satisfaction toward learning through simulation-based learning combined with Content and Language Integrated Learning.

The sample, selected by a cluster random sampling technique, comprised 24 second-year vocational certificate students majoring in Industrial and Handicraft Arts during the second semester of the academic year 2022. The experiment started with students taking a pre-test to measure English speaking skills before studying. Then, have students take lessons by using simulation based learning combined with Content and Language Integrated Learning for 3 lessons, 2 hours per week, totally 3 weeks. After that, students took a post-test to measure English speaking skills.

The instruments used for this research consisted of: 1) lesson plans of integrating simulation based learning with Content and Language Integrated Learning 2) pre-test and post-test of English speaking skills, and 3) a questionnaire to investigate students' satisfaction toward learning through simulation based learning combined with Content and Language Integrated Learning. The mean, standard deviation, and dependent t-test were used to analyze the data.

The results of the study were as follows: 1. The English speaking skills of students after learning through simulation based learning combined with Content and Language Integrated Learning were significantly higher than before at the .05 level. 2. The satisfaction toward learning through simulation based learning combined with Content and Language Integrated Learning was at the highest level.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุณีตา โฆษิตชัยวัฒน์ อาจารย์ที่ปรึกษางานค้นคว้าอิสระ ที่สละเวลาให้คำปรึกษา ดูแลติดตาม และเสนอแนะแนวทางอันเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงแก้ไขงานวิจัยฉบับนี้มีความถูกต้องและสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.สรณบดีนทร์ ประสารทรัพย์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภาดา ประสารทรัพย์ ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์เป็นประธานกรรมการและกรรมการในการสอบ ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงงานค้นคว้าอิสระจนสำเร็จด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ ท่านรองผู้อำนวยการเบญจมาศ รัตนโอภาส อาจารย์ลมนุ ทศนา และ อาจารย์ชนากานต์ จิตระโน ที่ให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการดำเนินการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ นายวรกร ชยุติกุล ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ที่กรุณาอนุญาตให้ทำการทดลองเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ขอขอบพระคุณเพื่อนครู วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ที่ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานวิจัยครั้งนี้และขอขอบใจนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกวิชาอาหารและโภชนาการ ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงต่อบุคลากรทุกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจารย์สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย รวมทั้งชี้แนะ ให้คำปรึกษาและให้คำแนะนำในการทำงานค้นคว้าอิสระจนประสบผลสำเร็จ

ขอขอบพระคุณเพื่อนร่วมรุ่นและรุ่นพี่นักศึกษาปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ช่วยเหลือ เสนอแนะแนวทาง และให้กำลังใจในการทำวิจัยครั้งนี้

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณครอบครัวที่ให้การสนับสนุน และเป็นกำลังใจสำคัญที่ทำให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ คุณค่าและคุณประโยชน์ของงานวิจัยเล่มนี้ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา และครูอาจารย์ทุกท่าน ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่ช่วยเหลือให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้

สุวิทย์ ขำทวี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย.....	7
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	7
สมมติฐานการวิจัย.....	7
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	8
ขอบเขตการวิจัย.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	10
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
1. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ หมวดวิชาทักษะชีวิต กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)	12
1.1 หลักการของหลักสูตร.....	12
1.2 จุดหมายของหลักสูตร.....	12
2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	14

2.1 ความหมายของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	14
2.2 องค์ประกอบของทักษะการพูด	15
2.3 แนวทางการสอนการพูดภาษาอังกฤษ.....	17
2.4 ขั้นตอนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ.....	24
2.5 การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	26
3. การใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation Based Learning).....	30
3.1 ความหมายของสถานการณ์จำลอง	30
3.2 ลักษณะการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง.....	32
3.3 ประโยชน์ของการใช้สถานการณ์จำลองในการจัดการเรียนรู้	33
4. การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (Content and Language Integrated Learning)	35
4.1 ความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา	35
4.2 ลักษณะการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้บูรณาการเนื้อหาและภาษา.....	36
4.3 แนวทางการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา.....	39
4.4 ข้อจำกัดของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (CLIL).....	43
4.5 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา	44
5. การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา.....	45
5.1 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา.....	46
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	47
6.1 งานวิจัยในประเทศ	47
6.2 งานวิจัยต่างประเทศ	49
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	55

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	55
2. ระเบียบวิธีการวิจัย.....	55
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	56
4. ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	56
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	64
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	65
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา...	66
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา	69
บทที่ 5 การสรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	72
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	72
วิธีดำเนินการวิจัย	73
สรุปผลการวิจัย.....	74
การอภิปรายผล	74
ข้อเสนอแนะ	78
รายการอ้างอิง	80
ภาคผนวก.....	87
ภาคผนวก ก หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล และเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย	88
ภาคผนวก ข การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	94
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	99

ภาคผนวก ง ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยการ จัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้ แบบบูรณาการเนื้อหาและ ภาษา.....	112
ประวัติผู้เขียน.....	115

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 3.1 บทเรียนและจำนวนชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา	57
ตารางที่ 3.2 รายละเอียดแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา	57
ตารางที่ 3.3 เกณฑ์การประเมินทักษะในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยยึดหลักเกณฑ์การให้คะแนนภาคปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษตามแนวของ Linder	61
ตารางที่ 4.1 ผลการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาและความต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน.....	67
ตารางที่ 4.2 ตารางเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนผลต่างเฉลี่ย (D) และค่าทดสอบ (t-test) ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา	69
ตารางที่ 4.3 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา.....	70

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย	8
-------------------------------------	---

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากอดีตจนถึงปัจจุบัน ภาษาอังกฤษมีบทบาทเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่องและมีความสัมพันธ์กับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เป็นเครื่องมือสำคัญในกระบวนการสืบค้นความรู้ทางการศึกษา การทำงาน และยังคงมีประโยชน์ไปจนถึงการเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้เพื่อแลกเปลี่ยนด้านสังคม การเมือง ภาษา และวัฒนธรรมในระดับสังคมโลก จากผลการสำรวจของสถาบัน Statista Research Department (2024) พบว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ได้รับการยอมรับและถูกใช้ในการสื่อสารมากที่สุดในโลก โดยมีผู้ใช้ภาษาอังกฤษจำนวน 1.35 พันล้านคนทั่วโลก โดยในจำนวนนี้ 898 ล้านคนเป็นผู้ใช้ภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ด้วยเหตุนี้ ภาษาอังกฤษจึงได้รับการยกระดับให้เป็นภาษาสากลที่มีบทบาทสำคัญในระดับโลกและมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับทุกวิทยาการและองค์ความรู้ที่เป็นสากล จากข้อมูลนี้ชี้ให้เห็นว่าหากผู้เรียนไม่มีความรู้และทักษะในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษก็จะนำไปสู่ปัญหาด้านการสืบค้นข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบวนการทางการศึกษา การเรียนรู้บริบททางสังคมและวัฒนธรรม รวมถึงการสร้างทักษะความรู้จากแหล่งข้อมูลที่เป็นสากล ดังนั้นจุดเริ่มต้นในการพัฒนาการศึกษาและประเทศชาติจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพื่อประสิทธิภาพในการค้นคว้าความรู้ การติดต่อสื่อสาร รวมถึงโอกาสในการประกอบอาชีพของผู้เรียนในอนาคต

นอกจากโอกาสในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลทางการศึกษาแล้ว การพัฒนากำลังคนก็เป็นอีกเป้าหมายในการพัฒนาประเทศตามนโยบายด้านการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ โดยในปีงบประมาณ 2565 กระทรวงศึกษาธิการมุ่งเน้นไปที่การพัฒนากำลังคนเพื่อรองรับความต้องการของประเทศในศตวรรษที่ 21 โดยมีเป้าหมายหลัก 1) เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษา โดยการพัฒนาหลักสูตรให้ทันสมัยเน้นทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 การพัฒนาครูให้มีความรู้ ทักษะ และสมรรถนะที่จำเป็นในการสอนยุคใหม่ รวมถึงพัฒนาสถานศึกษาให้มีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้อีกด้วย 2) เพื่อสร้างโอกาสทางการศึกษาที่เท่าเทียม โดยเน้นส่งเสริมการเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพสำหรับทุกคน โดยไม่คำนึงถึงพื้นฐานทางสังคม เศรษฐกิจ หรือภูมิภาค สนับสนุนการศึกษาพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ และส่งเสริมการศึกษาต่อเนื่องและการเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อให้ประชาชนเข้าถึงการศึกษาได้อย่างทั่วถึงและเท่าเทียม 3) เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยส่งเสริมการศึกษายาอาชีพและการฝึกอบรมทักษะอาชีพ มีการพัฒนาทักษะดิจิทัลให้กับนักเรียนและนักศึกษา ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาคการศึกษาและภาคเอกชน เพื่อผลิตกำลังคนสายอาชีพที่มีทักษะสูง ตอบสนองต่อตลาดแรงงาน

ระดับสากล 4) เพื่อส่งเสริมสนับสนุนวิชาชีพครูและบุคลากรทางการศึกษา โดยกระทรวงศึกษาธิการ ดำเนินการขับเคลื่อนพัฒนาสวัสดิการและรายได้ให้กับครูและบุคลากรทางการศึกษา รวมถึงสร้างแรงจูงใจและดึงดูดบุคคลที่มีความสามารถมาประกอบอาชีพครู เพื่อให้ครูและบุคลากรทางการศึกษามีคุณภาพชีวิตที่ดี สามารถพัฒนานักเรียนได้เต็มความสามารถและปฏิบัติหน้าที่ได้เต็มศักยภาพ และ 5) เพื่อพัฒนาระบบราชการและการบริการภาครัฐยุคดิจิทัล โดยการพัฒนาระบบราชการและการบริการภาครัฐให้มีประสิทธิภาพ โปร่งใส และตรวจสอบได้ ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในระบบการศึกษา และพัฒนาทักษะดิจิทัลให้กับข้าราชการและบุคลากรทางการศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557) จากเป้าหมายหลักในการพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ พบว่ามีส่วนที่ต้องการพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 ทั้งด้านทักษะการคิดวิเคราะห์ ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการสื่อสาร และทักษะการทำงานร่วมกัน ซึ่งการพูดภาษาอังกฤษก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของทักษะการสื่อสารที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของการสื่อสารนั้นให้ เป็นสากล นอกจากนี้ ยังมีนโยบายสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนสายอาชีพ มุ่งพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษาเพื่อเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันในตลาดแรงงานโลก นโยบายดังกล่าวยังคงมีการดำเนินการต่อเนื่องมาจนปัจจุบัน แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการดำเนินการจัดการเรียนการสอนระบบอาชีวศึกษาที่ส่งผลต่อการพัฒนาประเทศ นอกจากนี้รัฐบาลยังได้กำหนดนโยบายให้สอดคล้องกับการขับเคลื่อนประเทศของรัฐบาลที่ให้ความสำคัญกับการผลิตและพัฒนาากำลังคนเพื่อรองรับการพัฒนาประเทศ รัฐบาลส่งเสริมให้เยาวชนเรียนสายอาชีพมากขึ้นและยังมีการส่งเสริมหลักสูตรอาชีวศึกษาโดยยกระดับสถาบันการอาชีวศึกษาให้มุ่งเน้นความเป็นเลิศในการผลิตคนด้านวิชาชีพ ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนสามัญคู่ขนานไปกับสายวิชาชีพ นอกจากนี้ยังมีนโยบายให้สถานศึกษาทุกแห่งเร่งให้ความสำคัญด้านภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกระบวนการผลิตผู้เรียนในสายอาชีพ การผลิตบุคลากรสายอาชีพต่าง ๆ ต้องสามารถพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ ไมเช่นนั้นจะไม่สามารถก้าวสู่การเป็นแรงงานขั้นสูงในระดับหัวหน้าได้

ดังที่กล่าวข้างต้นว่า นอกจากเป้าหมายการพัฒนาคณะเพื่อขับเคลื่อนประเทศไปสู่ระดับสากลของรัฐบาลแล้ว การยกระดับคุณภาพและมาตรฐานกำลังคนสายอาชีพสู่สากลก็เป็นหนึ่งในพันธกิจของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาเช่นกัน ในส่วนการจัดการศึกษาในระดับอาชีวศึกษานั้น มุ่งเน้นความเป็นเลิศด้านอาชีพโดยแบ่งเป็น 9 กลุ่มหลักสูตร ได้แก่ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม คหกรรม อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เกษตรกรรม การประมง ศิลปกรรม อุตสาหกรรมสิ่งทอ และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2562) นอกจากสาขาอาชีพเฉพาะแล้ว ผู้เรียนจะได้รับการศึกษาในกลุ่มวิชาสามัญตามหลักสูตรหรือกลุ่มวิชาทักษะชีวิต ประกอบด้วย วิชาคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย สังคมศึกษา สุขศึกษาและพลศึกษา

วิทยาศาสตร์ โดยจะเน้นการศึกษาในสาขาวิชาชีพเฉพาะมากกว่ากลุ่มวิชาสามัญ กล่าวคือ ผู้เรียนจะได้เรียนวิชาสามัญเพียง 2-3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์เท่านั้น ซึ่งวิชาภาษาอังกฤษก็เป็นหนึ่งในวิชาสามัญนั้นด้วย

การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรอาชีวศึกษานั้นได้รับการปฏิรูปเนื่องจากรัฐบาลต้องการเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอาชีวศึกษาที่ผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อประโยชน์ในการประกอบอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2562) โดยรัฐบาลมีนโยบายในการปฏิรูปหลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนอาชีวศึกษา ดังจะเห็นได้จากนโยบายที่มุ่งเน้นการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีมาตรฐานตามกรอบมาตรฐานหลัก ได้แก่ จัดแผนการเรียนให้มีรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ จัดหาครูชาวต่างชาติ เพิ่มชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษตามตารางเรียนที่วาง จัดแผนการเรียนให้นักเรียนนักศึกษาที่มีความสนใจ โดยจัดชั่วโมงเรียนทุกวัน วันละ 2 ชั่วโมงหลังชั่วโมงเรียนสุดท้าย ตั้งชมรมวิชาชีพภาษาอังกฤษ จำลองครูไทยและต่างชาติเพิ่ม นอกจากนี้มีการใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล โดยสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาได้ศึกษาเอกสารและนำกรอบมาตรฐานอ้างอิงทางภาษา The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) และ Vocational English in ESL/ESL Competencies มาใช้เป็นแนวทางขับเคลื่อนการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับอาชีวศึกษา นอกจากนี้ รัฐบาลยังมีนโยบายการปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยได้บริหารจัดการหลักสูตรให้มีความยืดหยุ่นทั้งในด้านโครงสร้างเวลาเรียน กระบวนการจัดการเรียนรู้ และการวัดประเมินผล เช่น จัดให้มีการเรียนภาษาอังกฤษทุกวันๆ ละ 2 ชั่วโมง การกำหนดระดับการประเมินภาษาอังกฤษ ได้แก่ ระดับ ปวช.1 ต้องสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เกิดทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน ในเรื่องที่คุ้นเคยและที่เผชิญในการทำงาน ระดับ ปวช.2 สามารถจัดการสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทาง พูดภาษาอังกฤษได้ และเขียนจดหมายตอบโต้ได้ และระดับ ปวช.3 มีทักษะการบรรยายเหตุการณ์ต่างๆ แสดงความคิดเห็นและสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจเป็นภาษาอังกฤษได้ อีกทั้งยังส่งเสริมการยกระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสนทนาภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา การเข้าค่ายภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นปิดภาคเรียน รวมถึงจัดสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่ส่งเสริมต่อการฝึกทักษะทางภาษา และการยกระดับความสามารถในการจัดการเรียนการสอนของครู (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557)

ในขณะที่รัฐบาลกำลังให้ความสำคัญกับการส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษให้แก่กำลังคนด้านอาชีวศึกษา โดยมีการปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ได้มาตรฐานขึ้น แต่ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทักษะการพูด ยังคงเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนสายอาชีพ โดยการศึกษาของ ชัยมงคล พุกสุวรรณ (2560) พบว่า การสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา

มักเน้นการเรียนรู้ทฤษฎีมากกว่าการฝึกฝนทักษะการพูดจริง ทำให้นักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในสถานการณ์จริงได้ การศึกษานี้แนะนำว่า ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรและการจัดกิจกรรมที่เน้นการฝึกฝนทักษะการพูดอย่างต่อเนื่อง โดยให้โอกาสนักเรียนได้ฝึกฝนการพูดในสภาพแวดล้อมที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากขึ้น เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับการทำงานในสังคมที่มีความหลากหลายทางภาษาและวัฒนธรรม

ผลการศึกษาจากงานวิจัยนี้ ชี้ให้เห็นว่า ปัญหาหลักที่นักเรียนอาชีวศึกษาพบในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษคือ ขาดการฝึกฝนทักษะการพูดในสถานการณ์จริง ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และการสอนที่เน้นทฤษฎีมากกว่าการปฏิบัติจริง ซึ่งสอดคล้องกับสภาพปัญหาที่ผู้วิจัยพบจากการปฏิบัติหน้าที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนอาชีวศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 พบว่า รายวิชาที่ผู้เรียนต้องเรียนมีเนื้อหาเป็นวิชาภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับสาขาวิชาชีพของผู้เรียน และต้องสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์การปฏิบัติงานจริงได้ ซึ่งขัดแย้งกับรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มักสอนแบบบรรยาย เน้นไวยากรณ์ มักให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดในแบบเรียนแทนการฝึกสนทนาจริง รวมไปถึงขาดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเหมือนสถานการณ์จริง ทำให้ผู้เรียนขาดการฝึกหัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ นำไปสู่การขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ เชนอาย และรู้สึกกังวลเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ คิดก่อนพูดมากเกินไป จนไม่กล้าพูด

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในการสอนนักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 จึงมีความสนใจที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าวและส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation-Based Learning) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (Content and Language Integrated Learning (CLIL)) ทั้งนี้เนื่องจากงานวิจัยหลายฉบับได้ศึกษาผลของการใช้สถานการณ์จำลองในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยพบว่า การใช้สถานการณ์จำลองช่วยเพิ่มความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนและทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ตัวอย่างเช่น การศึกษาของ กาญจนา ณ ศรีสุข (2561) พบว่า การใช้สถานการณ์จำลองช่วยเสริมสร้างความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดภูเก็ต โดยผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นหลังจากการเรียนรู้ด้วยวิธีนี้นอกจากนี้ การศึกษาของ มธุรส ศิลาคม และ โสภิตา บุญจาง (2564) พบว่า การใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของพนักงานขายของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองในจังหวัดหนองบัวลำภู โดยพนักงานขายสามารถสื่อสารกับลูกค้าชาวต่างชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังนั้น การใช้สถานการณ์จำลองในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงเป็นการจัดการเรียนรู้

ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการพูดในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

อีกทั้ง การใช้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (Content and Language Integrated Learning (CLIL)) ก็เป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์ที่เหมาะสมกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในกลุ่มผู้เรียนอาชีวศึกษา เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เป็นวิธีการที่ผสมผสานการเรียนรู้ภาษาและเนื้อหาวิชาอื่นๆ ในเวลาเดียวกัน ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการใช้ภาษาในบริบทที่หลากหลายและสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

การใช้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (Content and Language Integrated Learning (CLIL)) นอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทักษะทางภาษาแล้ว ยังสามารถเรียนรู้เนื้อหาวิชาอื่นๆ ได้พร้อมกัน เช่น วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา หรือในสาขาวิชาชีพเฉพาะด้าน เช่น ช่างยนต์ คหกรรม ศิลปกรรม อาหารและโภชนาการ เป็นต้น ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบนี้ช่วยให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาอังกฤษกับความรู้ในด้านต่างๆ และสามารถประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ การศึกษาในหลายงานวิจัยได้ชี้ให้เห็นถึงผลการใช้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาที่ส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยพบว่า นักเรียนที่เรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา สามารถเพิ่มความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ และสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วมากขึ้น ตัวอย่างเช่น การศึกษาของ กฤตพิภข แก้วกำเนิด และคณะ (2564) พบว่า การใช้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาในการเรียนการสอนช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในบริบทต่างๆ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยนักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้ การศึกษาของ อาทิตย์ ศรีจันทร์ตร และคณะ (2560) ยังพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา มีความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ จึงกล่าวได้ว่า การใช้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาไม่เพียงช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แต่ยังช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง กับเนื้อหาวิชาอีกด้วย ดังนั้น การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนอาชีวศึกษา โดยช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ทราบคำศัพท์ สำนวน และรูปประโยคในการพูดภาษาอังกฤษตรงตามบริบทวิชาชีพของตน และสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วในสถานการณ์จริง

จากการศึกษาวิจัยที่ผ่านมายังไม่มีผู้ได้นำรูปแบบการจัดการเรียนการสอนทั้งสองแบบมารวมกันในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนอาชีวศึกษา ซึ่งจากการศึกษาและรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทราบถึงข้อดีของทั้งสองกระบวนการ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนอาชีวศึกษา โดยการใช้วิธีการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลอง (Simulation-Based Learning) ร่วมกับแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (Content and Language Integrated Learning) เป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษและความพร้อมในสายงานอาชีพของผู้เรียน ดังนี้

การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองมีจุดเด่นที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนภาษาอังกฤษในบริบทที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง เช่น การสื่อสารในที่ทำงาน การเจรจาทางธุรกิจ หรือการให้บริการลูกค้า การจำลองสถานการณ์เหล่านี้ช่วยให้นักเรียนมีโอกาสดลองใช้ภาษาอังกฤษโดยไม่ต้องกลัวความผิดพลาด ซึ่งลดความกดดันและเพิ่มความมั่นใจให้กับนักเรียน นอกจากนี้ การเรียนรู้ผ่านการลงมือทำจริง (learning by doing) ยังช่วยให้นักเรียนเข้าใจและจดจำทักษะต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในขณะเดียวกัน การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษควบคู่ไปกับเนื้อหาวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง เช่น การจัดการสำนักงาน การโรงแรม คหกรรม ศิลปกรรม หรือการบัญชี วิธีการนี้ทำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษในชีวิตจริงและในสายอาชีพของตนเอง โดยการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาจะช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติผ่านการเรียนรู้เนื้อหาที่เป็นประโยชน์ ซึ่งแตกต่างจากการเรียนรู้ภาษาแบบดั้งเดิมที่เน้นเฉพาะการท่องจำ เมื่อผสมผสานสองวิธีการนี้เข้าด้วยกันจะเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพสูงสุดสำหรับนักเรียนอาชีวศึกษา สถานการณ์จำลองจะสร้างพื้นที่สำหรับการฝึกฝนที่สมจริง ในขณะที่การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาจะช่วยเชื่อมโยงภาษาอังกฤษกับเนื้อหาวิชาชีพที่จำเป็น การผสมผสานนี้ทำให้ผู้เรียนไม่เพียงแต่พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แต่ยังมีความพร้อมในการทำงานและสามารถปรับตัวเข้าสู่สภาพแวดล้อมการทำงานที่หลากหลาย ดังนั้น การนำการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองและการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษามารวมกันจึงเป็นแนวทางที่เหมาะสมและควรส่งเสริมสำหรับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในนักเรียนอาชีวศึกษา เพื่อสร้างบุคลากรที่มีศักยภาพและความพร้อมสำหรับโลกของการทำงานในอนาคต

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนภาษาอังกฤษจึงสนใจที่จะพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับศิลปะการประกอบอาหาร โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับวิธีสอนภาษาแบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (Content and Language Integrated Learning (CLIL)) เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการพูดในสถานการณ์เสมือนจริง และคุ้นชินกับ

การพูดภาษาอังกฤษในบริบทที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาชีพของตนเองโดยตรง เพื่อพัฒนาและเพิ่มความมั่นใจในการฝึกพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนต่อไป

คำถามการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามการวิจัย ดังนี้

1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
2. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาอยู่ในระดับใด

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยเรื่องผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

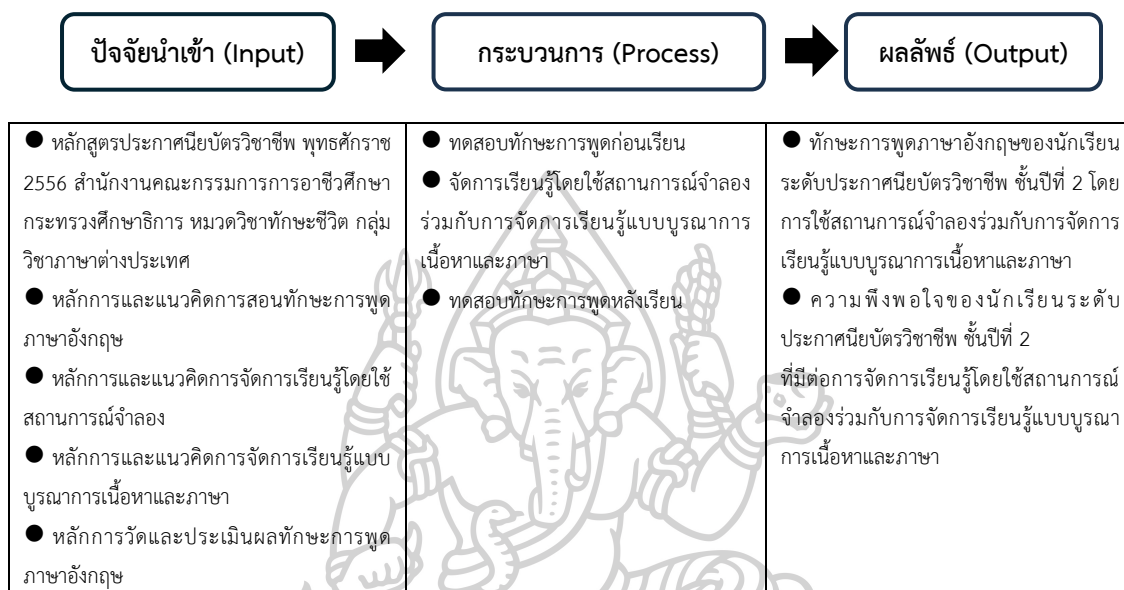
สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาอยู่ในระดับมาก

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยของผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ดังแผนภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่กำลังศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 278 คน ซึ่งศึกษาอยู่ในแผนกวิชาการบัญชี แผนกวิชาการจัดการสำนักงาน แผนกวิชาการตลาด แผนกวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ แผนกวิชาคอมพิวเตอร์กราฟิก แผนกวิชาจิตรศิลป์ แผนกวิชาแฟชั่นและสิ่งทอ แผนกวิชาคหกรรม แผนกวิชาการโรงแรม แผนกวิชาการท่องเที่ยว และแผนกวิชาอาหารและโภชนาการ ที่กำลังเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับศิลปะการประกอบอาหาร

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ที่ใช้แผนกวิชาเป็นหน่วยสุ่ม ได้นักเรียนแผนกวิชาอาหารและโภชนาการ จำนวน 24 คนที่กำลังเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับศิลปะการประกอบอาหาร

2. ตัวแปร

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษและความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

3. ระยะเวลา

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ตั้งแต่วันที่ 17 พฤษภาคม ถึงวันที่ 14 มิถุนายน 2565 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองจำนวน 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 2 ชั่วโมง รวมระยะเวลาในการทดลอง 6 ชั่วโมง โดยไม่รวมการทดสอบก่อนและหลังเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองเพื่อฝึกการพูดแนะนำอุปกรณ์งานครัวและวิธีใช้งาน แนะนำวัตถุดิบและบอกปริมาณวัตถุดิบในการประกอบอาหาร และการบอกขั้นตอนการประกอบอาหาร ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 ขั้นเตรียมพร้อมเข้าสู่บทเรียน กิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียนและสำรวจความรู้เดิมของผู้เรียนที่มีต่อหัวข้อการเรียนรู้

1.2 ขั้นนำเสนอเนื้อหา ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ ส่วนวน หรือรูปประโยคที่จำเป็นต้องทราบผ่านสื่อรูปแบบต่างๆที่ใช้ภาษาอังกฤษ โดยมีเนื้อหาอยู่ในระดับที่นักเรียนสามารถเข้าใจได้ (comprehensible input)

1.3 ขั้นลงมือปฏิบัติ ฝึกปฏิบัติการพูดแนะนำอุปกรณ์งานครัวและวิธีใช้งาน แนะนำวัตถุดิบและบอกปริมาณวัตถุดิบในการประกอบอาหาร และการบอกขั้นตอนการประกอบอาหารโดยใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

1.4 ชั้นอภิปราย ใช้สถานการณ์จำลองสำหรับฝึกทักษะการพูดในสถานการณ์และข้อมูลที่กำหนดให้

2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดในสถานการณ์การแนะนำอุปกรณ์งานครัวและวิธีใช้งาน แนะนำวัตถุดิบและบอกปริมาณวัตถุดิบในการประกอบอาหารและการบอกขั้นตอนการประกอบอาหาร เพื่อสื่อสารความคิด ความต้องการ หรือแสดงความคิดเห็นตามสถานการณ์และข้อมูลที่กำหนดให้ ซึ่งพิจารณาจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษแบบทดสอบปากเปล่า (Oral test) โดยมีเกณฑ์การวัด ดังนี้ 1) ความคล่องแคล่วในการพูด (Fluency) 2) ความเข้าใจง่าย (Comprehensibility) 3) ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication) และ 4) คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)

3. ความพึงพอใจ หมายถึง ความชอบหรือความรู้สึกทางบวกที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดย 5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด และ 1 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

4. นักเรียน หมายถึง ผู้เรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. นักเรียนได้รับการพัฒนาและส่งเสริมให้มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับที่ดีขึ้น
2. ผู้สอนได้แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพต่อไป
3. ผู้สอนได้แนวทางในการปรับปรุงพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยใช้ผลการวิจัยเป็นฐาน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่องผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ หมวดวิชาทักษะชีวิต กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

- 1.1 หลักการของหลักสูตร
- 1.2 จุดหมายของหลักสูตร
- 1.3 คำอธิบายรายวิชา วิชาภาษาอังกฤษสำหรับศิลปะการประกอบอาหาร

2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

- 2.1 ความหมายของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
- 2.2 องค์ประกอบของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
- 2.3 แนวทางการสอนการพูดภาษาอังกฤษ
- 2.4 ขั้นตอนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
- 2.5 การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

3. การใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation Based Learning)

- 3.1 ความหมายของสถานการณ์จำลอง
- 3.2 ลักษณะการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง
- 3.3 ประโยชน์ของการใช้สถานการณ์จำลองในการจัดการเรียนรู้

4. การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (CLIL)

- 4.1 ความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา
- 4.2 ลักษณะการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา
- 4.3 แนวทางการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา
- 4.4 ข้อจำกัดของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา
- 4.5 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

5. การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

5.1 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยในประเทศ

6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ หมวดวิชาทักษะชีวิต กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

การจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ มีแนวทางการจัดการศึกษาตามหลักการของหลักสูตร จุดหมายของหลักสูตร และมีทิศทางการจัดการเรียนรู้ตามคำอธิบายรายวิชา ดังต่อไปนี้

1.1 หลักการของหลักสูตร

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ หมวดวิชาทักษะชีวิต กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เป็นหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหลังมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่าด้านวิชาชีพที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการศึกษาแห่งชาติและประชาคมอาเซียน เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนระดับฝีมือให้มีสมรรถนะ มีคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพ สามารถประกอบอาชีพได้ตรงตามความต้องการของสถานประกอบการและการประกอบอาชีพอิสระ นอกจากนี้ ยังเปิดโอกาสให้เลือกเรียนได้อย่างกว้างขวาง เน้นสมรรถนะเฉพาะด้านด้วยการปฏิบัติจริง สามารถเลือกวิธีการเรียนตามศักยภาพและโอกาสของผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเทียบโอนผลการเรียน สะสมผลการเรียน เทียบความรู้และประสบการณ์จากแหล่งวิทยาการ สถานประกอบการ และสถานประกอบอาชีพอิสระ และยังเป็นหลักสูตรที่สนับสนุนการประสานความร่วมมือในการจัดการศึกษาร่วมกันระหว่างหน่วยงาน และองค์กรที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน เปิดโอกาสให้สถานศึกษา สถานประกอบการ ชุมชนและท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรให้ตรงตามความต้องการและสอดคล้องกับสภาพยุทธศาสตร์ของภูมิภาค เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

1.2 จุดหมายของหลักสูตร

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ หมวดวิชาทักษะชีวิต กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในการพัฒนาความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ของผู้เรียนในงานอาชีพให้สอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพ สามารถนำความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ในงานอาชีพ

ไปปฏิบัติงานอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ เลือกรวิถีการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสมกับตน สร้างสรรค์ความเจริญต่อชุมชน ท้องถิ่น และประเทศชาติ รวมถึงเพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้มีปัญญา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่เรียนรู้ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตและการประกอบ อาชีพ สามารถสร้างอาชีพ มีทักษะในการจัดการและพัฒนาอาชีพให้ก้าวหน้าอยู่เสมอ อีกทั้งเพื่อให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความมั่นใจและภาคภูมิใจในวิชาชีพที่เรียน รักงาน รักหน่วยงาน สามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ดีโดยมีความเคารพในสิทธิและหน้าที่ของตนเองและผู้อื่น มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีงาม ทั้งในการทำงาน การอยู่ร่วมกัน การต่อต้านความรุนแรง และสารเสพติด มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว หน่วยงาน ท้องถิ่นและประเทศชาติ อุทิศตนเพื่อสังคม เข้าใจและเห็นคุณค่าของศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น มีจิตสำนึกด้านปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง รู้จักใช้และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดี รวมถึงเพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ มีคุณธรรม จริยธรรม และวินัยในตนเอง มีสุขภาพอนามัย ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจเหมาะสมกับงานอาชีพ และเพื่อให้ผู้เรียนตระหนักและมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองของประเทศและโลก มีความรักชาติ สำนึกในความเป็นไทย เสียสละเพื่อส่วนรวม ดำรงรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์และการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

1.3 คำอธิบายรายวิชา วิชาภาษาอังกฤษสำหรับศิลปะการประกอบอาหาร

รายวิชา 2000-1223 ภาษาอังกฤษสำหรับศิลปะการประกอบอาหาร (English for Culinary Arts) มีจุดประสงค์รายวิชาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถฟัง-ดู พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการประกอบอาหาร รวมถึงตระหนักและเห็นประโยชน์ของการใช้ภาษาอังกฤษในงานอาชีพ โดยมีสมรรถนะรายวิชาประกอบด้วย การฟัง-ดูเรื่องราว การสนทนาการสาธิต ขั้นตอนการปฏิบัติงานเกี่ยวกับศิลปะการประกอบอาหารจากสื่อโสตทัศน์ สนทนาโต้ตอบให้ข้อมูลแสดงความคิดเห็น นำเสนอ สาธิตขั้นตอนการประกอบอาหาร อ่านเรื่อง ดำรับอาหารขั้นตอนการปฏิบัติงานเกี่ยวกับศิลปะการประกอบอาหาร เขียนให้ข้อมูลขั้นตอนการประกอบอาหาร ใช้คำศัพท์เทคนิคในการประกอบอาหาร และใช้เทคโนโลยีสืบค้นความก้าวหน้าในงานศิลปะการประกอบอาหารและฝึกฝนภาษาอังกฤษ พร้อมแสดงหลักฐานการเรียนรู้ด้วยตนเอง และได้มีการระบุคำอธิบายรายวิชาสำหรับการจัดการเรียนรู้โดยให้ปฏิบัติเกี่ยวกับ การฟัง พูด อ่าน เขียน ในงานประกอบอาหาร การพูดโต้ตอบ การให้และขอข้อมูลการแสดงความคิดเห็น การเสนอ/ให้ข้อมูล การสาธิต การอ่านตำรับอาหาร คู่มือการใช้อุปกรณ์เครื่องมือ ส่วนประกอบประกอบอาหาร การใช้คำศัพท์เทคนิคเครื่องหมาย สัญลักษณ์ ตาราง แผนภาพ การถ่ายโอนคำศัพท์เทคนิคมาเขียนเป็นประโยคและข้อความสั้นๆ การใช้พจนานุกรมและ Online dictionary การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศพัฒนาทักษะ

ทางภาษาด้วยตนเอง การแสวงหาความรู้ข้อมูลในงานอาหารและการใช้เทคโนโลยีใหม่ด้าน การประกอบอาหารทั้งในและต่างประเทศจากแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย

2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การศึกษาวิจัยเรื่องผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ เนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยครอบคลุมหลากหลายประเด็น ได้แก่ ความหมายของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ องค์ประกอบ ของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ขั้นตอนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ การจัดกิจกรรมการสอน ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และการวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

2.1 ความหมายของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ใช้สื่อสารระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ประกอบไปด้วย องค์ประกอบหลายส่วน ซึ่งนักวิชาการด้านการสอนภาษาอังกฤษได้ให้ความหมายของทักษะการพูด ภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) ได้เสนอแนวคิดว่าการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารด้วยการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบไปด้วย ความคล่องแคล่ว (Fluency) ความเข้าใจ (Comprehensibility) ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (Amount of communication) คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร (Quality of communication) และความ พยายามในการสื่อสาร (Effort to communication)

Brown (1994) และ Verderber (2007) มีมุมมองสอดคล้องกันว่า การใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารนั้นมิได้จำกัดเพียงการพูดเท่านั้น หากแต่เป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งต้องมี ผู้เกี่ยวข้องอย่างน้อยสองฝ่าย ทั้งนี้ Verderber ได้เสนอองค์ประกอบพื้นฐานของการสื่อสาร ได้แก่ บริบท (Context) ผู้ส่งสารและผู้รับสาร (Participants) เนื้อหาของสาร (Message) ช่องทาง การสื่อสาร (Channels) การใช้เสียง (Voices) และการตอบสนองหรือปฏิกิริยาตอบกลับ (Feedback) ซึ่งล้วนมีบทบาทสำคัญในการทำให้การสื่อสารบรรลุเป้าหมาย ในขณะที่ Brown เน้นว่า การสื่อสารในภาษาอังกฤษควรครอบคลุมทักษะทั้งสี่ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การพูดจะเกิดความหมายอย่างแท้จริงก็ต่อเมื่อผู้รับสารสามารถเข้าใจ เนื้อหาที่สื่อออกไป และมีการแสดงปฏิกิริยาตอบกลับ ซึ่งสะท้อนถึงควมมีประสิทธิภาพของ กระบวนการสื่อสาร กล่าวโดยสรุป การสื่อสารที่มีคุณภาพจำเป็นต้องมีความหมายร่วมกันระหว่าง ผู้ส่งสารและผู้รับสาร ดังนั้นการสื่อสารจะต้องมีความหมายทั้งผู้รับสารและผู้ส่งสาร

Clark (1972) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสารที่ผู้พูดต้องใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยต้องถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นคำพูด

นอกจากนี้ Richard & Schmidt (2002) อธิบายความหมายของทักษะการพูดภาษาอังกฤษว่า หมายถึง กระบวนการสื่อสารความหมาย ความคิด ความรู้สึก ผ่านภาษาพูด โดยผู้พูดต้องมีความเข้าใจในระบบภาษา โครงสร้างประโยค และคำศัพท์

Finocchiaro and Brumfit (1983) ได้ให้ความหมายของทักษะการพูดว่าเป็นปฏิกิริยาที่ผู้พูดต้องคำนึงถึงความถูกต้องของการออกเสียง ไวยากรณ์ และการใช้คำที่เหมาะสม เพื่อไม่ให้ผู้ฟังสับสน นอกจากนี้ยังต้องพูดให้เหมาะสมกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมด้วย

โดยสรุปทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารระหว่างบุคคลสองคนขึ้นไป ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ข้อมูล และประสบการณ์ผ่านภาษาพูด โดยผู้พูดต้องมีความเข้าใจในระบบภาษา โครงสร้างประโยค คำศัพท์ และสามารถใช้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์

2.2 องค์ประกอบของทักษะการพูด

ทักษะการพูดเป็นความสามารถที่ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายด้านเพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ นักวิชาการทั้งไทยและต่างประเทศได้จำแนกองค์ประกอบของทักษะการพูดออกเป็นหลายมิติ ดังนี้

พระมหาสังเวช ศรีโคตร และ ทวีศักดิ์ ชูมา (2559) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของทักษะการพูดภาษาอังกฤษว่า องค์ประกอบของการพูดที่จะประสบความสำเร็จได้ต้องประกอบไปด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 4 องค์ประกอบ กล่าวคือ ต้องมีความรู้ด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (Grammatical Competence) หมายถึง ความรู้ด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง นอกจากนี้ยังต้องมีความรู้ด้านสังคม (Sociolinguistic Competence) คือ การใช้คำและโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทางและข้อมูลต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น ประการต่อมา ต้องมีความรู้ในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน (Discourse Competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical Form) กับ ความหมาย (Meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน และองค์ประกอบสุดท้าย ผู้พูดจะต้องมีความรู้ในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) หมายถึง การใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (body language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

Brown (2001) อธิบายว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นการแสดงออกของภาษา ในลักษณะการสื่อสารที่ต้องอาศัยทั้งความคล่องแคล่ว (fluency) และความถูกต้อง (accuracy) โดยความคล่องแคล่วหมายถึงการพูดได้ต่อเนื่อง ราบรื่น โดยไม่สะดุดหรือหยุดคิดบ่อยครั้ง ส่วนความถูกต้องประกอบด้วยการใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ และการออกเสียง ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม นอกจากนี้ Brown ยังได้กล่าวถึง ปัจจัยทางอารมณ์ (Affective Factors) เช่น ความมั่นใจ ความกลัว การพูดผิด และความรู้สึกในการปฏิสัมพันธ์ ซึ่งมีผลต่อประสิทธิภาพในการพูดของผู้เรียนอย่างมาก

ในขณะที่ Hughes (2002) เสนอกรอบการประเมินทักษะการพูดที่ละเอียดมากขึ้น โดยแบ่งองค์ประกอบออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1) ความคล่องแคล่วและความต่อเนื่อง (fluency and coherence) ซึ่งเน้นการเรียบเรียงเนื้อหาได้ต่อเนื่องและสมเหตุสมผล 2) การออกเสียง (pronunciation) ที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย 3) ขอบเขตและความถูกต้องของไวยากรณ์ (grammatical range and accuracy) 4) การใช้คำศัพท์ (lexical resource) ที่หลากหลายและเหมาะสมกับบริบท และ 5) การสื่อสารแบบมีปฏิสัมพันธ์ (interactive communication) ซึ่งครอบคลุมการเริ่มต้นบทสนทนา การตอบโต้ และการซ่อมแซมการสื่อสารเมื่อเกิดความเข้าใจผิด

Skehan (1998) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับทักษะการพูด โดยแบ่งองค์ประกอบของการพูดออกเป็น 1) ความคล่องแคล่ว (Fluency) ซึ่งหมายถึงความสามารถในการพูดได้อย่างต่อเนื่อง โดยไม่มีการหยุดชะงัก 2) ความถูกต้อง (Accuracy) หมายถึงการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ และการออกเสียงที่ถูกต้อง 3) ความซับซ้อน (Complexity) หมายถึงความสามารถในการใช้ภาษาที่ซับซ้อนขึ้น เช่น การใช้โครงสร้างประโยคที่มีความหลากหลาย ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับผู้เรียนภาษาที่ต้องการพัฒนาทักษะการพูดให้อยู่ในระดับที่สูงขึ้น

Levelt (1989) ได้นำเสนอแบบจำลองจิตวิทยาเกี่ยวกับการผลิตภาษาพูด (Speaking Model) ซึ่งระบุว่าการพูดเป็นกระบวนการที่ประกอบไปด้วย 1) แนวคิด (Conceptualization) ซึ่งเป็นกระบวนการที่ผู้พูดวางแผนและเลือกเนื้อหาที่จะพูด 2) การวางโครงสร้างประโยค (Formulation) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเลือกคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ 3) การเปล่งเสียง (Articulation) ซึ่งเป็นการส่งออกเสียงพูดผ่านกลไกของอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง และ 4) การตรวจสอบตนเอง (Self-Monitoring) ซึ่งหมายถึงการฟังและปรับแก้คำพูดของตนเอง

Nation & Newton (2009) ได้จำแนกองค์ประกอบของทักษะการพูดเป็น 1) ความคล่องแคล่ว (Fluency) 2) การสนับสนุนด้านความหมาย (Meaning-focused support) ซึ่งหมายถึงการใช้กลยุทธ์ในการสื่อสารเพื่อให้ข้อความมีความหมายชัดเจน 3) ความแม่นยำ (Accuracy) และ 4) การรับฟังอย่างมีประสิทธิภาพ (Effective listening) ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของการโต้ตอบในการสื่อสาร

Thornbury (2005) ได้เสนอว่าองค์ประกอบสำคัญของทักษะการพูด ได้แก่ 1) การออกเสียง (Pronunciation) 2) ไวยากรณ์ (Grammar) 3) คำศัพท์ (Vocabulary) 4) ความคล่องแคล่ว (Fluency) 5) การโต้ตอบ (Interaction) และ 6) ความสามารถทางวัจนปฏิบัติ (Pragmatic Competence) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบริบททางสังคม

Canale และ Swain (1980) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) โดยเสนอว่าองค์ประกอบของการพูดที่มีประสิทธิภาพต้องประกอบไปด้วย 1. ความสามารถทางไวยากรณ์ (Grammatical competence) 2. ความสามารถทางสังคมภาษา (Sociolinguistic competence) 3. ความสามารถในการวางแผนข้อความ (Discourse competence) และ 4. ความสามารถทางกลยุทธ์ (Strategic competence)

จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักวิชาการข้างต้น สรุปได้ว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่จะทำให้การพูดสื่อสารประสบความสำเร็จต้องประกอบด้วย การออกเสียง (Pronunciation) ความคล่องแคล่ว (Fluency) ความเข้าใจง่าย (Comprehensibility) ความเหมาะสม (Appropriateness) และมีองค์ประกอบเพิ่มเติมบางประการ ประกอบด้วย ความรู้ทางภาษา (Linguistic knowledge) ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication) และคุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)

2.3 แนวทางการสอนการพูดภาษาอังกฤษ

การพูดเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนและประสบการณ์โดยตรง การเรียนรู้ผ่านการฟังและการฝึกปฏิบัติจริงจึงเป็นแนวทางที่สำคัญในการพัฒนาทักษะนี้ ดังนั้น แนวทางการสอนการพูดที่มีประสิทธิภาพต้องคำนึงถึงทั้งหลักการทางภาษาศาสตร์และจิตวิทยาการเรียนรู้ โดยต้องมีการออกแบบกิจกรรมการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและมีส่วนร่วมในการสนทนานักวิชาการทั้งไทยและต่างประเทศได้เสนอแนวทางการสอนการพูดภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพโดยเน้นไปที่หลักการสำคัญหลายประการดังต่อไปนี้

Harmer (1983) ได้กล่าวถึงหลักการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นว่าผู้เรียนควรมีแรงจูงใจในการพูดและมีโอกาสใช้ภาษาในบริบทที่เป็นธรรมชาติ Harmer เสนอแนวทางที่เรียกว่า The Communicative Approach ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่เน้นการสื่อสารเป็นหลัก วิธีการนี้ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสดูฝึกพูดผ่านกิจกรรมที่ต้องใช้ภาษาในการโต้ตอบจริง เช่น การสนทนาในชีวิตประจำวัน การทำงานเป็นคู่หรือกลุ่ม และการใช้บทบาทสมมติ

Harmer เชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาไม่ควรเน้นเพียงแค่ไวยากรณ์หรือโครงสร้างของภาษาเพียงอย่างเดียว แต่ควรให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงและส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการพูดผ่านสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง แนวคิดนี้แตกต่างจากวิธีการสอนแบบดั้งเดิมที่

มุ่งเน้นการท่องจำกฎไวยากรณ์หรือการเรียนรู้ผ่านแบบฝึกหัดไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว โดยหลักการสำคัญของ The Communicative Approach ประกอบด้วย

1. การเน้นที่การสื่อสารจริง (Emphasis on Real Communication) การเรียนภาษาควรมุ่งเน้นไปที่การใช้ภาษาในการสื่อสารจริงมากกว่าการเรียนรู้ไวยากรณ์หรือท่องจำกฎภาษา ผู้เรียนควรได้ฝึกพูดในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง เช่น การซื้อของ การสั่งอาหาร การแสดงความคิดเห็น หรือการเล่าเรื่องราวของตนเอง

2. การให้ความสำคัญกับเนื้อหามากกว่ารูปแบบของภาษา (Focus on Meaning Rather Than Form) ผู้เรียนควรให้ความสำคัญกับการสื่อความหมายมากกว่าการมุ่งเน้นที่ความถูกต้องทางไวยากรณ์ ครูควรอนุญาตให้ผู้เรียนมีอิสระในการแสดงออกทางภาษามากขึ้น แม้ว่าผู้เรียนอาจทำผิดไวยากรณ์บ้าง แต่สิ่งที่สำคัญคือการสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ทางภาษา (Encouragement of Interaction) การพัฒนาทักษะการพูดที่มีประสิทธิภาพต้องอาศัยปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ดังนั้น การเรียนการสอนควรใช้กิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้น เช่น การทำงานเป็นคู่ (pair work) หรือกลุ่ม (group work) การอภิปราย และการแสดงบทบาทสมมติ

4. การเรียนรู้ภาษาแบบเป็นธรรมชาติ (Natural Language Learning) ผู้เรียนควรเรียนรู้ภาษาในลักษณะที่เป็นธรรมชาติเช่นเดียวกับการเรียนรู้ภาษาแม่ วิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้ดีขึ้น การสอนจึงควรมีการนำเสนอภาษาแบบเป็นธรรมชาติ ผ่านการใช้ภาษาในการสื่อสารจริงแทนการเรียนรู้จากตำราเพียงอย่างเดียว

5. การลดความกดดันในห้องเรียน (Lowering Learners' Anxiety) Harmer เน้นว่าครูควรสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ผ่อนคลายและสนุกสนาน เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกสบายใจที่จะพูดโดยไม่กลัวความผิดพลาด หากผู้เรียนรู้สึกกดดันหรือกลัวที่จะพูด พวกเขาจะขาดความมั่นใจและอาจไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษ

เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสดีกฝนทักษะการพูดในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ Harmer (1983) ได้แนะนำกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการพูดในห้องเรียน ดังนี้

1. การสนทนาในชีวิตประจำวัน (Authentic Conversations) ผู้เรียนควรมีโอกาสฝึกสนทนาเกี่ยวกับหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เช่น การทักทาย การแนะนำตัวเอง การสนทนากับเพื่อน หรือการขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ กิจกรรมเหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดและสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

2. การทำงานเป็นคู่และกลุ่ม (Pair and Group Work) การทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสดูมากขึ้น และลดความกดดันจากการพูดต่อหน้าชั้นเรียนทั้งหมด นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนการฟังและการโต้ตอบกับคู่สนทนา

3. การใช้บทบาทสมมติ (Role-Playing Activities) บทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกพูดในสถานการณ์จำลอง เช่น การสัมภาษณ์งาน การพูดกับพนักงานโรงแรม หรือการให้คำแนะนำเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว การใช้บทบาทสมมติช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารที่อาจพบเจอในชีวิตจริง

4. การอภิปราย (Discussions and Debates) การอภิปรายเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนการแสดงความคิดเห็น ฝึกโต้แย้ง และพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติ กิจกรรมนี้ยังช่วยพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการฟัง

5. การเล่าเรื่อง (Storytelling and Narration) การเล่าเรื่องเป็นอีกหนึ่งวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติ ผู้เรียนสามารถเล่าเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต กิจกรรมนี้ช่วยให้พวกเขาฝึกการเรียบเรียงประโยคและการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ซับซ้อนขึ้น

6. การแก้ปัญหาเป็นกลุ่ม (Problem-Solving Tasks) การให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเพื่อแก้ปัญหาหรือทำภารกิจบางอย่าง เช่น การวางแผนการเดินทาง การตัดสินใจเลือกสิ่งที่ดีที่สุดจากตัวเลือกที่กำหนด หรือการจำลองสถานการณ์ในที่ทำงาน กิจกรรมเหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษในรูปแบบที่เป็นธรรมชาติและสร้างทักษะการทำงานร่วมกัน

Harmer (1983) เชื่อว่า The Communicative Approach มีข้อดีหลายประการที่ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ 1. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในบริบทที่เป็นธรรมชาติ ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสนำทักษะการพูดและพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร 2. ส่งเสริมการเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสนำทักษะการฟังและการพูดมาใช้ในการทำงานร่วมกันกับผู้อื่น 3. ลดความกลัวในการพูด เพราะกิจกรรมที่ใช้ในแนวทางนี้มักจะช่วยสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลาย และ 4. พัฒนาทักษะการคิดและการแก้ปัญหาผ่านกิจกรรมที่ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์และการอภิปราย

นอกจากนี้ Brown (2001) ได้พัฒนาแนวทางการสอนการพูดที่เน้นการเรียนรู้จากปฏิสัมพันธ์ (Interaction-Based Learning) โดยเชื่อว่าการฝึกฝนการพูดควรเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสนำภาษาไปสื่อสารกับผู้อื่นจริง ๆ โดยหลักการสำคัญของแนวทางนี้คือ "ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิสัมพันธ์และพัฒนาความเข้าใจร่วมกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง" (Brown, 2001) การเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดได้เร็วขึ้น เพราะพวกเขาได้รับข้อมูลป้อนกลับจากคู่สนทนาและสามารถปรับปรุงการใช้ภาษาได้ทันที แนวคิดนี้ได้รับอิทธิพลจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ของ Vygotsky (1978) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าภาษาพัฒนาได้ดีที่สุดเมื่อมีการใช้ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การที่ผู้เรียนสามารถโต้ตอบกับคู่สนทนา ทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมากกว่าการเรียนรู้แบบท่องจำเพียงอย่างเดียว

Brown (2001) ได้เสนอหลักการสำคัญของการเรียนรู้ผ่านปฏิสัมพันธ์ไว้ดังนี้

1. การเรียนรู้จากสถานการณ์จริง (Authentic Interaction) การพัฒนาทักษะการพูดจะเกิดขึ้นได้ดีเมื่อผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สมจริง เช่น การสนทนาในชีวิตประจำวัน การอภิปราย การทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในบริบทที่พวกเขาอาจพบเจอในชีวิตจริง

2. การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากกว่าการเรียนรู้ไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว โดย Brown (2001) เชื่อว่าการสอนภาษาอังกฤษควรเน้นที่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากกว่าการมุ่งสอนกฎไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว ผู้เรียนควรได้ใช้ภาษาในการพูดคุยกับผู้อื่น ฝึกการโต้ตอบ และแสดงความคิดเห็น

3. การให้ข้อมูลป้อนกลับที่เกิดขึ้นทันที (Immediate Feedback) การเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์ช่วยให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลป้อนกลับจากครูสนทนา ซึ่งอาจเป็นครู เพื่อน หรือเจ้าของภาษา การได้รับข้อมูลป้อนกลับทันทีช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงข้อผิดพลาดของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Thornbury (2005) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของการให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) โดยเสนอว่า ครูควรให้ข้อมูลป้อนกลับที่สร้างสรรค์และช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะของตนเองโดยไม่รู้สึกลดดัน จะช่วยให้กระบวนการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนเป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้น

4. การสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายและไม่กดดัน (Lower Anxiety in Speaking) การพูดภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ท้าทายสำหรับผู้เรียน โดยเฉพาะในบริบทที่ผู้เรียนไม่คุ้นเคย Brown (2001) แนะนำว่าครูควรสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเองเพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกมั่นใจในการพูด

5. การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้โต้ตอบกันเอง (Peer Interaction) ผู้เรียนควรมีโอกาสฝึกพูดกับเพื่อนในชั้นเรียนผ่านกิจกรรมกลุ่ม หรือการทำงานเป็นคู่ ซึ่งช่วยให้พวกเขาพัฒนาทักษะการสนทนาได้อย่างเป็นธรรมชาติ

โดย Brown (2001) ได้เสนอรูปแบบกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์ดังนี้

1. การอภิปราย (Group Discussion and Debate) การอภิปรายเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนการแสดงความคิดเห็น การวิเคราะห์ข้อมูล และการโต้แย้ง ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะการพูดที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การฟังและการสร้างข้อโต้แย้ง

2. การพูดแบบไม่มีการเตรียมตัว (Impromptu Speaking) การพูดโดยไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้าเป็นกิจกรรมที่ช่วยฝึกให้ผู้เรียนสามารถตอบสนองต่อสถานการณ์ได้อย่างรวดเร็ว เช่น การให้หัวข้อทันทีแล้วให้ผู้เรียนพูดเกี่ยวกับหัวข้อนั้นภายในระยะเวลาที่กำหนด

3. การทำงานเป็นคู่ (Pair Work Activities) การพูดคุยกับเพื่อนร่วมชั้นในลักษณะของการทำงานเป็นคู่ เช่น การถามตอบเกี่ยวกับหัวข้อที่กำหนด การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ

4. การใช้บทบาทสมมติ (Role-Playing and Simulation) กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการฝึกฝนการสื่อสาร เช่น การจำลองสถานการณ์ร้านอาหาร การสัมภาษณ์งาน หรือการเจรจาทางธุรกิจ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนการใช้ภาษาตามบริบทที่แตกต่างกัน

5. การเล่าเรื่อง (Storytelling and Narrative Speaking) การให้ผู้เรียนเล่าเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเองหรือเล่าข่าวสารที่น่าสนใจ เป็นกิจกรรมที่ช่วยฝึกทักษะการใช้ภาษาในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ

6. การแก้ปัญหาร่วมกัน (Collaborative Problem Solving) ให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเพื่อแก้ปัญหาคือหรือทำโครงการบางอย่าง เช่น การคิดแผนการเดินทาง หรือการวางแผนการตลาดสำหรับธุรกิจจำลอง

Nation & Newton (2009) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสอนการพูดที่มีประสิทธิภาพ โดยแบ่งออกเป็น 4 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ การเน้นความหมาย (Meaning-Focused Input), การเน้นรูปแบบของภาษา (Form-Focused Instruction), การฝึกฝนการพูด (Fluency Development), และการใช้กลยุทธ์ในการสื่อสาร (Strategic Competence) โดยเน้นย้ำว่าผู้เรียนควรได้รับโอกาสในการฟังและพูดในสถานการณ์ที่มีความหมายต่อตัวผู้เรียน โดยแต่ละองค์ประกอบมีรายละเอียดดังนี้

1. การเน้นความหมาย (Meaning-Focused Input) หมายถึงการให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลทางภาษาที่มีความหมายและสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารได้จริง แนวคิดนี้สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของ Krashen (1985) ที่กล่าวถึง "input hypothesis" หรือ สมมติฐานว่าการรับรู้ข้อมูลทางภาษาที่มีความหมายช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาได้โดยธรรมชาติ

ในกระบวนการเรียนการสอน การเน้นความหมายสามารถทำได้โดยให้ผู้เรียนฟังและอ่านเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริง ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและนำภาษาไปใช้ได้ สถานการณ์จริง ตัวอย่างของกิจกรรมที่ใช้ในการเน้นความหมาย ได้แก่ การฟังและการดูสื่อภาษาอังกฤษ เช่น การดูวิดีโอ บทสนทนาในชีวิตประจำวัน หรือการฟังพอดแคสต์ภาษาอังกฤษ การอ่านบทความที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริง เช่น ข่าว บล็อก หรือบทความออนไลน์ที่น่าสนใจ การสนทนาเกี่ยวกับหัวข้อที่มีความหมายต่อผู้เรียน เช่น การพูดถึงประสบการณ์ส่วนตัว ความสนใจ หรือเหตุการณ์ปัจจุบัน

2. การเน้นรูปแบบของภาษา (Form-Focused Instruction) เป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างทางภาษา เช่น ไวยากรณ์ การออกเสียง และคำศัพท์ การเรียนรู้ในส่วนนี้เป็นสิ่งสำคัญเพราะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง แนวคิดของการเน้นรูปแบบของภาษา

ไม่ได้หมายถึงการท่องจำกฎไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว แต่หมายถึงการสอนรูปแบบของภาษาในบริบทที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ได้จริง ตัวอย่างของกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการเน้นรูปแบบของภาษา ได้แก่ การสอนไวยากรณ์ผ่านการสนทนา (Grammar in Context) แทนที่จะให้ผู้เรียนเรียนรู้กฎไวยากรณ์แบบแยกส่วน ครูสามารถสอนไวยากรณ์ผ่านตัวอย่างจากการสนทนา การฝึกออกเสียง (Pronunciation Drills) เช่น การฝึกเปล่งเสียงที่ถูกต้อง การเน้นเสียงสูงต่ำ และการพูดอย่างเป็นธรรมชาติ การใช้แบบฝึกหัดทางภาษาในรูปแบบที่เป็นธรรมชาติ เช่น การให้ผู้เรียนเติมคำในบทสนทนาที่กำลังสนทนาจริง ๆ แทนการเติมคำแบบแยกส่วน การเน้นรูปแบบของภาษามีความสำคัญอย่างมาก เพราะช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจมากขึ้นในการสื่อสาร

3. การฝึกฝนการพูด (Fluency Development) การฝึกฝนความคล่องแคล่วเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการพัฒนาทักษะการพูด ความคล่องแคล่วหมายถึงความสามารถในการพูดอย่างต่อเนื่อง ลื่นไหล และเป็นธรรมชาติโดยไม่ติดขัด Nation & Newton (2009) ระบุว่าความคล่องแคล่วสามารถพัฒนาได้ผ่านการฝึกฝนที่เน้นการใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องและเป็นธรรมชาติ โดยที่ครูไม่เน้นการแก้ไขข้อผิดพลาดมากเกินไปในระหว่างที่ผู้เรียนกำลังฝึกพูด ตัวอย่างของกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาความคล่องแคล่ว ได้แก่ การสนทนาแบบไม่มีการเตรียมตัว (Impromptu Speaking) เช่น ให้ผู้เรียนพูดเกี่ยวกับหัวข้อที่กำหนดทันทีโดยไม่ต้องเตรียมตัว การฝึกพูดผ่านกิจกรรม "Speed Dating" ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนสนทนากับคู่สนทนาแต่ละคนภายในเวลาที่จำกัด แล้วเปลี่ยนคู่ใหม่ การพูดโดยใช้เงื่อนไขของเวลา (Time Pressure Speaking Tasks) เช่น ให้ผู้เรียนพูดเกี่ยวกับหัวข้อหนึ่งใน 1 นาที แล้วเพิ่มเวลาต่อไปเรื่อย ๆ การอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion) ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสพูดมากขึ้นในสภาพแวดล้อมที่เป็นกันเอง โดย Nation & Newton (2009) ชี้ให้เห็นว่าการฝึกฝนความคล่องแคล่วเป็นสิ่งที่ต้องทำอย่างต่อเนื่องและต้องให้ผู้เรียนได้รับโอกาสพูดในสถานการณ์จริง

4. การใช้กลยุทธ์ในการสื่อสาร (Strategic Competence) หมายถึงความสามารถของผู้เรียนในการใช้เทคนิคต่าง ๆ เพื่อช่วยให้สามารถสื่อสารได้แม้ว่าจะไม่รู้คำศัพท์หรือไวยากรณ์ที่ถูกต้องทั้งหมด กลยุทธ์เหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถจัดการกับสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นเมื่อใช้ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแม่ของตน ตัวอย่างของกลยุทธ์ในการสื่อสาร ได้แก่ การใช้คำทดแทน (Circumlocution) เช่น ถ้าผู้เรียนไม่รู้คำศัพท์สำหรับ "แว่นกันแดด" ก็สามารถอธิบายว่า "อุปกรณ์ที่ใช้ป้องกันแสงแดดสำหรับดวงตา" การใช้ภาษากาย (Non-verbal Communication) เช่น การใช้ท่าทาง สีหน้า และการชี้เพื่อช่วยอธิบายความหมาย การขอให้คู่สนทนาช่วยอธิบาย (Clarification Requests) เช่น ถ้าผู้เรียนไม่เข้าใจ สามารถถามว่า "Could you say that again?" หรือ "Can you explain it in another way?" การใช้คำหรือวลีเติมเต็ม (Fillers) เช่น การใช้คำว่า "umm," "well," หรือ "you know"

เพื่อให้มีเวลาในการคิดระหว่างที่พูด Nation & Newton (2009) เน้นว่า กลยุทธ์ในการสื่อสารเป็นทักษะสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพูดได้อย่างมั่นใจมากขึ้นและสามารถจัดการกับสถานการณ์ที่คาดไม่ถึงได้ดีขึ้น

แนวคิดนี้ระบุว่าผู้เรียนควรได้รับข้อมูลที่มีบริบทและความหมาย เพราะการเรียนรู้ภาษาที่ดีไม่ใช่แค่การจดจำคำศัพท์และไวยากรณ์ แต่ต้องสามารถเข้าใจและใช้ภาษาในบริบทที่เหมาะสมได้ Nation & Newton กล่าวว่า การฝึกพูดเป็นประจำช่วยเพิ่มความคล่องแคล่วและความมั่นใจในผู้เรียน การฝึกฝนอย่างต่อเนื่องไม่เพียงช่วยพัฒนาทักษะการพูด แต่ยังเสริมสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

Richards (2006) อธิบายว่า การพัฒนาทักษะการพูดอย่างมีประสิทธิภาพต้องอยู่บนพื้นฐานของการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารมากกว่าการเรียนรู้โครงสร้างภาษาเพียงอย่างเดียว และเสนอว่าครูควรจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ภาษาเพื่อบรรลุเป้าหมายบางอย่าง เช่น การถามข้อมูล การเจรจา หรือการทำงานกลุ่มร่วมกัน จุดสำคัญคือ ผู้เรียนควรพูดเพื่อให้ได้ความหมาย ไม่ใช่เพื่อให้ได้โครงสร้างที่ถูกต้องเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ ยังเน้นการใช้สถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่มีความหมายต่อผู้เรียน เช่น บทบาทสมมติการสั่งอาหาร การถามทาง หรือการสัมภาษณ์งาน ซึ่งล้วนเป็นบริบทที่ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของตนเองได้ ช่วยให้การพูดไม่เป็นเพียงการฝึกซ้อมในชั้นเรียน แต่เป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับการใช้ภาษาในชีวิตจริง

Harmer (2007) ก็มีแนวทางที่สอดคล้องกัน โดยชี้ว่าการฝึกพูดที่ดีต้องเริ่มจากการให้ข้อมูลภาษาที่เพียงพอแก่ผู้เรียนก่อน ทั้งในด้านคำศัพท์ สำนวน และรูปประโยคที่เกี่ยวข้องกับบริบทที่จะฝึกใช้ นอกจากนี้ยังเน้นเรื่องการฝึกออกเสียงซึ่งมักถูกมองข้ามในชั้นเรียนทั่วไป แต่กลับมีผลอย่างมากต่อความเข้าใจในการสื่อสาร Harmer เสนอให้ใช้กิจกรรมที่มีเป้าหมายชัดเจน เช่น การอภิปราย การจับคู่สนทนา หรือการแก้ปัญหาาร่วมกัน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ตอบกันจริง ๆ มากกว่าการพูดตามบทที่กำหนดไว้ล่วงหน้า ทั้งยังเสนอว่าผู้เรียนควรมีโอกาสพูดในลักษณะการโต้ตอบไม่ใช่เพียงแค่พูดออกมาเป็นรายบุคคล การทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มจึงเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการฝึกความคล่องแคล่ว (fluency) และความมั่นใจ

จากแนวคิดของนักวิชาการทั้งไทยและต่างประเทศ สามารถสรุปได้ว่าแนวทางการสอนการพูดภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพควรให้ความสำคัญกับการสร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการสื่อสาร การใช้กิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสนทนา การให้ข้อมูลป้อนกลับที่สร้างสรรค์ และการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน วิธีการสอนที่เน้นภาระงานสื่อสารในสถานการณ์จริง และใช้สื่อออนไลน์ร่วมกันได้รับการพิสูจน์แล้วว่าสามารถช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.4 ขั้นตอนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพราะเป็นเครื่องมือสื่อสารหลักที่ผู้เรียนใช้ในการแสดงออกและแลกเปลี่ยนความคิดในชีวิตจริง ทั้งนักภาษาศาสตร์และนักการศึกษาต่างเห็นความสำคัญของทักษะนี้ ดังที่ Ur (1996) ได้กล่าวว่า ทักษะการพูดครอบคลุมทักษะอื่นๆ ทั้งหมดของการรู้ภาษานั้นด้วย โดยการจัดการเรียนรู้ที่จะส่งผลดีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนต้องอาศัยการจัดการเรียนรู้ที่เป็นลำดับขั้นตอน ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิดขั้นตอนการสอนการพูดภาษาอังกฤษของนักวิชาการและนักภาษาศาสตร์ไว้ ดังนี้

Harmer (2001) ได้เสนอขั้นตอนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ รูปแบบ PPP (Presentation – Practice – Production) แนวคิดนี้ได้รับการกล่าวถึงในวงการสอนภาษาว่าเป็น กระบวนการสอนที่เริ่มจากการให้ข้อมูลหรือสาธิตภาษาที่จะเรียน (Presentation) ตามด้วยการฝึกฝนการใช้ภาษานั้นในสถานการณ์ควบคุม (Practice) และสุดท้ายเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ ทดลองใช้ภาษาหรือทักษะการพูดอย่างอิสระในบริบทที่ใกล้เคียงสถานการณ์จริง (Production) รูปแบบ PPP นี้มีลำดับการสอนที่ค่อยๆ เปลี่ยนจากขั้นที่ครูเป็นผู้ควบคุมการใช้ภาษามาก ไปสู่ขั้นที่ ผู้เรียนมีอิสระในการใช้ภาษาด้วยตนเองมากขึ้น โดยในขั้นนำเสนอ ครูจะแนะนำสำนวนหรือโครงสร้าง ภาษาใหม่ให้ผู้เรียนต้องการใช้ในการสนทนา พร้อมทั้งยกตัวอย่างประโยคและการออกเสียงที่ถูกต้อง ให้ผู้เรียนได้สังเกตและทำความเข้าใจ จากนั้นในขั้นฝึกฝน ผู้เรียนจะได้ลองใช้ภาษาตามรูปแบบที่ได้ เรียนรู้ผ่านกิจกรรมที่มีการควบคุม เช่น การพูดตามบทสนทนาตัวอย่าง การฝึกตั้งประโยค ตามโครงสร้างที่กำหนด หรือการสนทนาในสถานการณ์สมมติที่ครูกำกับบางส่วน เพื่อสร้างความมั่นใจ ในการใช้ภาษา และสุดท้ายคือขั้นนำไปใช้ ผู้เรียนจะได้ใช้ทักษะการพูดอย่างเป็นอิสระยิ่งขึ้น ผ่านกิจกรรมสื่อสารที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง เช่น การอภิปรายกลุ่มหรือการสนทนาแสดงความคิดเห็น โดยครูจะคอยสังเกตและให้ข้อมูลย้อนกลับหลังการสนทนาเพื่อเสริมความถูกต้องและความคล่องแคล่วให้ผู้เรียน

แนวทางการสอนอีกแบบที่ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางคือ การเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-Based Learning: TBL) โดย Willis (1996) และ Willis & Willis (2007) ซึ่งมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการสื่อสารหรือภาระงานเป็นตัวขับเคลื่อนการเรียนรู้ภาษามากกว่าการสอน โครงสร้างภาษาตรงๆ แต่แรก รูปแบบนี้มีการกำหนดขั้นตอนการสอนสามช่วงหลัก ได้แก่ 1. ขั้นก่อนปฏิบัติภาระงาน (Pre-task) โดยครูแนะนำหัวข้อหรือสถานการณ์ที่จะสนทนา พร้อมทั้ง กระตุ้นให้ผู้เรียนระดมความคิดและทบทวนคำศัพท์หรือวลีที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อนั้น 2. ขั้น ปฏิบัติ ภาระงาน (Task cycle) ผู้เรียนจะลงมือทำภาระงานการสนทนาที่ได้รับมอบหมายโดยใช้ความรู้ภาษา เท่าที่มีในการสื่อสารอย่างเต็มที่ ผู้เรียนอาจทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลหรือแก้ไข

ปัญหาร่วมกัน จากนั้นอาจมีการนำเสนอผลการสนทนาหรือสรุปสิ่งที่สนทนาให้ทั้งชั้นเรียนรับฟัง ซึ่งทั้งหมดนี้เปิดโอกาสให้เกิดการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ครูมีบทบาทคอยสังเกตและให้ความช่วยเหลือเมื่อจำเป็นตลอดการทำภาระงานนี้ และ 3. ขั้นฝึกฝน และตรวจสอบการใช้ภาษา (Language focus) หลังเสร็จสิ้นภาระงาน ครูและผู้เรียนร่วมกันวิเคราะห์ ภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นระหว่างทำภาระงานนั้นๆ โดยครูชี้ให้เห็นรูปแบบประโยคหรือคำศัพท์ที่น่าสนใจ ตลอดจนจุดที่ควรปรับปรุง ผู้เรียนได้ฝึกฝนเพิ่มเติมผ่านแบบฝึกหัดหรือการทบทวนสิ่งที่ได้สนทนาไป เพื่อเสริมความถูกต้องและแม่นยำของภาษาที่ได้ใช้ในการทำภาระงาน รูปแบบการเรียนรู้แบบเน้น ภาระงานนี้จะสลับลำดับขั้นตอนการสอนเมื่อเทียบกับ PPP กล่าวคือ ผู้เรียนจะได้ลงมือสื่อสาร ทำภาระงานจริงตั้งแต่ต้น แล้วจึงค่อยย้อนกลับมามุ่งเน้นรูปแบบภาษาหรือแก้ไขข้อผิดพลาดภายหลัง ตามความจำเป็น แนวทางนี้สอดคล้องกับความเชื่อที่ว่าเมื่อผู้เรียนมุ่งเน้นที่การทำงานให้สำเร็จ ผู้เรียน จะเกิดการเรียนรู้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

Scott Thornbury (2005) ได้เสนอกรอบแนวคิดสำหรับพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษไว้ อย่างเป็นขั้นตอนชัดเจน โดยแบ่งการสร้างทักษะการพูดออกเป็น 3 ขั้นตอนต่อเนื่องคือ การสร้างความตระหนักรู้ (Awareness-raising) การฝึกใช้ (Appropriation) และ การพูดอย่างอิสระ (Autonomy) แต่ละขั้นตอนมีเป้าหมายและลักษณะกิจกรรมที่แตกต่างกันไปเพื่อหล่อหลอมผู้เรียนให้ สามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว โดยขั้นตอนแรกเป็นการสร้างความตระหนักรู้ซึ่งจะเน้นให้ผู้เรียน ได้ตระหนักและเข้าใจคุณลักษณะของภาษาพูดที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน เช่น การออกเสียงและ จังหวะในการพูด การใช้คำเชื่อมหรือวลีที่เจ้าของภาษาใช้บ่อย รวมถึงระดับภาษาที่เหมาะสมกับบริบท ต่างๆ ครูอาจใช้วิธีให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาจริงหรือดูบทถอดเสียง (transcript) ของบทสนทนา แล้วช่วยกันวิเคราะห์ให้เห็นลักษณะการใช้ภาษาที่สำคัญ จากนั้นเข้าสู่ขั้นตอนการฝึกใช้ ซึ่งผู้เรียนจะ ได้ฝึกฝนการพูดโดยนำรูปแบบภาษาที่สังเกตได้จากขั้นแรกมาลองใช้ในสภาพแวดล้อมที่มีการควบคุม (เช่น บทบาทสมมติหรือการฝึกพูดตามสถานการณ์ที่กำหนด) กิจกรรมขั้นนี้มุ่งให้ผู้เรียนเกิด ความคุ้นเคยและควบคุมการใช้ภาษาพูดเหล่านั้นได้อย่างมั่นใจมากขึ้น สุดท้ายคือขั้นตอนการพูดอย่าง อิสระ ซึ่งผู้เรียนจะได้ใช้ทักษะการพูดที่ฝึกฝนมาในสถานการณ์ที่หลากหลายอย่างเป็นอิสระเต็มที่ ผู้เรียนอาจได้เลือกหัวข้อสนทนาเองหรือพูดโต้ตอบอย่างเป็นธรรมชาติกับผู้อื่น โดยครูเปิดโอกาสให้ ผู้เรียนแสดงความสามารถในการสื่อสารของตนเองในบริบทที่ใกล้เคียงกับโลกความเป็นจริงมากที่สุด โดย Thornbury เน้นว่าการไล่เรียงกิจกรรมตั้งแต่ขั้นสร้างความตระหนักรู้ ฝึกใช้ ไปจนถึงการพูด อย่างอิสระเช่นนี้ จะช่วยให้ผู้เรียนค่อยๆ พัฒนาทักษะการพูดจากการพึ่งพาแบบแผนที่ครูกำหนด ไปสู่การพูดได้อย่างคล่องแคล่วด้วยตนเองในที่สุด

นอกจากนี้ Gipps & Stobart (1993), Graham (1997), และ Goh & Burns (2012) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนการสอนการพูดที่แบ่งออกเป็น 3 ช่วง ได้แก่ ก่อนการพูด (Pre-speaking),

ระหว่างการพูด (While-speaking), และหลังการพูด (Post-speaking) ทั้ง 3 ขั้นตอนนี้ช่วยให้การสอนการพูดมีความสมบูรณ์และเป็นลำดับมากขึ้น ในขั้นก่อนการพูด ครูจะช่วยเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนสำหรับกิจกรรมการพูดหลักที่จะตามมา โดยอาจใช้วิธีการกระตุ้นความรู้เดิม (Schema activation) ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่จะพูด ผ่านการตั้งคำถาม การสนทนาสั้นๆ การใช้รูปภาพหรือข้อความสั้นเพื่อดึงความสนใจ ทั้งนี้อาจตามด้วยการให้ผู้เรียนร่วมกันระดมความคิดเกี่ยวกับประเด็นที่จะสนทนาเพื่อรวบรวมคำศัพท์และแนวคิดที่เป็นประโยชน์ต่อการพูด กิจกรรมเหล่านี้มีเป้าหมายเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดและภาษาที่จะใช้สื่อสารให้ได้มากที่สุด โดยยังไม่เน้นการตรวจแก้ความถูกต้องในทันทีเพื่อไม่ให้ผู้เรียนวิตกกังวลเรื่องความผิดพลาดทางภาษา ต่อมาในขั้นระหว่างการพูด ผู้เรียนจะได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมการพูดหลักที่วางแผนไว้ เช่น การเล่นเกมบทบาทสมมติ การแก้ปัญหาโดยใช้การสื่อสาร หรือเกมการสื่อสารต่างๆ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดได้ตอบจริงกับคู่สนทนา ผลลัพธ์คือผู้เรียนสามารถแก้ไขปัญหการสื่อสารที่กำหนดไว้ในสถานการณ์นั้นได้สำเร็จผ่านการพูดคุยแลกเปลี่ยนกัน เช่น การร่วมกันหาข้อสรุปในสถานการณ์จำลอง ฯลฯ ในขั้นนี้ครูส่วนใหญ่มักปล่อยให้ผู้เรียนสื่อสารกันอย่างอิสระเต็มที่ คอยสังเกตอยู่ห่างๆ เพื่อดูว่าผู้เรียนใช้ภาษาได้คล่องแคล่วเพียงใดหรือมีปัญหาอะไรที่ควรแก้ไขบ้าง สุดท้ายคือขั้นหลังการพูด ซึ่งครูและผู้เรียนจะร่วมกันสรุปสาระหรือข้อมูลสำคัญจากการสนทนา ทบทวนวิธีการหรือสำนวนภาษาที่ผู้เรียนได้ใช้ในการพูดครั้งนั้น ตลอดจนชี้แนะแนวทางปรับปรุงในการสื่อสารครั้งต่อไป กิจกรรมหลังการพูดยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สะท้อนความคิดเห็นต่อการพูดของตนเองและเพื่อนร่วมชั้นอย่างสร้างสรรค์ อีกทั้งครูจะให้ข้อมูลป้อนกลับ (feedback) แก่ผู้เรียนในจุดที่ทำได้ดีและจุดที่ควรพัฒนาเพิ่มเติม พร้อมทั้งอาจเชื่อมโยงไปยังกิจกรรมฝึกทักษะอื่นๆ เพื่อบูรณาการทักษะการสื่อสารของผู้เรียนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น (Gipps & Stobart, 1993; Graham, 1997; Goh & Burns, 2012)

จากแนวคิดของนักวิชาการข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การสอนการพูดภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพควรเริ่มจากการนำเสนอภาษาผ่านบริบทที่เข้าใจง่ายและดึงดูดความสนใจของผู้เรียน จากนั้นให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างเป็นระบบและเน้นความถูกต้องในช่วงแรก สุดท้ายคือการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนผลิตภาษาในบริบทที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง พร้อมทั้งได้รับข้อเสนอแนะที่สร้างสรรค์เพื่อปรับปรุงและพัฒนาตนเอง การวางแผนการสอนตามแนวทางนี้จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดได้อย่างยั่งยืนและเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

2.5 การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

นักวิชาการได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษไว้อย่างหลากหลาย ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมและเรียบเรียงไว้ดังนี้

Robert Lado (1961) มีแนวคิดว่าการพูดสามารถแยกออกเป็นองค์ประกอบย่อยที่สามารถวัดได้เป็นรายส่วน เช่น การออกเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ การวัดผลควรใช้

การทดสอบแบบแยกส่วน (Discrete-point Testing) ซึ่งวัดองค์ประกอบแต่ละด้านของภาษาเพื่อนำมาสรุปความสามารถโดยรวม แนวคิดนี้สะท้อนให้เห็นว่าในช่วงแรกของการวัดทักษะการพูดนั้นจะเน้นไปที่ความถูกต้องทางโครงสร้างของภาษามากกว่าการสื่อสารในบริบทจริง นอกจากนี้ John Carroll (1961) ก็มีแนวคิดสนับสนุนการใช้แบบทดสอบที่วัดความสามารถด้านไวยากรณ์ซึ่งช่วยให้สามารถจำแนกระดับความสามารถทางการพูดของผู้เรียนได้ แม้ว่าการทดสอบแบบนี้จะมีข้อดีในด้านความเที่ยงตรงของการวัดองค์ประกอบแต่ละด้านของภาษา แต่ก็ถูกวิจารณ์ว่าไม่สามารถสะท้อนความสามารถในการใช้งานภาษาในสถานการณ์จริงได้

Dell Hymes (1972) เสนอแนวคิดความสามารถเชิงสื่อสาร (Communicative Competence) ซึ่งเน้นว่าการใช้ภาษาที่ดีไม่ใช่เพียงการใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง แต่ต้องสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมในบริบททางสังคม แนวคิดนี้เป็นจุดเริ่มต้นของแนวทางการทดสอบที่เน้นสมรรถนะเชิงสื่อสาร โดย Michael Canale & Merrill Swain (1980) ได้ต่อยอดแนวคิดของ Dell Hymes และเสนอแบบจำลองความสามารถเชิงสื่อสารที่มีองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ ความสามารถทางไวยากรณ์ (Grammatical Competence) ซึ่งหมายถึงความสามารถในการใช้โครงสร้างทางภาษา เช่น คำศัพท์ ไวยากรณ์ และการออกเสียง ความสามารถด้านวัจนปฏิบัติ (Discourse Competence) ซึ่งเป็นความสามารถในการเชื่อมโยงประโยคและความคิดให้เป็นข้อความที่สมบูรณ์และมีความต่อเนื่อง ความสามารถด้านสังคมภาษา (Sociolinguistic Competence) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรม และความสามารถเชิงกลยุทธ์ (Strategic Competence) ซึ่งเป็นความสามารถในการใช้กลยุทธ์เพื่อแก้ปัญหาเมื่อการสื่อสารติดขัด เช่น การอธิบายคำศัพท์ที่ไม่รู้จัก แบบจำลองนี้ทำให้การประเมินทักษะการพูดมีความซับซ้อนและครอบคลุมองค์ประกอบของการสื่อสารที่แท้จริงมากขึ้น

Lyle Bachman (1990) และ Adrian Palmer (1996) ได้นำเสนอแบบจำลองความสามารถทางภาษาเชิงสื่อสาร (Communicative Language Ability) ซึ่งรวมเอาความรู้ทางภาษาและทักษะการใช้กลยุทธ์เข้าไว้ด้วยกัน โดยแบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ ความรู้เชิงองค์ประกอบภาษา (Organizational Knowledge) เช่น ไวยากรณ์และการจัดระบบของข้อความ และความรู้เชิงปฏิบัติการภาษา (Pragmatic Knowledge) เช่น การเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบทและวัตถุประสงค์ แนวคิดนี้นำไปสู่การพัฒนาการทดสอบภาคปฏิบัติ (Performance-Based Assessment) ซึ่งเป็นแนวทางที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน โดยให้ผู้สอบได้แสดงทักษะการพูดผ่านภารกิจที่จำลองสถานการณ์จริง เช่น การสนทนา หรือการกล่าวสุนทรพจน์

Glenn Fulcher (2003) ได้เสนอแบบจำลองที่แบ่งโครงสร้างของทักษะการพูดออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ความสามารถด้านภาษา (Linguistic Competence) เช่น การออกเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ ความรู้ด้านวัจนกรรม (Textual Knowledge) เช่น การเชื่อมโยงประโยคและ

ความสอดคล้องของข้อความ ความรู้ทางวัจนปฏิบัติ (Pragmatic Knowledge) เช่น การใช้ภาษาตามเจตนาและบริบท ความรู้เชิงสังคมภาษา (Sociolinguistic Knowledge) เช่น การเลือกใช้ระดับภาษาตามสถานการณ์ และความสามารถเชิงกลยุทธ์ (Strategic Competence) เช่น การใช้เทคนิคเพื่อจัดการกับข้อผิดพลาดในการพูด

Hilsdon (1991) ได้เสนอแนวทางการวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษไว้ว่า ควรมีผู้ให้คะแนน 2 คน แล้วนำคะแนนมารวมกัน ซึ่งการให้คะแนนแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่

ระดับ 5 ดีเยี่ยม หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่องแคล่ว พูดผิดพลาดไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย

ระดับ 4 ดีมาก หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่องแคล่ว แม้พูดผิดพลาดไวยากรณ์ก็ตาม

ระดับ 3 พอใช้ หมายถึง สามารถสนทนาได้ดีพอควร แต่มีความยุ่งยากในการพูดบ่อยครั้ง

ระดับ 2 ผ่าน หมายถึง สนทนาได้แต่ไม่คล่อง

ระดับ 1 อ่อน หมายถึง ไม่สามารถสนทนาให้เข้าใจได้

ระดับ 0 ใช้ไม่ได้ หมายถึง ไม่สามารถสื่อสารได้เลย

Clark (1972) เสนอระบบการให้คะแนนสำหรับวัดระดับความสามารถด้านการพูด แบ่งเป็น 4 ด้าน ด้านละ 4 ระดับ ดังนี้

ด้านที่ 1 การออกเสียง

ระดับที่ 1 พูดไม่ได้และโต้ตอบไม่ได้

ระดับที่ 2 ออกเสียงผิด พูดแล้วฟังเข้าใจยาก

ระดับที่ 3 ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว แต่ภาพรวมสามารถเข้าใจได้

ระดับที่ 4 ออกเสียงถูกต้องและพูดได้เป็นที่เข้าใจ

ด้านที่ 2 คำศัพท์

ระดับที่ 1 ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้

ระดับที่ 2 ใช้คำศัพท์ผิดบ่อย แต่ใช้ศัพท์ในเหตุการณ์นั้นๆได้

ระดับที่ 3 สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม

ระดับที่ 4 ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมในทุกสถานการณ์

ด้านที่ 3 ไวยากรณ์

ระดับที่ 1 โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับที่ 2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด ใช้วลีถูกต้องบ้าง

ระดับที่ 3 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

ระดับที่ 4 ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งคำศัพท์และโครงสร้าง

ด้านที่ 4 ความคล่องแคล่ว

ระดับที่ 1 พูดแล้วต้องหยุดนานๆ พูดไม่จบประโยคหรือได้ตอบไม่ได้

ระดับที่ 2 พูดแล้วพูดต่อไปไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่

ระดับที่ 3 บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้งยังตะกุกตะกักบ้าง

ระดับที่ 4 บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้าง เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

Linder (1977) ได้เสนอแนวคิดการวัดและประเมินผลทักษะการพูด โดยมีเกณฑ์

การประเมินทั้งหมด 4 ด้าน ด้านละ 1-6 คะแนน ประกอบด้วย

ด้านที่ 1 ความคล่องแคล่ว (Fluency)

1 คะแนน พูดไม่เป็นธรรมชาติ หยุดชะงักบ่อย พูดตะกุกตะกักจนไม่สามารถเข้าใจได้

2 คะแนน พูดค่อนข้างไม่เป็นธรรมชาติ หยุดชะงักบ่อย ตะกุกตะกัก พูดไม่ต่อเนื่อง

3 คะแนน พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและตะกุกตะกักเป็นบางครั้ง

4 คะแนน พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ ราบรื่น สามารถเข้าใจได้ ตะกุกตะกักเป็นบางครั้ง

5 คะแนน พูดเป็นธรรมชาติ ราบรื่น สามารถเข้าใจได้ ตะกุกตะกักน้อย

6 คะแนน พูดเป็นธรรมชาติ ราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่าย และไม่ตะกุกตะกัก

ด้านที่ 2 ความเข้าใจง่าย (Comprehensibility)

1 คะแนน ผู้ฟังไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดพูด

2 คะแนน ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดเป็นบางคำ ไม่สามารถปะติดปะต่อได้

3 คะแนน ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดเป็นบางวลีหรือกลุ่มคำ

4 คะแนน ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดเป็นประโยคสั้นๆ ง่ายๆ

5 คะแนน ผู้ฟังเข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง

6 คะแนน ผู้ฟังเข้าใจทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง

ด้านที่ 3 ปริมาณการสื่อสาร (Amount of Communication)

1 คะแนน ไม่สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้

2 คะแนน สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก

3 คะแนน สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เป็นบางครั้ง

4 คะแนน สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้พอประมาณ

5 คะแนน สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด

6 คะแนน สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด

ด้านที่ 4 คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of Communication)

1 คะแนน สื่อสารไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยค

2 คะแนน สื่อสารตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก

- 3 คะแนน สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเป็นบางส่วน
- 4 คะแนน สื่อสารได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ มีข้อผิดพลาดบ้างเล็กน้อย
- 5 คะแนน สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเกือบทั้งหมด
- 6 คะแนน สื่อสารถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด

นอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (2539) ได้กล่าวถึงหลักการวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษว่าจะต้องคำนึงถึงหลายองค์ประกอบด้วยกัน ได้แก่ การออกเสียงชัดเจน เน้นเสียงขึ้นลงได้ถูกต้อง มีสำเนียงวรรณยุกต์ถึงภาษาการสนทนาสอดคล้องกับการแสดงออกทางการพูด ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสม เรียบเรียงโครงสร้างประโยคได้ถูกต้อง สื่อความหมายได้ถูกต้อง และสำหรับการประเมินผล การพูดเพื่อการสื่อสารจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบอื่นๆ เพิ่มเติม ได้แก่ การพูดต้องมีความสำคัญที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมาย มีรายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมการให้เหตุผลประกอบ ประเด็นที่พูดสามารถสื่อความหมายได้ และต้องรักษาสัมพันธภาพกับคู่สนทนาด้วยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม

โดยสรุป การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีพัฒนาการจากแนวทางที่เน้นการวัดความถูกต้องด้านไวยากรณ์และโครงสร้างไปสู่แนวคิดความสามารถเชิงสื่อสาร (Communicative Competence) ที่ครอบคลุมความสามารถเชิงสื่อสารในสถานการณ์จริง โดยมีการประเมินทั้งแบบแยกองค์ประกอบ และการวัดแบบองค์รวมที่พิจารณาทักษะด้านต่างๆ ในบริบทที่แท้จริง ระบบการวัดที่ครอบคลุมช่วยให้สามารถสะท้อนระดับความสามารถของผู้เรียนได้อย่างแม่นยำ และสอดคล้องกับการใช้ภาษาในชีวิตจริงมากขึ้น

3. การใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation Based Learning)

การศึกษาวิจัยเรื่องผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สถานการณ์จำลองในการจัดการเรียนรู้ โดยครอบคลุมหลากหลายประเด็น ได้แก่ ความหมายของสถานการณ์จำลอง ลักษณะการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง และประโยชน์ของการใช้สถานการณ์จำลองในการจัดการเรียนรู้โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ความหมายของสถานการณ์จำลอง

ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิดและนิยามความหมายของสถานการณ์จำลองจากนักวิชาการ นักการศึกษา และนักภาษาศาสตร์ไว้ ดังนี้

Crookle & Oxford (1990) กล่าวว่า สถานการณ์จำลองเป็นการเรียนรู้ที่ใช้การปฏิบัติที่เหมือนกับการใช้ในชีวิตจริง มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้โดยการจูงใจผู้เรียนและ

การจัดการสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ที่เน้นบริบทและนำความรู้ไปใช้มากกว่าการจดจำ ผู้เรียนจะได้ลงมือปฏิบัติในการแก้ปัญหาตามสถานการณ์ที่คล้ายกับสถานการณ์จริง

Sturtridge (1987) นิยามกิจกรรมสถานการณ์จำลองว่า เป็นการจัดการเรียนการสอนให้มีสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด โดยผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเหตุการณ์และบุคคลต่างๆ และใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อแก้ปัญหา

Leo Jones (1983) ได้ให้ความหมายของการเรียนโดยใช้สถานการณ์จำลองไว้ว่า สถานการณ์เป็นตัวแทนของเหตุการณ์ในชีวิตจริง ห้องเรียนเป็นตัวแทนของสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ บทบาทของผู้เรียนนั้นดำเนินไปโดยไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของครู ความสำเร็จหรือล้มเหลวจะเป็นผลมาจากการตัดสินใจของผู้เรียนเอง สถานการณ์จำลองไม่ใช่เกมที่จะมีแต่ความสนุกสนานและพยายามเอาชนะการแข่งขัน แต่ผู้เรียนทุกคนมีความรู้สึกรู้ว่าเขาต้องทำบทบาทนั้นเพราะต้องรับผิดชอบในการตัดสินใจและการกระทำของตนเอง ซึ่งเหมือนกับชีวิตจริงตรงที่ไม่มีคำตอบถูกหรือผิดโดยสิ้นเชิง

ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์ (2536) สรุปว่า กิจกรรมสถานการณ์จำลองเป็นการสมมติสถานการณ์ให้คล้ายกับเหตุการณ์จริง ผู้เรียนมีบทบาทหน้าที่ แก้ปัญหา และรับผิดชอบกิจกรรม ช่วยให้ผู้เรียนมีความคิดรวบยอด กระตือรือร้น เลือกใช้ภาษา และมีแรงจูงใจในการเรียน

สมิตรา อังวัฒนกุล (2537) อธิบายว่ากิจกรรมสถานการณ์จำลองเป็นการสอนโดยจำลองสถานการณ์ให้เหมือนจริง ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ ตัดสินใจ และแก้ปัญหา ผลลัพธ์จะเหมือนกับสถานการณ์จริง

ทศนา แคมมณี (2552) ได้ให้ความหมายว่า วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนลงไปในสถานการณ์ที่มีบทบาท ข้อมูล และกติกาการเล่นที่สะท้อนความเป็นจริง และมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในสถานการณ์นั้นๆ โดยใช้ข้อมูลที่มีสภาพคล้ายกับข้อมูลในความเป็นจริงในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่างๆ ซึ่งการตัดสินใจนั้นจะส่งผลถึงผู้เล่นในลักษณะเดียวกับที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง

โดยสรุป สถานการณ์จำลอง หมายถึง กระบวนการที่สร้างสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ให้มีความใกล้เคียงกับเหตุการณ์จริงในชีวิตประจำวัน โดยผู้เรียนจะมีบทบาทสำคัญในการตัดสินใจ แก้ปัญหา และปฏิสัมพันธ์กับเหตุการณ์ บุคคล หรือสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในสถานการณ์นั้น การจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองนี้เน้นการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติ (Learning by Doing) ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และสามารถนำทักษะที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้

3.2 ลักษณะการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง

การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการยอมรับ โดยมีรูปแบบการจัดการเรียนรู้หลากหลายรูปแบบแตกต่างกัน ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิดของนักวิชาการในการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองไว้ดังนี้

ทศนา แคมมณี (2552) กล่าวว่า ผู้สอนเตรียมสถานการณ์ที่จะใช้สอนโดยอาจสร้างขึ้นเองหรืออาจเลือกสถานการณ์ที่มีผู้สร้างไว้แล้ว ทั้งนี้ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนด เมื่อมีสถานการณ์จำลองแล้ว ผู้สอนจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจในสถานการณ์จำลองนั้นและควรลงเล่นด้วยตนเองเพื่อจะได้ทราบถึงอุปสรรคต่างๆ ในการเล่น จะได้จัดเตรียมการป้องกันหรือแก้ไขไว้ให้พร้อม

การนำเสนอการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง

เนื่องจากสถานการณ์ส่วนใหญ่จะซับซ้อนพอสมควรไปถึงระดับมาก การนำเสนอสถานการณ์ บทบาทและกติกา จำเป็นต้องมีการเตรียมการอย่างดี ควรนำเสนออย่างเป็นลำดับขั้นตอน ไม่สับสน และควรจัดข้อมูลทุกอย่างไว้ให้พร้อม ควรเริ่มด้วยการบอกเหตุผลและวัตถุประสงค์กว้างๆ แก่ผู้เรียนว่าการเล่นในสถานการณ์จำลองนี้จะให้อะไรและเหตุใดจึงมาเล่นกัน ต่อไปจึงค่อยให้ภาพรวมของสถานการณ์ทั้งหมดแล้วจึงให้รายละเอียดที่จำเป็น เช่น กติกา บทบาท เมื่อทุกคนเข้าใจพอสมควรแล้วจึงให้เล่นได้

การเลือกบทบาท

เมื่อผู้เรียนเข้าใจภาพรวมและกติกาแล้ว ผู้เรียนทุกคนควรได้รับบทบาทในการเล่น ซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกได้เอง หรือในบางกรณีผู้สอนอาจกำหนดบทบาทให้ผู้เรียน

การเล่นในสถานการณ์

ในขณะที่ผู้เรียนกำลังเล่นในสถานการณ์นั้น ผู้สอนควรติดตามอย่างใกล้ชิด เพื่อสังเกตพฤติกรรมการเล่นของผู้เรียนและจดบันทึกข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้คำปรึกษาตามความจำเป็น รวมทั้งแก้ปัญหาต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้น

การอภิปราย

ควรมุ่งประเด็นไปที่การเรียนรู้ความเป็นจริงว่า ในความเป็นจริงสถานการณ์เป็นอย่างไร และอะไรเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสถานการณ์นั้นๆ ซึ่งผู้เรียนมักได้เรียนรู้จากการเล่นของตนในสถานการณ์นั้น จึงทำให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง เมื่อได้เรียนรู้ความเป็นจริงแล้ว การอภิปรายขยายต่อไปว่า เราควรจะให้สถานการณ์นั้นคงอยู่หรือเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างไร และจะอย่างไรจึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นได้

กรมวิชาการ (2545) ได้เสนอแนะขั้นตอนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองไว้ดังนี้

1. ครูพบนักเรียนเพื่ออธิบายถึงการใช้อุปกรณ์ต่างๆ เช่น หนังสือสำหรับการค้นคว้า หนังสือพิมพ์ บทความจากวารสาร เอกสารต่างๆ ซึ่งควรเป็นปัจจุบันและทันต่อเหตุการณ์ ครูชี้แจง แนะนำแหล่งข้อมูล เช่น ห้องสมุด ครอบกรายชื่อหนังสือที่ใช้ในการอ้างอิง ภาพยนตร์ หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องต่างๆ

2. ให้นักเรียนศึกษาข้อมูลต่างๆ จากแหล่งข้อมูลที่ครูแนะนำ

3. ครูแนะนำวิธีการเรียนโดยใช้สถานการณ์จำลอง โดยเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างสั้นๆ และมอบบทบาทซึ่งจะบอกบทบาทเพียง 3-4 ประโยคสั้นๆ เกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงๆ เลียนแบบใคร มีจุดมุ่งหมายอะไร และบอกถึงประวัติ อุปนิสัยของบุคคลที่เลียนแบบในเรื่องพอสังเขป

4. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม และให้ผู้รับอาสาแสดงบทบาทเลือกบทบาทแล้วแยกย้ายไปฝึกซ้อมเพื่อให้การแสดงเป็นไปอย่างสมจริง

5. ให้นักเรียนดูการแสดงบทบาทและสมาชิกในแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายให้ข้อคิดเห็น โดยนำเอาความรู้ที่ได้จากการศึกษาข้อมูลมาประกอบการตัดสินใจและร่วมกันทำข้อสรุป

6. ครูและนักเรียนทั้งหมดร่วมกันสรุปปัญหาและวิเคราะห์สาเหตุในสถานการณ์จำลอง เพื่อนำมาอภิปราย อันจะทำให้เห็นนักเรียนเข้าใจสถานการณ์ที่เป็นจริงในสังคมยิ่งขึ้น

Jones (1983) กล่าวสรุปว่าการเลือกใช้สถานการณ์จำลองควรพิจารณาตามประเด็นต่างๆ ดังนี้

1. พิจารณาว่าเป็นกิจกรรมเพื่อจุดประสงค์ใด เช่น ละลายพฤติกรรม ประเมินผลและอื่นๆ

2. ประเมินความสามารถทางภาษาของผู้เรียน

3. ค้นหาขอบเขตกว้าง รวมทั้งข้อมูลของสถานการณ์จำลอง

4. ถ้าระดับภาษาเหมาะสมแล้ว สำนวจกลไกของสถานการณ์ ได้แก่ เวลา จำนวน อุปกรณ์ พื้นที่ และผู้ร่วมงาน

5. พิจารณาว่ามีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือไม่

6. สำนวจความพร้อมอีกครั้งก่อนเริ่มสถานการณ์จำลอง

จากแนวคิดของนักการศึกษาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ขั้นตอนในการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองนั้น ครูผู้สอนต้องเตรียมการก่อนการสอนเป็นอย่างดี ต้องมีการวางแผนกิจกรรมและเลือกสถานการณ์ที่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาในแต่ละระดับชั้น

3.3 ประโยชน์ของการใช้สถานการณ์จำลองในการจัดการเรียนรู้

การใช้สถานการณ์จำลองในการจัดการเรียนรู้ได้รับการกล่าวถึงจากนักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์หลายท่านว่าเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะของผู้เรียน

ผ่านประสบการณ์เชิงปฏิบัติ ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิดของนักวิชาการที่ได้ศึกษาถึงประโยชน์ของแนวทางการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

Gredler (1992) ได้กล่าวไว้ว่า สถานการณ์จำลองเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนทักษะในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย โดยกระบวนการเรียนรู้ดังกล่าวช่วยลดความกังวลของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสทดลองใช้ทักษะในสถานการณ์ที่สามารถควบคุมได้ ซึ่งแตกต่างจากการเรียนรู้แบบดั้งเดิมที่เน้นเพียงการถ่ายทอดองค์ความรู้ นอกจากนี้ สถานการณ์จำลองสามารถช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา โดยเฉพาะในกรณีที่ผู้เรียนต้องเผชิญกับปัญหาเฉพาะหน้าและต้องตัดสินใจภายใต้เงื่อนไขที่กำหนด

Sturtridge (1983) ได้กล่าวไว้ว่า การใช้สถานการณ์จำลองในชั้นเรียนภาษา มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียน เนื่องจากการเรียนรู้ผ่านสถานการณ์จำลองเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาในบริบทที่เป็นธรรมชาติ ซึ่งช่วยลดความกังวลในการพูดและเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษา นอกจากนี้ การเรียนรู้แบบนี้ช่วยส่งเสริมการโต้ตอบอย่างมีประสิทธิภาพ และกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากขึ้น

กาญจนา ณ ศรีสุข (2561) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้สถานการณ์จำลองในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและพบว่า นักเรียนที่เรียนรู้ผ่านกระบวนการนี้มีพัฒนาการทางภาษาที่ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ อีกทั้งยังมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น โดยพบว่า การเรียนรู้ผ่านสถานการณ์จำลองช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบริบทของการใช้ภาษาได้ดีกว่าการเรียนรู้ผ่านตำราเรียนเพียงอย่างเดียว เนื่องจากผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปปรับใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างเป็นธรรมชาติ

ปริยาพรรณ สืบแวง (2559) ได้กล่าวไว้ว่า การใช้สถานการณ์จำลองในการเรียนการสอนทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการสื่อสารและมีความมั่นใจมากขึ้น โดยผู้เรียนที่ได้รับการฝึกฝนผ่านสถานการณ์จำลองสามารถโต้ตอบและใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับผู้เรียนที่ใช้วิธีการเรียนแบบเดิมที่เน้นการจดจำคำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ นอกจากนี้ การเรียนรู้ผ่านสถานการณ์จำลองสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้มากขึ้น

ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์ (2536) กล่าวว่า วิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองนั้น เป็นการสมมติสถานการณ์ให้คล้ายกับเหตุการณ์จริงในชีวิตประจำวันทั้งสภาพแวดล้อมและปฏิสัมพันธ์ โดยมี การวางตัวผู้แสดงให้มีบทบาทหน้าที่ในการแก้ปัญหาและรับผิดชอบในการดำเนินกิจกรรมตามสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดและมีความกระตือรือร้นที่จะร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน สามารถเลือกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ และมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น

นอกเหนือจากการพัฒนาทักษะทางภาษาแล้ว นักวิชาการหลายท่านยังกล่าวถึงประโยชน์ของสถานการณ์จำลองในด้านการพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการทำงานเป็นทีม โดย เสริมศรี ลักษณะศิริ (2540) อธิบายว่า การใช้สถานการณ์จำลองเป็นวิธีสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์ที่เป็นปัญหา เพื่อฝึกให้ผู้เรียนตัดสินใจแก้ปัญหาโดยใช้ความคิดอย่างอิสระ และมีส่วนร่วมหรือบทบาทในสถานการณ์นั้น ๆ ราวกับเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวผู้เรียนเอง ซึ่งนับว่าเป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก

จารุภา นวลเพ็ง (2566) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานที่ส่งเสริมการคิดเชิงระบบ เรื่อง ระบบนิเวศ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และพบว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานสามารถส่งเสริมความสามารถด้านการคิดเชิงระบบของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากแนวคิดของนักวิชาการข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การใช้สถานการณ์จำลองเป็นจัดการการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ โดยสามารถพัฒนาผู้เรียนได้ทั้งทักษะทางภาษาและทักษะอื่นๆ เช่น ทักษะการคิดวิเคราะห์ ทักษะการแก้ปัญหา และทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น เนื่องจากช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนทักษะในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและสมจริง นอกจากนี้ ยังช่วยเพิ่มทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษและเพิ่มความมั่นใจในการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษอีกด้วย

4. การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (Content and Language Integrated Learning)

การศึกษาวิจัยเรื่องผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา โดยครอบคลุมหลากหลายประเด็น ได้แก่ ความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา ลักษณะการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา แนวทางการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา ข้อจำกัดของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา และประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.1 ความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

แนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (Content and Language Integrated Learning (CLIL)) เป็นแนวทางการศึกษาแนวใหม่ที่เริ่มต้นขึ้นในยุโรปในปี ค.ศ. 1994 โดยคำว่า Content and Language Integrated Learning (CLIL) คือแนวทางการศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อบูรณาการการเรียนรู้เนื้อหาและการเรียนภาษาไปพร้อมกัน โดยใช้ภาษาที่สองหรือ

ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อกลางในการเรียนการสอน โดย Mehisto, Marsh และ Frigols (2008) อธิบายว่า แนวคิดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เป็นรูปแบบการศึกษาที่มีการมุ่งเน้น” สองด้าน ได้แก่ การพัฒนาทักษะภาษาและความเข้าใจในเนื้อหาวิชา ซึ่งช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง และเชื่อมโยงกับบริบทจริง นิยามนี้เน้นการเรียนรู้ที่ไม่ได้แยกการสอนภาษาและเนื้อหาออกจากกัน แต่เชื่อมโยงให้เกิดประโยชน์ทั้งสองด้านในเวลาเดียวกัน

กิจกรรมแรกๆ ที่ถือว่าเป็นการใช้แนวทางการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เกิดขึ้นตั้งแต่ยุคของชาวอัคราเดียน (Akkadians) ที่พิชิตชาวซูเมอร์เรียน (Sumerians) ซึ่งในช่วงนั้น ภาษาในท้องถิ่นคือภาษาซูเมอร์เรียนถูกใช้เป็นสื่อกลางในการสอนหลายศาสตร์วิชา เช่น ศาสนา พฤษศาสตร์ และสัตววิทยา (Mehisto, Marsh & Frigols, 2008) อีกตัวอย่างหนึ่งคือการใช้ภาษาละตินในยุโรปในยุคกลาง ซึ่งภาษาละตินกลายเป็นภาษาหลักในการสอนในมหาวิทยาลัยต่างๆ และยังถูกใช้ในสาขากฎหมาย การแพทย์ ศาสนา วิทยาศาสตร์ และปรัชญา อีกด้วย

ในศตวรรษที่ 20 ได้ปรากฏแนวคิดที่คล้ายคลึงกับแนวทางการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาในหลากหลายพื้นที่ทั่วโลก ตัวอย่างที่สำคัญได้แก่ การจัด Immersion Programs ในแคนาดา ซึ่งออกแบบมาเพื่อสอนเด็กที่พูดภาษาอังกฤษให้เรียนรู้ภาษาฝรั่งเศสที่เป็นภาษาราชการในควิเบก กระบวนการนี้เริ่มต้นด้วยการใช้ภาษาฝรั่งเศสเป็นสื่อกลางในการสอนทั้งหมดในระดับอนุบาล และเริ่มสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาแรกในช่วงเกรด 2 (Pérez Vidal, 2005) นอกจากนี้ ในสหรัฐอเมริกา ยังปรากฏแนวทางการสอนภาษาเชิงเนื้อหา (Content-Based Language Teaching) ซึ่งได้รับความนิยมในช่วงปี 1980 โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาทักษะภาษาให้แก่ผู้เรียนจากชุมชนผู้อพยพ (Brinton, Snow & Wesche, 1989) และสุดท้าย มีการศึกษาสองภาษา (Bilingual Education) ในยุโรปและสหรัฐอเมริกาช่วงปี 1980 และ 1990 ซึ่งการศึกษาสองภาษา (Bilingual Education) ได้รับการแนะนำให้เป็นวิธีการสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษาและความเข้าใจวัฒนธรรมร่วมกัน (Grenfell, 2002)

ในช่วงปี 1990 แนวคิดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาได้รับการยอมรับในฐานะกระบวนการที่ครอบคลุมรูปแบบการเรียนรู้ต่างๆ ที่ให้ความสำคัญกับภาษาควบคู่ไปกับการเรียนรู้เนื้อหาวิชา แนวทางนี้ถูกนำไปใช้ในโครงการวิจัยและการพัฒนาการศึกษาในยุโรป เพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาและความตระหนักด้านวัฒนธรรม ซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญต่อการสร้างยุโรปให้เป็นหนึ่งเดียวในเวลาต่อมา (Mehisto, Marsh & Frigols, 2008)

4.2 ลักษณะการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้บูรณาการเนื้อหาและภาษา

แนวทางการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (Content and Language Integrated Learning: CLIL) มีหลักสำคัญคือการบูรณาการ ซึ่งมุ่งเน้นการเชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาและการเรียนรู้เนื้อหาในวิชาต่าง ๆ โดย Mehisto, Marsh และ Frigols (2008) ได้ชี้ให้เห็นว่า

การบูรณาการนี้ประกอบด้วยสองส่วนสำคัญ ได้แก่ การเรียนรู้ภาษาผ่านชั้นเรียนที่เน้นเนื้อหา เช่น คณิตศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และภูมิศาสตร์ และการบูรณาการเนื้อหาจากวิชาเหล่านี้เข้ากับชั้นเรียนภาษา โดยครูผู้สอนภาษาจะนำคำศัพท์ คำเฉพาะ และบทความจากวิชาอื่นมาผสมผสานในการสอน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะภาษาในบริบทที่มีความหมาย

นอกจากนี้ Pérez Vidal (2005) ยังได้อธิบายว่า แนวคิดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาสามารถจัดอยู่ในลำดับความต่อเนื่องระหว่างการเน้นเนื้อหาและการเน้นภาษา โดยมีรูปแบบที่หลากหลาย ในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นเนื้อหา เช่น โรงเรียนนานาชาติที่นักเรียนต้องผ่านการประเมินผลทางด้านเนื้อหาและได้รับชั้นเรียนเสริมพิเศษในภาษาต่างประเทศ หรือ ในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาษา ชั้นเรียนจะมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษผ่านหน่วยการเรียนรู้ที่ออกแบบมาอย่างมีความหมาย อย่างไรก็ตาม รูปแบบที่พบได้ทั่วไปในการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา คือ การเน้นทั้งเนื้อหาและภาษา ซึ่งหลักสูตรและแผนการสอนจะกำหนดวัตถุประสงค์ของทั้งสองด้านไว้อย่างชัดเจน โดยนักเรียนจะได้รับการประเมินผลทั้งในส่วนของเนื้อหาและทักษะภาษาไปพร้อมๆ กัน (Pérez Vidal, 2005)

แนวคิดหลักในการบูรณาการเนื้อหาและภาษาประกอบด้วย 4Cs คือ เนื้อหา (Content) การสื่อสาร (Communication) ความรู้และกระบวนการคิด (Cognition) และวัฒนธรรม (Culture) โดย Coyle, Hood & Marsh (2010) ได้เสนอรายละเอียดไว้ดังนี้

1. Content หมายถึง เนื้อหาในรายวิชาต่างๆ ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนต้องเลือกใช้เนื้อหาที่สามารถนำไปบูรณาการกับภาษาและสอดคล้องกับการเรียนรู้ที่นักเรียนเรียนจากวิชาอื่น ๆ ด้วย

2. Communication หมายถึง การสื่อสารที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ การพัฒนาภาษาและการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นช่องทางที่จะต้องใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ดังนั้น ภาษาเปรียบเสมือนการเรียนรู้ที่จะใช้ภาษา และใช้ภาษาเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ (Learning to use language and using the language to learn) การสื่อสารในขั้นตอนนี้เป็นการสื่อสารที่อยู่เหนือการเรียนกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ แต่ก็ไม่ได้ละเลยไวยากรณ์หรือคำศัพท์ต่างๆ ทางภาษา แต่เป็นการเรียนรู้ภาษาที่คำนึงถึงการนำภาษามาใช้ในการสื่อสาร และนำภาษามาใช้ในการเรียนรู้เนื้อหาโดยให้ความสำคัญเท่า ๆ กัน

3. Cognition หมายถึง ด้านสติปัญญา การคิด การที่จะให้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นเนื้อหาและภาษามีประสิทธิภาพ กระบวนการจัดการเรียนรู้จะต้องท้าทายความสามารถของผู้เรียนในการสร้างองค์ความรู้ใหม่และพัฒนาทักษะต่างๆ โดยผ่านกระบวนการสะท้อนการคิดและระดับการคิด การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาไม่ใช่เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ถ่ายโอนความรู้จากผู้ที่มีการประสบการณ์ไปสู่ผู้เรียนเพียงฝ่ายเดียว แต่เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ขึ้นมาด้วย

ตนเองไม่ว่าผู้เรียนจะอยู่ในระดับอายุหรือระดับความสามารถใด ในการจัดการเรียนรู้จะใช้ลำดับขั้นการคิดโดย Anderson and Krathwohl (2001) ซึ่งได้เรียบเรียงลำดับขั้นของการคิดของ Bloom's (Bloom's Taxonomy) มาเป็นแนวคิดในการจัดการเรียนรู้ให้เกิดกระบวนการในการสร้างองค์ความรู้

4. Culture หมายถึง วัฒนธรรมซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการจัดการเรียนรู้ภาษาโดยเฉพาะหัวข้อเรื่อง หรือประเด็นเรื่องที่น่ามาจัดการเรียนรู้ซึ่งผู้สอนจะต้องให้ความใส่ใจและให้ความสำคัญการเรียนรู้ที่ผ่านภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาใดๆ เป็นรากฐานสำคัญในการเรียนรู้และการทำความเข้าใจในวัฒนธรรมที่แทรกอยู่ หากผู้เรียนมีความเข้าใจในความเป็นบุคคลอื่น จะนำไปสู่ความเข้าใจในตนเองมากขึ้น (Byram, 2001 อ้างถึงใน Coyle, 2010)

การที่จะให้ผู้เรียนมีองค์ประกอบทั้ง 4 ด้าน ดังกล่าวข้างต้นต้องอาศัยกระบวนการที่มีลำดับพัฒนาการขององค์ความรู้ ทักษะ และความเข้าใจในเนื้อหากระบวนการคิด การปฏิสัมพันธ์กันในชั้นเรียนในบริบทของการสื่อสารซึ่งกันและกัน การรับรู้ ตระหนักในวัฒนธรรมอันเป็นสากลซึ่งมีส่วนทำให้ผู้เรียนสามารถปรับเปลี่ยนตนเองและบุคคลอื่นจากมุมมองดังกล่าวข้างต้นการบูรณาการเนื้อหาและภาษา จึงเป็นการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอย่างเหมาะสมในขณะเดียวกันเป็นการส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สอนควรให้ความสำคัญและตระหนักในสิ่งต่อไปนี้

1. เนื้อหาไม่ใช่เพียงแต่เป็นสิ่งที่ทำให้เข้าถึงความรู้และทักษะเท่านั้น ยังเป็นการสร้างองค์ความรู้และความเข้าใจ ตลอดจนการพัฒนาทักษะต่างๆ ด้วยตนเองของผู้เรียน
2. เนื้อหาที่มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้และกระบวนการคิด การที่จะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถสร้างความรู้หรือตีความได้นั้นจำเป็นต้องมีความเข้าใจและผ่านการคิดวิเคราะห์โดยใช้ความรู้ความสามารถทางภาษาของผู้เรียนมาก่อน
3. การเรียนรู้ภาษามีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กับบริบทในการเรียนรู้ เป็นการเรียนรู้ที่ต้องอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้เนื้อหารวมทั้งกระบวนการคิด จึงเป็นการเรียนรู้ภาษาที่เป็น ธรรมชาติ
4. การปฏิสัมพันธ์ในบริบทของการเรียนรู้คือพื้นฐานสำคัญต่อการเรียนรู้ การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อมีการใช้ภาษาในชั้นเรียน
5. ความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมและภาษามีความซับซ้อน การตระหนักในวัฒนธรรมอันเป็นสากลเป็นรากฐานสำคัญของการบูรณาการเนื้อหาและภาษา

นอกจากนี้ นักวิชาการกลุ่มหนึ่ง ได้แก่ Krashen (1981), Lightbown & Spada (2013), Long (1990) และ Swain (2000) ได้ให้เหตุผลสนับสนุนการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาไว้ดังนี้

1. การเรียนรู้ภาษาจะเกิดขึ้นได้ดีที่สุดเมื่อเงื่อนไขในการเรียนรู้มีความใกล้เคียงกับการเรียนรู้ภาษาแม่ กล่าวคือ เมื่อจุดมุ่งหมายของการสอนเน้นไปที่ความหมายมากกว่ารูปแบบทางไวยากรณ์ ผู้เรียนได้รับข้อมูลทางภาษาที่อยู่ในระดับที่สูงกว่าความสามารถของตนเพียงเล็กน้อย และผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาอย่างมีความหมายในบริบทที่เป็นธรรมชาติและไม่มีความเครียด

2. การเรียนรู้ภาษาควรเกิดขึ้นในบริบทที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริง โดยการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษานั้นเนื้อหาวิชาเป็นบริบทที่ทำให้ภาษาเกิดความหมาย ซึ่งทำให้คำศัพท์โครงสร้างประโยคและแนวคิดต่างๆ มีความเชื่อมโยงกับสิ่งที่เรียน วิธีนี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำภาษาได้ดีขึ้น เนื่องจากมีจุดอ้างอิงที่ชัดเจนในบริบทที่เป็นรูปธรรม

3. ภาษาเกิดขึ้นผ่านการโต้ตอบทางสังคม โดย Long (1981) ระบุว่า การมีปฏิสัมพันธ์เป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ภาษา ผู้เรียนจะได้รับข้อมูลทางภาษาที่เข้าใจได้ดีที่สุดผ่านการสนทนาและการสื่อสารกับผู้อื่น

4. ภาษาเรียนรู้ได้ตามธรรมชาติ โดยการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาเลียนแบบวิธีที่เด็กเรียนรู้ภาษาแม่ ผู้เรียนสามารถรับรู้และใช้ภาษาได้โดยไม่มีการสอนไวยากรณ์โดยตรง ซึ่งแนวคิดนี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติ

และ 5. แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ภาษา การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาใช้ความสนใจของผู้เรียนในเนื้อหาวิชาเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ภาษาไปพร้อมกัน

สรุปได้ว่า แนวคิดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มีความหลากหลายและยืดหยุ่น โดยมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะทางภาษาควบคู่กับความรู้ในเนื้อหาวิชาต่าง ๆ อย่างสมดุลและบูรณาการโดยคำนึงถึงเนื้อหา การสื่อสาร ความรู้และกระบวนการคิด และวัฒนธรรม ซึ่งเป็นแนวทางการศึกษาที่ตอบสนองต่อความต้องการของโลกยุคใหม่ที่ให้ความสำคัญกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและความรู้เชิงลึกในวิชาการ

4.3 แนวทางการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี โดยนักวิชาการได้ให้แนวทางในการจัดรูปแบบการเรียนรู้ในชั้นเรียนไว้อย่างหลากหลาย ดังนี้

พรพิมล ประสงค์พร และ จิตรา จันทราเกตุวิ ได้เรียบเรียง โดยมีแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาของ Coyle, Hood & Marsh (2010) ระบุว่า การนำแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาไปใช้ในห้องเรียนจำเป็นต้องมีการวางแผนอย่างเป็นระบบ โดยอาศัยกระบวนการดำเนินงานตามลำดับขั้นตอนที่เหมาะสม 7 ลำดับขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ลำดับที่ 1 การแลกเปลี่ยนวิสัยทัศน์ในการดำเนินการนำแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาสู่การปฏิบัติ

ขั้นตอนแรกของการนำแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาไปสู่การปฏิบัติจริงในห้องเรียน คือการสร้างความร่วมมือระหว่างบุคลากรที่เกี่ยวข้อง เช่น ครูผู้สอน ภาษาต่างประเทศ ครูผู้สอนเนื้อหาวิชา ผู้บริหารสถานศึกษา และบุคลากรทางการศึกษา เพื่อให้เกิดทิศทางที่สอดคล้องกันในการดำเนินการ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเหล่านี้ควรมีการแลกเปลี่ยนมุมมองเกี่ยวกับแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาและหารือถึงแนวทางที่เหมาะสมต่อบริบทของโรงเรียน ในกระบวนการนี้ การกำหนดคำถามเพื่อสะท้อนการคิดเชิงวิพากษ์เป็นสิ่งสำคัญ ตัวอย่างเช่น "ห้องเรียนที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาควรมีลักษณะอย่างไร" หรือ "เราคาดหวังให้ผู้เรียนที่ผ่านกระบวนการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษามีลักษณะอย่างไร" คำถามเหล่านี้ช่วยกำหนดทิศทางที่ชัดเจนสำหรับการดำเนินงาน และทำให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเข้าใจเป้าหมายร่วมกัน

ลำดับที่ 2 การวิเคราะห์และกำหนดขอบเขตของบริบทการเรียนรู้

ขั้นตอนถัดมา คือ การวิเคราะห์และกำหนดขอบเขตของบริบทที่เหมาะสมในการนำแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาไปใช้ โดยศึกษาสภาพแวดล้อมของโรงเรียน และห้องเรียนตลอดจนบริบททางการศึกษาที่เกี่ยวข้องเพื่อให้แน่ใจว่าแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาจะสามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการวิเคราะห์ในขั้นตอนนี้สามารถพิจารณาได้จากผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องและข้อมูลจากบริบทของสถานศึกษา เช่น ความพร้อมของครูและนักเรียน ทรัพยากรทางการเรียนการสอน โครงสร้างหลักสูตร และแนวทางนโยบายของสถานศึกษา การวิเคราะห์เหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการกำหนดรูปแบบการเรียนการสอนที่เหมาะสม และช่วยให้สามารถออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น

ลำดับที่ 3 การวางแผนการจัดการเรียนรู้ (Planning a Unit)

เมื่อมีการแลกเปลี่ยนวิสัยทัศน์และกำหนดขอบเขตของบริบทที่ชัดเจนแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือการวางแผนการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ ซึ่งต้องอ้างอิง กรอบแนวคิด 4Cs ของแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา ได้แก่ Content (เนื้อหา) Communication (การสื่อสาร) Cognition (การคิดวิเคราะห์และพัฒนาองค์ความรู้) และ Culture (วัฒนธรรม)

ในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ควรมีการออกแบบกิจกรรมที่สอดคล้องกับแนวคิด 4Cs เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการเรียนรู้ ผู้สอนต้องพิจารณาโครงสร้างของบทเรียน กระบวนการเรียนรู้ และเครื่องมือการวัดผลที่เหมาะสม เพื่อให้มั่นใจว่าผู้เรียนสามารถพัฒนาได้ทั้งด้านเนื้อหา ภาษา การคิดวิเคราะห์ และความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม

ลำดับที่ 4 การตระหนักรู้ด้านวัฒนธรรมและโอกาสในการเรียนรู้ (Developing Cultural awareness and opportunities)

Brown (1987) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาที่มีความเชื่อมโยงกับวัฒนธรรม ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบทางวัฒนธรรม วิถีคิด หรือการแสดงออกทางภาษา ซึ่งสะท้อนถึงค่านิยมและมุมมองของสังคมนั้นๆ ผู้สอนควรพิจารณาถึงแนวทางการนำเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมเข้าสู่การเรียนการสอน โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่หลากหลาย การบูรณาการเนื้อหาด้านวัฒนธรรมลงในแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความตระหนักรู้เกี่ยวกับความแตกต่างทางวัฒนธรรม และมีทักษะในการสื่อสารที่เหมาะสมในบริบทที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ ผู้สอนต้องพิจารณาวิธีการสอนและกลยุทธ์ในการเชื่อมโยงเนื้อหาด้านวัฒนธรรมเข้ากับหลักสูตร เพื่อให้สามารถปรับใช้ได้ทั้งในระดับโรงเรียน ห้องเรียน ระดับชาติ และระดับสากล

ลำดับที่ 5 การเตรียมบทเรียน (Preparing the Unit)

ขั้นตอนการเตรียมบทเรียนเป็นกระบวนการสำคัญที่ช่วยให้การเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาสามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ควรสอดคล้องกับบริบทของห้องเรียนและสอดคล้องกับแนวทางการสอนที่เหมาะสม ผู้สอนควรมีบทบาทสำคัญในการกำหนดแนวทางที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ความรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างสอดคล้องกัน โดยสื่อการเรียนรู้ถือเป็นองค์ประกอบหลักที่ต้องพิจารณาอย่างรอบคอบในการเตรียมบทเรียน ควรเลือกสื่อที่ช่วยกระตุ้นการคิดเชิงวิเคราะห์และส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นและโต้ตอบได้อย่างอิสระ นอกจากนี้ ผู้สอนยังต้องวางแผนวิธีการประเมินผลให้ครอบคลุมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในการเรียนรู้

ลำดับที่ 6 การติดตามและประเมินผลการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (Monitoring and Evaluating CLIL in Action)

กระบวนการติดตามและประเมินผลถือเป็นอีกหนึ่งขั้นตอนสำคัญในการดำเนินการเรียนการสอนแบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา การประเมินผลไม่ควรจำกัดอยู่เพียงการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเท่านั้น แต่ต้องครอบคลุมถึงกระบวนการเรียนรู้และผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาไปใช้ ในส่วนนี้ ผู้สอนสามารถใช้การสังเกตการณ์ (Observation), การสัมภาษณ์ (Interviews), และการประเมินตนเองของผู้เรียน (Self-assessment) เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับพัฒนาการของผู้เรียนและประสิทธิภาพของแนวทางการสอน การประเมินควรให้ความสำคัญกับความก้าวหน้าของผู้เรียนในด้านการสื่อสาร ความเข้าใจเนื้อหา และการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ นอกจากนี้ การสะท้อนการเรียนรู้ (Reflective Practice) เป็นกลยุทธ์ที่ช่วยให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนสามารถพิจารณาจุดแข็งและจุดที่ต้องพัฒนา

เพิ่มเติม องค์ประกอบนี้ช่วยให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่มีความต่อเนื่องและสามารถปรับปรุงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

และ ลำดับที่ 7 การพัฒนาเครือข่ายการเรียนรู้แบบมืออาชีพ (Towards Inquiry-Based Professional Learning Communities)

การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาไม่ได้เป็นเพียงการบูรณาการเนื้อหาและภาษาในชั้นเรียน แต่ยังรวมถึงการสร้างชุมชนการเรียนรู้ระดับมืออาชีพที่เอื้อให้ผู้สอนสามารถแลกเปลี่ยนแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดและพัฒนาแนวคิดในการสอนร่วมกัน โดยการสร้างชุมชนการเรียนรู้แบบมืออาชีพ (Professional Learning Communities: PLCs) เป็นแนวทางที่ช่วยให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของครูผู้สอนผ่านการสนทนาเชิงวิชาการ การแบ่งปันทรัพยากร และการทำงานร่วมกันในเครือข่ายการเรียนรู้ ชุมชนการเรียนรู้ดังกล่าวช่วยให้ครูสามารถทดลองและปรับใช้แนวทาง CLIL ในบริบทที่แตกต่างกัน พร้อมทั้งแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับความท้าทายและแนวทางแก้ไข

นอกจากนี้ แนวทางการบูรณาการเนื้อหาและภาษายังสามารถแบ่งออกได้เป็นอีก 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่วางแผนการสอนโดยใช้เนื้อหาเป็นต้นนำ (Content-driven CLIL) หรือ Hard CLIL เนื่องจากไม่ค่อยมีการสนับสนุนด้านภาษาให้ผู้เรียนมากนักแต่จะเน้นเรื่องเนื้อหาเป็นหลัก และกลุ่มที่วางแผนการสอนโดยใช้ภาษาเป็นต้นนำ (Language-driven CLIL) หรือ Soft CLIL ที่มีการเน้นการใช้ภาษาให้ผู้เรียนมากกว่าแบบแรก ในการจัดสาระและน้ำหนักของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการบูรณาการเนื้อหาและภาษานั้น ควรคำนึงถึงเป้าหมายของการเรียนรู้ว่าจะมุ่งไปในด้านเนื้อหาหรือภาษาเป็นหลัก โดย Ball (2009) ได้จำแนก การบูรณาการเนื้อหาและภาษา เป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. การสอนด้วยภาษาที่สองทั้งหมด (Total Immersion)
2. การสอนด้วยภาษาที่สองบางส่วน (Partial Immersion)
3. การสอนเป็นรายวิชา (Subject Course)
4. การสอนในชั่วโมงภาษาโดยบูรณาการเนื้อหาสาระ (Language classes based on thematic units)

และ 5. การสอนในชั่วโมงภาษาโดยเน้นเนื้อหาสาระ (Language class with greater use of content)

Bentley (2009) ได้จำแนกการบูรณาการเนื้อหาและภาษา ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. การสอนด้วยภาษาที่สองบางส่วน (Partial Immersion) โดยจัดสอนจำนวนครั้งหนึ่งของหลักสูตร
2. การสอนเป็นหน่วย (Subject-led/modular) 15 ชั่วโมงต่อหนึ่งภาคเรียน
3. วิชาละ 45 นาที หนึ่งครั้งต่อสัปดาห์ (Language-led)

นอกจากนี้ Dale and Tanner (2012) ได้แบ่งการบูรณาการเนื้อหาและภาษาเป็น 2 ประเภทคือการสอนเนื้อหาหลักด้วยครูวิชาหลักที่ใช้ภาษาที่สองได้ เช่น สอนเนื้อหาวิชาภูมิศาสตร์โดยครูผู้สอนภูมิศาสตร์ที่ใช้ภาษาที่สองได้ มีเป้าหมายให้นักเรียนรู้เนื้อหาเป็นเป้าหมายแรกและเรียนรู้ภาษาเป็นเป้าหมายรอง และการสอนเนื้อหาบูรณาการโดยครูผู้สอนภาษา มุ่งเน้นให้นักเรียนพัฒนาทักษะทางภาษาโดยใช้เนื้อหา มีเป้าหมายให้นักเรียนรู้ภาษาเป็นลำดับแรกและรู้เนื้อหาเป็นเป้าหมายรอง

Cimermanova (2017) ได้แบ่งประเภทของการบูรณาการเนื้อหาและภาษาเป็น 2 ประเภท ตามปริมาณการใช้ภาษาดังนี้

1. การเพิ่มภาษาเข้าไปในสาระการเรียนรู้หรือรายวิชา (Additive) แบ่งออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ ระดับต่ำ (Low exposition) ซึ่งใช้ภาษาประมาณร้อยละ 5-15 และระดับกลาง (Medium exposition) ใช้ภาษาประมาณร้อยละ 15-50
2. การใช้ภาษาในการจัดการเรียนรู้ในสาระวิชานั้น ๆ (Immerse) ใช้ภาษาในการจัดการเรียนรู้ร้อยละ 50-100

โดยสรุป แนวทางการนำการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาไปใช้ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดแก่ผู้เรียนนั้น ต้องผ่านกระบวนการขั้นตอน ได้แก่ การแลกเปลี่ยนวิสัยทัศน์ในการดำเนินการนำแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาสู่การปฏิบัติ การวิเคราะห์และกำหนดขอบเขตของบริบทการเรียนรู้ การวางแผนการจัดการเรียนรู้ การตระหนักด้านวัฒนธรรมและโอกาสในการเรียนรู้ การเตรียมบทเรียน การติดตามและประเมินผลการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา และการพัฒนาเครือข่ายการเรียนรู้แบบมีอาชีพ และมีการจัดสาระและนำหน้ากระหว่างเนื้อหาวิชาและภาษาตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้

4.4 ข้อจำกัดของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (CLIL)

การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในฐานะวิธีการพัฒนาทักษะภาษาและความรู้เนื้อหาไปพร้อมกัน แต่ก็ยังพบข้อจำกัดบางประการที่ควรพิจารณาเพื่อประโยชน์ในกระบวนการวางแผนและดำเนินการสอน ดังนี้

ข้อจำกัดแรกคือ ความพร้อมของครูผู้สอน โดยครูที่จัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาจำเป็นต้องมีความเชี่ยวชาญทั้งในด้านเนื้อหาวิชาและทักษะภาษาต่างประเทศ (Bentley, 2009) การขาดความสามารถในด้านใดด้านหนึ่งอาจส่งผลกระทบต่อคุณภาพการสอน นอกจากนี้ การฝึกอบรมครูเพื่อเพิ่มพูนทักษะเหล่านี้ยังต้องใช้เวลาและทรัพยากรอย่างมาก (Ball, 2009)

นอกจากนี้ การพัฒนาหลักสูตรถือเป็นอีกหนึ่งข้อจำกัด การออกแบบหลักสูตรที่บูรณาการเนื้อหาและภาษาจำเป็นต้องมีการวางแผนอย่างรอบคอบ (Coyle, Hood & Marsh, 2010) หลักสูตรที่ไม่สมดุลอาจทำให้ผู้เรียนไม่ได้รับประโยชน์ทั้งด้านภาษาและเนื้อหาเท่าที่ควร

ประการต่อมา ความพร้อมของผู้เรียนก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่ต้องให้ความสำคัญ ผู้เรียนที่มีพื้นฐานภาษาไม่เพียงพออาจประสบปัญหาในการเข้าใจเนื้อหา ทำให้เกิดความเครียดและแรงจูงใจลดลง (Dalton-Puffer, 2011)

นอกจากนี้ ทฤษฎีการเรียนรู้การสอนยังเป็นข้อจำกัดที่สำคัญ การพัฒนาสื่อการสอนที่เหมาะสมต้องใช้เวลาและความพยายาม เนื่องจากต้องปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน (Mehisto, Marsh & Frigols, 2008) หากขาดแคลนทรัพยากรที่เหมาะสมอาจส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้

สุดท้ายคือการประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งต้องพิจารณาทั้งด้านความรู้เนื้อหาและทักษะภาษา การวัดผลที่ไม่สมบูรณ์หรือขาดเครื่องมือที่เหมาะสมอาจทำให้ไม่สามารถประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง (Cimermanova, 2017)

แม้ว่าการจัดการเรียนรู้จะเป็นแนวทางที่มีศักยภาพในการพัฒนาผู้เรียนในหลายมิติ แต่ข้อจำกัดเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าการนำไปใช้งานต้องอาศัยการวางแผน การจัดการ และการสนับสนุนที่เพียงพอ เพื่อให้การเรียนรู้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างเต็มที่และตอบโจทย์ความต้องการของผู้เรียนได้อย่างแท้จริง

4.5 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

นักวิชาการได้กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาไว้อย่างหลากหลาย ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมไว้ ดังนี้

Mehisto, Marsh, และ Frigols (2008) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาผ่านเนื้อหาทำให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาต่างประเทศในบริบทที่เป็นธรรมชาติ ส่งผลให้สามารถพัฒนาทักษะการพูดได้อย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ พวกเขาชี้ให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาช่วยลดอุปสรรคด้านจิตวิทยาในการพูดภาษาต่างประเทศ และส่งเสริมการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง และยังมีข้อเสนอแนะว่า การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาควรได้รับการสนับสนุนจากครูผู้สอนที่มีความรู้ทั้งด้านเนื้อหาและภาษา รวมถึงมีเทคนิคการสอนที่เหมาะสม เพื่อให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

Cimermanova (2017) ได้กล่าวถึง มุมมองเชิงบวกและประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาในการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศที่สองในโรงเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาไว้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการจัดประสบการณ์ในการสื่อสารในภาษาต่างๆ มีการขยายวงคำศัพท์ และการใช้ภาษาในวิชาต่าง ๆ เช่น วิชาคณิตศาสตร์ ใช้คำว่า Add (บวก), Subtract (ลบ), Multiply (คูณ), Divide (หาร) เป็นต้น นอกจากนี้ ยังเป็นการใช้ภาษาที่สองในการทำกิจกรรม

ในชั้นเรียน เป็นการเปลี่ยนทัศนคติของการเรียนภาษาและการเพิ่มและเติมเต็มหลักสูตรที่มีอยู่เดิม

Lasagabaster และ Doiz (2016) ระบุว่าการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาช่วยลดความวิตกกังวลในการพูดของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนได้รับการสนับสนุนให้ใช้ภาษาผ่านกิจกรรมที่เน้นความหมายและบริบทที่เป็นรูปธรรม ผู้เรียนในหลักสูตรการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษามีแนวโน้มที่จะมีทักษะการพูดที่ดีขึ้นเนื่องจากได้รับโอกาสในการฝึกฝนภาษาผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย และยังมีข้อเสนอแนะว่า การสร้างสภาพแวดล้อมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและแสดงออกทางภาษาอย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องกังวลเรื่องความผิดพลาด เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาประสบความสำเร็จ

Van de Craen, Mondt, Allain, และ Gao (2007) ได้ชี้ให้เห็นว่าการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถคิดวิเคราะห์เนื้อหาวิชาต่างๆ พร้อมกับการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารความคิดของตนเอง กระบวนการนี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดความคิดเห็นได้อย่างเป็นระบบและพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารแนวคิดที่ซับซ้อนได้

Marsh (2012) ระบุว่าการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารในบริบทที่หลากหลาย ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นในสังคมโลกยุคปัจจุบัน แนวทางนี้เตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการทำงานและการสื่อสารในสภาพแวดล้อมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดย Coyle, Hood, และ Marsh (2010) แนะนำว่าการเลือกเนื้อหาสำหรับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาควรสอดคล้องกับระดับความสามารถของผู้เรียน เพื่อกระตุ้นความสนใจและสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้

โดยสรุป การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ และเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษา การเรียนรู้ผ่านแนวทางนี้ยังส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์และการสื่อสารในบริบทที่หลากหลาย อย่างไรก็ตาม การนำแนวทางนี้ไปใช้จำเป็นต้องได้รับการวางแผนที่ดี โดยเฉพาะในด้านการเตรียมความพร้อมของครูผู้สอนและการออกแบบหลักสูตรที่เหมาะสม

5. การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

ในงานวิจัยเรื่องผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 มีขั้นตอนการสอน ดังนี้

5.1 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

ผู้วิจัยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ขั้นเตรียมพร้อมเข้าสู่บทเรียน ชี้นำเสนอเนื้อหา และชั้นลงมือปฏิบัติ ส่วนขั้นอภิปรายที่นักเรียนต้องแสดงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษผู้วิจัยใช้สถานการณ์จำลองในการฝึกทักษะการพูดของนักเรียนในสถานการณ์และข้อมูลที่กำหนดให้ โดยแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดดังนี้

1. ขั้นเตรียมพร้อมเข้าสู่บทเรียน ครูจัดกิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียนและสำรวจความรู้เดิมของนักเรียนที่มีต่อหัวข้อการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความรู้ด้านคำศัพท์หรือเนื้อหา เช่น กิจกรรมบิงโกคำศัพท์วัตถุดิบในการประกอบอาหาร กิจกรรมเดาคำศัพท์อุปกรณ์งานครัวจากภาพที่หายไป กิจกรรมเรียงขั้นตอนการทำอาหาร เป็นต้น

2. ชี้นำเสนอเนื้อหา ครูใช้สื่อการสอนที่น่าสนใจ เช่น คลิปวิดีโอ ที่มุ่งเน้นนำเสนอเนื้อหาตามจุดประสงค์การเรียนรู้ในบริบทการใช้ภาษาเหมือนเจ้าของภาษา เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ สำนวน หรือรูปประโยคที่เป็นธรรมชาติผ่านคลิปวิดีโอที่เจ้าของภาษาใช้ภาษาในบริบทนั้นๆ จริง โดยมีเนื้อหาอยู่ในระดับที่นักเรียนสามารถเข้าใจได้ เช่น คลิปวิดีโอการแนะนำอุปกรณ์เครื่องใช้ในครัวพร้อมแนะนำการใช้งานของอุปกรณ์แต่ละชนิด คลิปวิดีโอการเลือกซื้อวัตถุดิบในร้านสะดวกซื้อ และ คลิปสาธิตการปรุงอาหาร ระหว่างการชมคลิปวิดีโอ นักเรียนสามารถจดบันทึกคำศัพท์ สำนวน หรือรูปประโยค ที่ตนเองสนใจได้

จากนั้น ครูผู้สอนใช้คำถามที่กระตุ้นนักเรียน เพื่ออภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาหรือรูปประโยคจากคลิปวิดีโอที่ได้รับชมแล้วนำประโยคที่น่าสนใจแสดงบนจอ เพื่ออภิปรายถึงความหมายและบริบทในการใช้งานของประโยคนั้นๆ ให้นักเรียนทราบ ตลอดจนการอภิปรายครูควรกระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงความเห็นและมีส่วนร่วมมากที่สุด รวมถึงพูดภาษาอังกฤษให้มากที่สุดในช่วงชั้นเรียน

3. ชั้นลงมือปฏิบัติ ในขั้นตอนนี้ ครูใช้กิจกรรมเพื่อให้นักเรียนฝึกปฏิบัติการพูดตามจุดประสงค์ของแต่ละหน่วยการเรียนรู้ เช่น ฝึกพูดแนะนำอุปกรณ์งานครัวและวิธีใช้งาน แนะนำวัตถุดิบและบอกปริมาณวัตถุดิบในการประกอบอาหาร และการบอกขั้นตอนการประกอบอาหารโดยใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร โดยจัดกิจกรรมแบบคู่หรือแบบกลุ่ม เพื่อช่วยให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น รูปแบบกิจกรรมอาจเป็นแบบการสัมภาษณ์ การถาม-ตอบข้อมูล หรือการพูดเพื่ออธิบายตามหัวข้อที่กำหนด โดยออกแบบกิจกรรมให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ประจำหน่วย

4. ขั้นอภิปราย ครูออกแบบสถานการณ์จำลองตามเนื้อหาของหน่วยการเรียนรู้ต่างๆ โดยกิจกรรมเป็นคู่หรือกลุ่มแล้วให้นักเรียนสุ่มจับบัตรบทบาทสมมติ (Simulation Card) ที่กำหนดบทบาทของผู้พูดทิศทางการตอบคำถาม หรือข้อมูลสำหรับการสนทนา จากนั้นให้เวลาในการเตรียมตัว 15 นาที แล้วจึงให้นักเรียนสนทนาตามสถานการณ์ที่ได้รับ

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่องผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 นี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ ดังนี้

6.1 งานวิจัยในประเทศ

อาทิตย์ ศรีจันทร์ตร, อัญชลี จันทร์เสม และเสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2560) ศึกษาเกี่ยวกับผลของการสอนตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาที่มีต่อความสามารถในการฟัง-พูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการวิจัยมีวัตถุประสงค์ คือ เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษากับการสอนแบบเดิม ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีบูรณาการเนื้อหาและภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการฟัง-พูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 2) นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีบูรณาการเนื้อหาและภาษา มีความสามารถในการฟัง-พูดหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีข้อเสนอแนะให้ครูผู้สอนจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา โดยจัดกิจกรรมที่กระตุ้นและส่งเสริมประสบการณ์ตรงทางภาษาให้แก่นักเรียน

ภูริชญา เผือกพรหม (2563) ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีการสอนตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา ด้วยรูปแบบการวิจัยกึ่งทดลองแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนด้วยแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้ ผู้วิจัยอธิบายว่าแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาช่วยส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ การมีส่วนร่วม และการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่างรอบด้าน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Coyle (2010) ที่เน้นองค์ประกอบ 4Cs ได้แก่ เนื้อหา (Content) การสื่อสาร (Communication) การคิดวิเคราะห์ (Cognition) และวัฒนธรรม (Culture)

วิภาวี ไชยทองศรี (2563) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการใช้สถานการณ์จำลองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนโดยใช้สถานการณ์จำลอง รวมถึงศึกษาทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอน

ในรูปแบบดังกล่าว กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนแห่งหนึ่งของประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนโดยใช้สถานการณ์จำลองมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยคะแนนเฉลี่ยของความสามารถด้านการฟังก่อนเรียนอยู่ที่ 12.00 (40%) และเพิ่มขึ้นเป็น 22.40 (74.67%) หลังการเรียน ขณะที่ความสามารถด้านการพูดมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 25.67 (25.76%) เป็น 73.80 (73.80%) นอกจากนี้ นักเรียนยังมีทัศนคติในระดับดีต่อการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของแนวทางดังกล่าวในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

บุษบา กนกศิลปกรรม และคณะ (2563) มุ่งศึกษาการใช้การบูรณาการเนื้อหาและภาษาในการพัฒนาความรู้ทางภาษาอังกฤษและวิทยาศาสตร์ในระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยในประเทศไทย ซึ่งการเรียนการสอนตามแนวคิดการบูรณาการเนื้อหาและภาษาได้ถูกนำไปใช้เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับวิธีการวิจัย โดยมุ่งเน้นการพัฒนาความรู้ทั้งในด้านวิทยาศาสตร์และภาษาอังกฤษควบคู่กันไป ผลการวิจัยพบว่า การสอนด้วยแนวคิดการบูรณาการเนื้อหาและภาษาช่วยเสริมสร้างทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการเขียนบทความวิจัยในสาขาวิทยาศาสตร์ นอกจากนี้ยังช่วยเพิ่มความเข้าใจในเนื้อหาวิชาและการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทางวิชาการ การวิจัยยังชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของความร่วมมือระหว่างผู้สอนเนื้อหาและผู้สอนภาษาในการออกแบบการเรียนการสอน ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีคุณภาพ ในแง่ของประโยชน์ของการใช้แนวคิดการบูรณาการเนื้อหาและแนวทางนี้ไม่เพียงแต่พัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน แต่ยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำทักษะที่ได้ไปใช้ในการศึกษาต่อหรือการทำงานในระดับสากลอย่างมีประสิทธิภาพ

กาญจนา ณ ศรีสุข (2564) ได้วิจัยเรื่อง ผลของการใช้สถานการณ์จำลองเพื่อเสริมสร้างความสามารถการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดภูเก็ต ได้ทำการศึกษาผลของการใช้สถานการณ์จำลองต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยคือ นักเรียนจำนวน 30 คนจากโรงเรียนเทศบาลปลูกปัญญาในพระอุปถัมภ์ จังหวัดภูเก็ต การวิจัยนี้มุ่งเปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังการใช้สถานการณ์จำลอง รวมถึงศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการสอนในลักษณะดังกล่าว ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า หลังจากการเรียนโดยใช้สถานการณ์จำลอง นักเรียนมีความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักเรียนยังมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองในระดับมาก แสดงให้เห็นถึงแนวทางดังกล่าวสามารถกระตุ้นความสนใจและช่วยส่งเสริมความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสนทนา

ปัทมรัตน์ คุณพูนทรัพย์ (2565) ได้ศึกษาการพัฒนาแนวทางการจัดการเรียนรู้รายวิชา ประวัติศาสตร์ศิลปะและการออกแบบในหลักสูตรสองภาษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยใช้แนวทางการสอนแบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ ทักษะภาษาอังกฤษ และระดับความพึงพอใจของนักศึกษาที่เรียนด้วยแนวทางการสอนแบบบูรณาการเนื้อหาและภาษากับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เรียนด้วยแนวทางการสอนแบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา มีความพึงพอใจในระดับสูง และมีพัฒนาการด้านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในด้านความคล่อง (fluency) แม้จะยังไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในด้านความแม่นยำ (accuracy) อย่างไรก็ตาม ผลสัมฤทธิ์ทางเนื้อหาของกลุ่มทดลองไม่ได้ด้อยไปกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยภาษาแม่ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแนวทางการสอนแบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เป็นแนวทางที่สามารถนำมาใช้กับรายวิชาที่มีเนื้อหาซับซ้อน เช่น วิชาศิลปะและการออกแบบ ได้อย่างเหมาะสม

ประภารัตน์ ธิติศุภกุล (2565) ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษตามแนวคิดการบูรณาการเนื้อหาและภาษาที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียน 2 ห้องเรียน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่ากลุ่มควบคุมและสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้วิจัยอธิบายว่า แนวคิดการบูรณาการเนื้อหาและภาษาส่งเสริมการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงภาษาเข้ากับเนื้อหาที่มีความหมายจริง ฝึกการใช้ภาษาในบริบทที่หลากหลาย และกระตุ้นให้เกิดการคิดวิเคราะห์เชิงลึก ซึ่งเอื้อต่อการพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Delliou (2016) ได้ทำการวิจัย การพัฒนาทักษะการพูดสำหรับนักเรียนตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในประเทศกรีซ โดยผลการวิจัยแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของทักษะการพูดของนักเรียนตลอดจนทัศนคติที่ดีต่อวิธีการสอนตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา นักเรียนมีโอกาสดูสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างอิสระในขณะที่ทำกิจกรรมและนักเรียนไม่ได้พัฒนาเฉพาะการใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่วเท่านั้น (Fluency) แต่นักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มทางกลวิธีทางการเรียนและทักษะการทำงานร่วมกัน (Strategies and Cohesions) เพิ่มสูงขึ้น สืบเนื่องมาจากกิจกรรมทางภาษาร่วมกับผู้อื่นที่มีการใช้กระบวนการจัดกิจกรรมโดยใช้สถานการณ์จำลองเป็นหนึ่งในกิจกรรมอันจะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษได้เพิ่มขึ้นจากห้องเรียนแบบเดิม เมื่อนักเรียนสามารถฟังและพูดได้มากขึ้นและมีโอกาสฝึกประสบการณ์เป็นประจำจึงส่งผลให้นักเรียนเกิด

ความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษมากขึ้น ดังนั้น นักเรียนกลุ่มทดลองมีจึงสามารถพัฒนาทักษะการฟัง-พูดได้สูงขึ้น

Carolina Salamanca และ Sara I Montoya (2018) ได้ทำการวิจัยโดยใช้วิธีการสอนตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ประเทศโคลัมเบีย โดยผู้เรียนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับเดียวกันและเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศซึ่งมีความใกล้เคียงกับบริบทการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมตามกระบวนการสอนบูรณาการเนื้อหาและภาษา จากนั้นผู้เรียนต้องร่วมกิจกรรมกระตุ้นและฝึกฝนการสนทนาภาษาอังกฤษในหัวข้อที่เกี่ยวข้องแล้วจึงเข้ารับการทดสอบระดับความสามารถในการสื่อสาร โดยผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่เข้ารับการพัฒนากทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีบูรณาการเนื้อหาและภาษาโดยผ่านกระบวนการฝึกฝนที่เน้นเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาและกลยุทธ์ของครูผู้สอน ทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษ มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารมากขึ้น และยังมีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอีกด้วย

Alamri (2018) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาผลของสถานการณ์จำลองต่อการพัฒนาทักษะการพูดในห้องเรียน EFL โดยได้ดำเนินการวิจัยเชิงทดลองเพื่อศึกษาผลกระทบของการใช้สถานการณ์จำลองในการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศซาอุดีอาระเบีย โดยแบ่งผู้เข้าร่วมการทดลองออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับการสอนผ่านสถานการณ์จำลองที่จำลองบริบทการสื่อสารที่พบได้ในชีวิตจริง ขณะที่กลุ่มควบคุมได้รับการสอนด้วยวิธีการแบบดั้งเดิม ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีพัฒนาการด้านการพูดที่สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ นักศึกษาที่เรียนรู้ผ่านสถานการณ์จำลองสามารถพูดได้คล่องแคล่วขึ้น มีความถูกต้องทางไวยากรณ์มากขึ้น และมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าผู้เรียนที่ใช้วิธีการเรียนการสอนแบบดั้งเดิม ผลการศึกษานี้สนับสนุนแนวคิดที่ว่า การฝึกฝนทักษะการพูดในบริบทที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงสามารถช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาได้อย่างรวดเร็วและเป็นธรรมชาติมากขึ้น

นอกจากนี้ Derakhshan, Tahery และ Mirarab (2018) ได้ทำการวิเคราะห์เมตา (Meta-analysis) โดยรวบรวมและวิเคราะห์งานวิจัยจำนวนมากที่ศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการสอนที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน หนึ่งในแนวทางที่ได้รับการกล่าวถึงว่ามีประสิทธิภาพสูงสุดคือ การใช้สถานการณ์จำลอง โดยผลการวิจัยพบว่า การใช้สถานการณ์จำลองช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของการเรียนรู้ภาษาโดยรวม เนื่องจากผู้เรียนได้รับโอกาสในการใช้ภาษาอย่างแท้จริงภายใต้บริบทที่หลากหลาย การฝึกฝนการพูดผ่านสถานการณ์จำลองทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความคล่องแคล่ว (Fluency), ความถูกต้อง (Accuracy), การออกเสียง (Pronunciation),

และการเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม (Lexical Choice) ได้ดีขึ้น จากการศึกษาได้ข้อสรุปว่า สถานการณ์จำลองเป็นหนึ่งในวิธีการที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด โดยเฉพาะเมื่อใช้ควบคู่กับการสะท้อนการเรียนรู้ (Reflective Learning) และการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) อย่างเป็นระบบ

Cimermanova (2021) ศึกษาการบูรณาการการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษากับการสอนแบบโครงการ (Project-Based Learning) ในมหาวิทยาลัยอินโดนีเซีย โดยให้ผู้เรียนพัฒนาโครงการที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชาชีพพร้อมนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในงานวิชาชีพ นอกจากนี้ งานวิจัยเสนอให้ผสมผสานการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษากับการเรียนรู้แบบกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์เพื่อผลลัพธ์ที่ดีขึ้น

Aladini และ Jalambo (2021) ได้วิจัยเพื่อศึกษาผลกระทบของโปรแกรมที่ออกแบบโดยใช้การเรียนรู้ที่บูรณาการเนื้อหาภาษา ร่วมกับการใช้การละครในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 9 ในโรงเรียน El-Mamounia ของนักเรียนผู้ลี้ภัยปาเลสไตน์ในเมืองกาซา ผลการวิจัยพบว่านักเรียนในโปรแกรมที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาและการละคร (Drama) สามารถพูดได้คล่องแคล่วและมั่นใจมากขึ้นในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการสอนในรูปแบบนี้ นอกจากนี้ยังพบว่าการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาและการละคร ช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และช่วยให้นักเรียนสามารถทำความเข้าใจเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ดีขึ้น เนื่องจากการละครช่วยให้เนื้อหามีความหมายและเกี่ยวข้องกับชีวิตจริงของนักเรียน จากผลการศึกษา นักวิจัยได้แนะนำให้ครูสอนภาษาอังกฤษในปาเลสไตน์ใช้การละครร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนและส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

Hery Yufrizal (2021) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา ร่วมกับ Project-Based Learning เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาในประเทศอินโดนีเซีย โดยการศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาต่อความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีการพัฒนาทักษะการพูดและการฟังภาษาอังกฤษที่มีนัยสำคัญ โดยคะแนนจากการทดสอบก่อนและหลังการเรียนรู้ผ่านการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษามีการพัฒนาอย่างเห็นได้ชัด โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าความแตกต่างที่สำคัญในหลายๆ ด้าน เช่น การออกเสียง (pronunciation) และคำศัพท์ (vocabulary) ซึ่งเป็นผลดีจากการที่นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมโครงการที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานกลุ่มและการนำเสนอผลงาน นอกจากนี้

การเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษายังช่วยกระตุ้นทัศนคติที่ดีของนักศึกษา โดยผลการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาแสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีทัศนคติในทางบวกต่อการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา โดยมองว่าเป็นวิธีการที่ช่วยเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษและทำให้กระบวนการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

Hamad และ Alnuzaili (2022) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลกระทบของการใช้กลยุทธ์สถานการณ์จำลองในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) ของนักเรียน โดยการวิจัยนี้ได้ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาจำนวน 50 คน แบ่งออกเป็นสองกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า การใช้สถานการณ์จำลองช่วยให้กลุ่มทดลองสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้ดีกว่ากลุ่มควบคุมในหลายด้าน เช่น การใช้ภาษากาย ความคล่องแคล่วในการพูด การออกเสียง การเน้นเสียง (intonation) และการใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ โดยการฝึกซ้อมผ่านการฟังเรื่องราวพร้อมกับการทำกิจกรรมการจำลองเสียงและการใช้ภาษาร่วมกับผู้อื่นช่วยเพิ่มความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างมาก นอกจากนี้ นักเรียนในกลุ่มทดลองยังมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้กลยุทธ์ดังกล่าว ซึ่งแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการใช้สถานการณ์จำลองในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

Satayev et al. (2022) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้กลยุทธ์การเรียนการสอนแบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาร่วมกับการสอนภาษาอังกฤษในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยในคาซัคสถาน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลที่ได้จากการใช้กลยุทธ์การเรียนการสอนแบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาต่อทักษะภาษาอังกฤษทั่วไปของนักศึกษา รวมทั้งการสำรวจความคิดเห็นและมุมมองของนักศึกษาต่อการใช้วิธีการนี้ในการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า การใช้กลยุทธ์การเรียนการสอนแบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาร่วมกับการสอนภาษาอังกฤษ ทำให้คะแนนทักษะทางภาษาอังกฤษของนักศึกษามีการพัฒนาอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะในทักษะการฟังและไวยากรณ์ ซึ่งคะแนนการทดสอบหลังเรียนสูงขึ้นจากก่อนเรียน โดยเฉพาะในทักษะการฟังและการใช้ไวยากรณ์ นอกจากนี้ การศึกษายังพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา ได้แก่ การมีประสบการณ์ในการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษามาก่อนในระดับการศึกษาก่อนมหาวิทยาลัย และการเป็นนักศึกษาปีที่สองขึ้นไป นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการเรียน CLIL มาก่อนมีทัศนคติต่อการใช่วิธีการนี้ในทางที่ดีขึ้น และสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาและความรู้ในเนื้อหาวิชาได้ดีกว่านักศึกษาที่ไม่เคยเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษามาก่อน

Lyu (2022) ได้ทำการศึกษาผลกระทบของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศออสเตรเลีย โดยการศึกษาได้ใช้วิธีการทบทวนวรรณกรรม (systematic literature review) เพื่อตรวจสอบการใช้การจัดการเรียนรู้

แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา และผลกระทบที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยในประเทศที่ภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาแม่ จากการศึกษาพบว่าการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาในหลายๆ ด้าน เช่น ทักษะการอ่าน การเขียน และคำศัพท์ แต่มีผลลัพธ์ที่ไม่เท่ากันในแต่ละทักษะการใช้ภาษา เช่น การพูดและไวยากรณ์ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาส่งผลดีต่อทัศนคติของนักศึกษาในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยส่วนใหญ่มีทัศนคติในเชิงบวกและมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้นจากการใช้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา แม้ว่าบางคนจะพบความท้าทายในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษพร้อมกับเนื้อหาวิชาในรูปแบบนี้ การศึกษานี้ยังยืนยันว่าผลลัพธ์ที่ได้จากการใช้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษานั้นสามารถแตกต่างกันไปตามระดับความสามารถของนักศึกษาในภาษาอังกฤษและการออกแบบหลักสูตรที่เหมาะสม โดยเฉพาะในสภาพแวดล้อมการศึกษาที่ไม่ใช่ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ เช่น ประเทศจีน

จากการทบทวนงานวิจัยในประเทศพบว่าการใช้สถานการณ์จำลองและแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้งในระดับมัธยมศึกษาและระดับอาชีวศึกษา งานวิจัยหลายชิ้นได้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการพูด โดยเฉพาะในบริบทวิชาชีพ เช่น การโรงแรม การตลาด การทำอาหาร และเทคโนโลยีสารสนเทศ อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีการศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับองค์ประกอบเฉพาะทางด้านจิตวิทยา เช่น ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ หรือกลยุทธ์ทางภาษาที่ผู้เรียนใช้เมื่อเผชิญสถานการณ์จำลอง อีกทั้งยังขาดการติดตามผลระยะยาวเพื่อประเมินว่าทักษะที่พัฒนาขึ้นยังคงอยู่หรือไม่เมื่อเวลาผ่านไป

สำหรับงานวิจัยในต่างประเทศ มีการใช้สถานการณ์จำลองและแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาในระดับที่หลากหลาย ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงอุดมศึกษา โดยมีการบูรณาการกับรูปแบบการเรียนรู้อื่น เช่น การเรียนรู้แบบโครงงาน (Project-Based Learning) และการใช้สื่อดิจิทัล ผลวิจัยพบว่า วิธีการเหล่านี้ช่วยพัฒนาทักษะการพูด การฟัง การทำงานร่วมกัน ตลอดจนเพิ่มความมั่นใจของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญ อีกทั้งยังสามารถส่งผลดีต่อทัศนคติของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม งานวิจัยหลายชิ้นยังเน้นผลสัมฤทธิ์เป็นรายบุคคลหรือในห้องเรียนขนาดเล็ก ขาดการประเมินในบริบทที่หลากหลาย เช่น กลุ่มผู้เรียนที่มีความแตกต่างด้านระดับภาษา หรือภูมิหลังทางสังคมและวัฒนธรรมที่ต่างกัน ซึ่งอาจส่งผลต่อประสิทธิภาพของวิธีการเรียนการสอน

จากการวิเคราะห์ข้างต้น แม้การใช้สถานการณ์จำลองและแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาจะได้รับการยืนยันว่ามีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แต่ยังไม่มียานวิจัยใดที่ศึกษาเชิงลึกถึงปัจจัยภายในผู้เรียน เช่น กลไกการเรียนรู้

ทางภาษาที่เกิดขึ้นระหว่างการฝึกพูดในสถานการณ์จำลอง การจัดการกับความวิตกกังวล หรือ บทบาทของการสะท้อนการเรียนรู้และการให้ข้อมูลย้อนกลับในการพัฒนาทักษะการพูด นอกจากนี้ ยังขาดการเปรียบเทียบผลลัพธ์ระหว่างแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษากับ วิธีการเรียนรู้อื่น ๆ อย่างเป็นระบบ และยังไม่มีการออกแบบการเรียนรู้ที่บูรณาการระหว่าง แนวทางการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา กับนวัตกรรมการเรียนรู้ร่วมสมัย เช่น การใช้ AI สถานการณ์จำลอง หรือแพลตฟอร์มออนไลน์ในเชิงประจักษ์

ดังนั้น จากการวิเคราะห์งานวิจัยข้างต้นที่ผ่านมา ผู้วิจัยจึงต้องการใช้แนวทางการจัดการ เรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาร่วมกับสถานการณ์จำลองเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะ การพูดของผู้เรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนการใช้ภาษาในบริบทที่สมจริง ลดความกังวล และเพิ่มความมั่นใจในการสื่อสาร และจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ เนื้อหาและภาษา ก็เป็นวิธีการสอนที่ไม่เพียงแพร่หลายในกลุ่มประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก และภาษาที่สอง แต่ยังสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศได้เป็นอย่างดี และยังสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียน อีกด้วย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) ที่ใช้แบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียวในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One group pretest-posttest design) โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ระเบียบวิธีการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่กำลังศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 278 คน ซึ่งศึกษาอยู่ในแผนกวิชาการบัญชี แผนกวิชาการจัดการสำนักงาน แผนกวิชาการตลาด แผนกวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ แผนกวิชาคอมพิวเตอร์กราฟิก แผนกวิชาจิตรศิลป์ แผนกวิชาแฟชั่นและสิ่งทอ แผนกวิชาคหกรรม แผนกวิชาการโรงแรม แผนกวิชาการท่องเที่ยว และแผนกวิชาอาหารและโภชนาการ

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ที่ใช้แผนกวิชาเป็นหน่วยสุ่มได้นักเรียนแผนกวิชาอาหารและโภชนาการ จำนวน 24 คนที่กำลังเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับศิลปะการประกอบอาหาร

2. ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) ซึ่งใช้แบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One group pretest-posttest design) โดยมีแบบแผนการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

$$T_1 \times T_2$$

เมื่อ T_1 คือ การทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (Pre-test)

$\times$ คือ การจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

T_2 คือ การทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (Post-test)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องมือในการวิจัย ดังนี้

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

3.2 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

3.3 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

4. ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือแต่ละประเภท ดังนี้

4.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

4.1.1 ศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ หมวดวิชาทักษะชีวิต กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

4.1.2 ศึกษาทฤษฎีและหลักการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองและการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1.3 วิเคราะห์เนื้อหาจากคำอธิบายรายวิชา 2000-1223 ภาษาอังกฤษศิลปะการประกอบอาหาร ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ที่ส่งเสริมการสื่อสารของผู้เรียนและประยุกต์ร่วมกับ

การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา สามารถนำมาใช้กับกิจกรรมสถานการณ์จำลองได้ ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยนเนื้อหาและการจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียน ผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหาโดยยึดจุดประสงค์รายวิชา สมรรถนะรายวิชา และคำอธิบายรายวิชา ซึ่งได้ทั้งหมด 3 เรื่อง ได้แก่ Kitchen Utensils and Equipment, All Ingredients, และ Steps for Cooking เพื่อนำมาใช้ในการจัดทำแผนการเรียนรู้จำนวน 3 แผน ดังนี้

ตารางที่ 3.1 บทเรียนและจำนวนชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

แผนการจัด การเรียนรู้ที่	เรื่อง	เวลาที่ใช้ (ชั่วโมง)
1	Kitchen Utensils and Equipment	2
2	All Ingredients	2
3	Steps for Cooking	2
รวม		6

ผู้วิจัยได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และสมรรถนะรายวิชา ของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3.2 รายละเอียดแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

เรื่อง	เนื้อหา ทางภาษา	วิธีสอนและกิจกรรม	สมรรถนะ ประจำหน่วย
1. Kitchen Utensils and Equipment	- คำศัพท์เรื่องอุปกรณ์งานครัว - คำกริยาในการทำอาหาร - รูปประโยคสำหรับถามการใช้งานอุปกรณ์งานครัว	<u>การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา</u> 1) ขั้นเตรียม: นักเรียนทายชื่ออุปกรณ์งานครัวจากภาพปริศนาที่กำหนด 2) ขั้นนำเสนอเนื้อหา: นักเรียนดูคลิปวิดีโอ “Vlog: Kitchen Tour” (Western style kitchen) จดคำศัพท์เกี่ยวกับอุปกรณ์งานครัวจากคลิป แล้วอภิปรายเรื่องการใช้งานอุปกรณ์งานครัวแต่ละประเภทร่วมกัน เรียนรู้รูปรประโยคสำหรับการถามและอธิบายการใช้งานอุปกรณ์จากคลิป ผู้สอนสรุปเนื้อหา	สามารถบอกชื่ออุปกรณ์งานครัวและบอกวิธีการใช้งานของอุปกรณ์ในการสื่อสารประกอบการปฏิบัติงานครัวได้

ตารางที่ 3.2 รายละเอียดแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (ต่อ)

เรื่อง	เนื้อหา ทางภาษา	วิธีสอนและกิจกรรม	สมรรถนะ ประจำหน่วย
		3) ขั้นลงมือปฏิบัติ: ผู้สอนมอบหมายใบงาน นักเรียนสัมภาษณ์เพื่อนร่วมชั้นตามหัวข้อในใบงานกำหนด ซึ่งเกี่ยวกับชื่อและลักษณะการใช้งานของอุปกรณ์งานครัวชนิดต่างๆ <u>กิจกรรมสถานการณ์จำลอง</u> 4) ขั้นอภิปราย: เลือกสร้างบทสนทนาจากสถานการณ์ดังนี้ - แนะนำอุปกรณ์งานครัวให้แก่ผู้ช่วยเซฟคนใหม่ - แนะนำอุปกรณ์งานครัวให้เพื่อนในโอกาสที่เพื่อนหัดทำขนมครั้งแรก - ฝากเพื่อนซื้ออุปกรณ์งานครัว	
2. All ingredients	- คำศัพท์เรื่องวัตถุดิบ - รูปประโยคการซื้อขายและการถามตอบราคา - Countable /Uncountable Noun	<u>การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา</u> 1) ขั้นเตรียม: เกมบิงโกคำศัพท์เรื่องวัตถุดิบ 2) ขั้นนำเสนอเนื้อหา: นักเรียนดูคลิปวิดีโอ “Vlog: Go grocery shopping with me (Maya Prosser)” ผู้สอนให้นักเรียนสังเกตรูปประโยคที่ใช้ในการถามตอบหน่วยและราคาของวัตถุดิบ และตั้งคำถามนำไปสู่การอภิปรายเรื่อง Countable/Uncountable Noun 3) ขั้นลงมือปฏิบัติ: ผู้สอนมอบหมายใบงาน ให้นักเรียนจับคู่กันและสุ่มเลือกเมนูอาหารมา 1 เมนู สืบค้นรายการวัตถุดิบและจำนวนวัตถุดิบที่ใช้ในเมนูนั้นแล้วเขียนในใบงาน จากนั้นสร้างบทสนทนาตามบทบาทที่กำหนดให้ <u>กิจกรรมสถานการณ์จำลอง</u> 4) ขั้นอภิปราย: ให้นักเรียนเลือก Simulation Card และสุ่มเลือกเมนู ได้แก่ Chocolate Cake, Green Curry Chicken, และ Papaya Salad แสดงบทบาทและการสนทนาตามสถานการณ์ที่ได้	สามารถบอกชื่อของวัตถุดิบ ใช้ประโยคในการซื้อขายวัตถุดิบ แ ล ะ บ อ ก จ ำนวน ของวัตถุดิบในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง

ตารางที่ 3.2 รายละเอียดแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ
บูรณาการเนื้อหาและภาษา (ต่อ)

เรื่อง	เนื้อหา ทางภาษา	วิธีสอนและกิจกรรม	สมรรถนะ ประจำหน่วย
3. Steps of cooking	-รูปประโยคการ อธิบายขั้นตอน การทำอาหาร และการแนะนำ อาหาร -Sequence Adverbs	<u>การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา</u> 1) ขั้นเตรียม: เกมจัดเรียงลำดับขั้นตอนการปรุงอาหาร 2) ขั้นนำเสนอเนื้อหา: นักเรียนดูคลิปวิดีโอ “The Old School Thai Fried Rice Recipe (Marion’s Kitchen)” ผู้สอนแสดงประโยคบางส่วนของคลิปแล้วให้นักเรียนสังเกต และอภิปรายร่วมกันถึงรูปประโยคที่เจ้าของภาษาในคลิป วิดีโอใช้ในการอธิบายขั้นตอนการประกอบอาหาร 3) ขั้นลงมือปฏิบัติ: นักเรียนได้รับใบงานและ Simulation Card ระบุภาพวัตถุดิบและภาพขั้นตอนการปรุงอาหาร นักเรียนจับคู่กันสัมภาษณ์เมนูของเพื่อนร่วมชั้น แต่ละคน ต้องอธิบายขั้นตอนการทำเมนูของตนเองให้เพื่อนฟัง ผู้ฟัง ต้องฟังและจดข้อมูลลงใบงาน <u>กิจกรรมสถานการณ์จำลอง</u> 4) ขั้นอภิปราย: นักเรียนได้รับบทบาทผู้ดำเนินรายการ อาหารทางโทรทัศน์ โดยต้องเลือกเมนู 1 เมนู ได้แก่ Ham Sandwich, Egg Fried Rice, Minced pork omlette with rice, Mixed Salad, และ Rice topped with stir- fried pork and basil โดยมีเวลาเตรียมตัวก่อนนำเสนอต่อ เพื่อนร่วมชั้น 15 นาที	สามารถอธิบาย ขั้นตอนการปรุง อาหารได้

4.1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นไปนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย
เพื่อให้พิจารณาเกี่ยวกับความถูกต้องของการใช้ภาษา ความเหมาะสมของเนื้อหา การจัดกิจกรรม
การเรียนรู้ และวิธีการวัดและประเมินผล หลังจากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขตาม
ข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

4.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย
ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของ
การใช้ภาษา ความเหมาะสมของเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และวิธีการวัดและประเมินผล
โดยให้คะแนนความสอดคล้อง 3 ระดับ ได้แก่

+1 แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์

-1 แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ไม่เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์

แล้วนำคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้กับจุดประสงค์ (Index of Item – Objective Congruence: IOC) โดยค่าดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.67-1 ซึ่งจากการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 3 แผนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1

4.1.6 ผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เช่น เพิ่มประโยคที่ผู้สอนใช้พูดกับนักเรียน

4.1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกอาหารและโภชนาการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 24 คน

4.2 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ ใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบปากเปล่า (Oral Test) คะแนนเต็ม 24 คะแนน ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ตามขั้นตอน ดังนี้

4.2.1 ศึกษาแนวทางการสร้างแบบทดสอบและการวัดประเมินผลทักษะการพูดของ Cambridge English Language Assessment (2018) Olter (1979) และ Bill Heller by Cherice Montgomery (2000) เพื่อให้ได้แนวคิดในการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

4.2.2 สร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษแบบปากเปล่า (Oral Test) โดยกำหนดรายการอาหาร 3 รายการ ได้แก่ 1) Fried chicken with garlic and pepper 2) Stir-fried instant noodles with chicken and eggs และ 3) Rice topped with stir-fried basil with chicken ให้นักเรียนจับคู่กันและสุ่มเลือกรายการอาหารข้างต้นเพื่อแนะนำวัตถุดิบและสาธิตการปรุงอาหาร โดยผู้เข้ารับการทดสอบแต่ละคู่จะได้รับบทบาทเป็นเชฟ จากนั้นให้เวลาเตรียมตัวก่อนการทดสอบ 10 นาที แล้วจึงทำการทดสอบ โดยบททดสอบมีคะแนนเต็ม 24 คะแนน มีผู้ประเมินคะแนนจำนวน 3 ท่าน ได้แก่ ผู้วิจัยและครูผู้สอนภาษาอังกฤษอีก 2 ท่าน เมื่อได้คะแนนจากผู้ประเมินทั้ง 3 ท่านแล้ว ผู้วิจัยจะนำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้แยกนักเรียนที่ยังไม่ทำการทดสอบให้นั่งพักในห้องพักคอย และให้นักเรียนที่ทดสอบเสร็จแล้วออกจากห้องทดสอบทันทีหลังจากเสร็จสิ้นการทดสอบ

4.2.3 ผู้วิจัยสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยยึดหลักการให้คะแนนภาคปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษตามแนวคิดของ Linder (1977) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตารางที่ 3.3 เกณฑ์การประเมินทักษะในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยยึดหลักเกณฑ์การให้คะแนนภาคปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษตามแนวของ Linder

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	1	พูดไม่เป็นธรรมชาติ หยุดชะงักบ่อย ตะกุกตะกักจนไม่สามารถเข้าใจได้
	2	พูดค่อนข้างไม่เป็นธรรมชาติ หยุดชะงักบ่อย ตะกุกตะกักไม่สามารถพูดต่อเนื่องได้
	3	พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและตะกุกตะกักเป็นบางครั้ง
	4	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ ราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	5	พูดเป็นธรรมชาติ ราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	6	พูดเป็นธรรมชาติ ราบรื่น สามารถเข้าใจได้ทั้งหมด
ความเข้าใจ (Comprehensibility)	1	ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดได้
	2	ผู้ฟังเข้าใจเป็นบางคำ ไม่สามารถปะติดปะต่อได้
	3	ผู้ฟังเข้าใจเป็นบางวลี หรือกลุ่มคำ
	4	ผู้ฟังเข้าใจเป็นประโยคสั้นๆ ง่ายๆ
	5	ผู้ฟังเข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	6	ผู้ฟังเข้าใจที่ผู้พูดกล่าวถึงทั้งหมด
ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication)	1	ไม่สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้
	2	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
	3	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เป็นบางครั้ง
	4	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้พอประมาณ
	5	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	6	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด

ตารางที่ 3.3เกณฑ์การประเมินทักษะในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยยึดหลักเกณฑ์การให้คะแนนภาคปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษตามแนวของ Linder (ต่อ)

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)	1	สื่อสารไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยค
	2	สื่อสารตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเป็นบางส่วน
	4	สื่อสารได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ มีผิดบ้างเล็กน้อย
	5	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเกือบทั้งหมด
	6	สื่อสารถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด

4.2.4 ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยเพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

4.2.5 ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษและเกณฑ์การให้คะแนนที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรง สำหรับแบบทดสอบจะเป็นการพิจารณาความสอดคล้องของสถานการณ์ที่กำหนดให้กับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยค่าดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.67-1 ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบเท่ากับ 1

4.2.6 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงไปทดลองใช้ (Try out) เพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือกับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 แผนกวิชาการโรงแรม ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษศิลปะการประกอบอาหาร จำนวน 12 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เครื่องบันทึกเสียงบันทึกคำตอบของนักเรียนแต่ละคนไว้ แล้วนำมาพิจารณาคะแนนความสามารถทางการพูดตามเกณฑ์คะแนนสำหรับวัดผลความสามารถทางการพูด โดยพิจารณาใน 4 ด้าน ได้แก่ ความคล่องแคล่ว (Fluency) ความเข้าใจ (Comprehensibility) ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication) และ คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication) จากการทดลองพบว่า คะแนนจากแบบทดสอบหลังเรียนเพื่อวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 แผนกวิชาการโรงแรม ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษศิลปะการประกอบอาหาร จำนวน 12 คน คะแนนเต็ม 24 คะแนน คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา มีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 18 คะแนน และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 8 คะแนน และคะแนนหลังเรียนด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้

แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา มีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 21 คะแนน และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 14 คะแนน จากการเปรียบเทียบผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยสถานการณ์จำลอง ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา พบว่า ค่าผลต่างสูงสุดเท่ากับ 3 คะแนน และค่าผลต่างต่ำสุดเท่ากับ 7 คะแนน

4.2.7 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบที่แก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกอาหารและโภชนาการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 24 คน

4.3 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลอง ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

4.3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของ Likert เพื่อนำมาใช้ในการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลอง ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

4.3.2 ผู้วิจัยสร้างแบบประเมินความพึงพอใจ โดยกำหนดค่าระดับของความพึงพอใจตามแนวคิดของ Likert โดยแบ่งความพึงพอใจออกเป็น 5 ระดับ ความพึงพอใจระดับ 5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด และ ความพึงพอใจระดับ 1 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

4.3.3 นำแบบประเมินความพึงพอใจที่สร้างเสร็จแล้วไปนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อคำถาม โดยแบบประเมินความพึงพอใจแบ่งเป็น 2 ส่วน ประกอบด้วย ส่วนที่ 1 แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ตามแนวคิดของ Likert มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ซึ่งแบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาสาระ ด้านกิจกรรม ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และด้านผู้เรียน และส่วนที่ 2 เป็นข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม จากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามที่อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยแนะนำ

4.3.4 นำแบบประเมินความพึงพอใจที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสมของคำถามในแบบสอบถาม ทั้งเกณฑ์การประเมินและการใช้ภาษา และประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พิจารณาลงความเห็นและให้คะแนน แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับจุดประสงค์ (Index of Item - Objective Congruence : IOC) โดยค่าดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.67-1 ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินความพึงพอใจเท่ากับ 1 และดำเนินการแก้ไขปรับปรุงแบบประเมินความพึงพอใจตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ 1) เพิ่มข้อคำถามที่สอดคล้องกับการนำกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับ

การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ในวิชาชีพของนักเรียน
2) เพิ่มข้อคำถามเกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เนื่องจาก
แบบประเมินเดิมเน้นข้อคำถามเกี่ยวกับกิจกรรมสถานการณ์จำลองมากเกินไป และ 3) ปรับข้อความ
ในแบบประเมินให้สละสลวยและเป็นทางการมากขึ้น

4.3.5 นำแบบประเมินความพึงพอใจที่ได้รับการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้
ประเมินผลกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกอาหารและ
โภชนาการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษศิลปะการประกอบ
อาหาร จำนวน 24 คน แล้วนำผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการ
ทางสถิติ

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) ซึ่งมีการ
เก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนต่อไปนี้

5.1 ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน (Pre-test)
เพื่อวัดทักษะพื้นฐานและเก็บผลการทดสอบไปเปรียบเทียบกับผลการวัดทักษะหลังเรียน

5.2 อธิบายและชี้แจงกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการ
จัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาให้นักเรียนเข้าใจ

5.3 ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการ
เรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา จำนวน 3 แผน แผนละ 1 คาบเรียน คาบเรียนละ 2 ชั่วโมง
รวมเวลาการสอน 6 ชั่วโมง

5.4 หลังจากทำการสอนจนครบทั้ง 3 แผนการสอน ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบ
วัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน (Post-test) คะแนนเต็ม 24 คะแนน โดยใช้แบบทดสอบ
วัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

5.5 ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์
จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาหลังจากทดสอบหลังเรียนเสร็จสิ้น

5.6 นำคะแนนที่เก็บรวบรวมข้อมูลได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาวิเคราะห์
ตามวิธีการทางสถิติเพื่อนำผลการวิเคราะห์มาใช้ในการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

5.7 นำแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยแปลความหมายระดับความพึงพอใจ โดยใช้เกณฑ์
ในการพิจารณา ระดับความพึงพอใจ 5 ระดับ ตามแนวคิดของพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด
 คะแนนเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก
 คะแนนเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับปานกลาง
 คะแนนเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับน้อย
 คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

5.8 สรุปและอภิปรายผล

6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยมีขั้นตอนและวิธีดำเนินการ คือ เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียน โดยนำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลองจากผู้ประเมินมาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนโดยใช้ t-test แบบ dependent samples เพื่อหาค่านัยสำคัญทางสถิติวิเคราะห์โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป (SPSS)

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

1. ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนการสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
2. ค่า t-test แบบ dependent samples วิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนจากแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
3. ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
4. ร้อยละ (Percentage) ของคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลองโดยการคำนวณหาค่าสถิติดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจะใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS ในการคำนวณ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาและเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา โดยผู้วิจัยได้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 24 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ที่ใช้แผนกวิชาเป็นหน่วยสุ่ม ได้นักเรียนแผนกวิชาอาหารและโภชนาการ จำนวน 24 คนที่กำลังเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับศิลปะการประกอบอาหาร ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียดตามลำดับต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

โดยหลังจากที่นักเรียนได้ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ไปแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษสำหรับศิลปะการประกอบอาหารโดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา กับนักเรียนจำนวน 3 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง โดยใช้ระยะเวลาในการสอน 3 สัปดาห์ ซึ่งเมื่อสอนครบจบทั้ง 3 แผนการจัดการเรียนรู้แล้ว ผู้วิจัยจึงได้ให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) เพื่อวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษอีกครั้ง เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์จากการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 24 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนเรียน (pre-test) และหลังเรียน (post-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจำนวน 1 ฉบับ ซึ่งเป็นแบบทดสอบปากเปล่า (Oral Test) และมีผู้ประเมินจำนวน 3 คนซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ

จำนวน 2 คนและผู้วิจัยเอง หลังจากนั้นนำผลคะแนนจากผู้ประเมินทั้ง 3 คนมาหาค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการพูดของนักเรียนแต่ละคนทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนและวิเคราะห์ผลต่างของคะแนน (D) ก่อนเรียนและหลังเรียน

ตารางที่ 4.1 ผลการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยสถานการณ์จำลอง ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาและความต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการพูดของนักเรียนจากผู้ประเมิน 3 ท่าน			
นักเรียนคนที่	ผลรวมคะแนน ก่อนเรียน	ผลรวมคะแนน หลังเรียน	ผลต่างของคะแนน (D)
1	8.33	13.32	4.99
2	7.33	11.00	3.67
3	9.33	12.01	2.7
4	7	12.33	5.33
5	8.33	11.67	3.34
6	12.99	17.67	4.68
7	13.67	20.66	6.39
8	6.33	8.00	1.67
9	6.34	11.33	4.99
10	10	14.33	4.33
11	10.34	14.66	4.32
12	13.67	22.00	8.33
13	9.66	16.67	7.01
14	7.33	12.00	4.67
15	6.33	10.33	4

ตารางที่ 4.1 ผลการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยสถานการณ์จำลอง
ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาและความต่างของคะแนนก่อน
เรียนและหลังเรียน (ต่อ)

ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการพูดของนักเรียนจากผู้ประเมิน 3 ท่าน			
นักเรียนคนที่	ผลรวมคะแนน ก่อนเรียน	ผลรวมคะแนน หลังเรียน	ผลต่างของคะแนน (D)
16	7.01	12.33	5.32
17	5.32	10.33	5.01
18	11.67	18.66	6.98
19	5.67	9.66	3.99
20	6.66	14.00	7.34
21	8.34	13.66	5.32
22	10.67	18.01	7.34
23	12.01	19.99	7.98
24	7.67	14.66	6.99
Mean	8.83	14.14	5.31
S.D.	2.87	4.04	1.17

จากตารางที่ 4.1 พบว่าคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา คะแนนสูงสุดเท่ากับ 13.67 คะแนน คะแนนต่ำสุดเท่ากับ 5.32 คะแนน และคะแนนเฉลี่ย (Mean) ก่อนเรียนของกลุ่มตัวอย่าง 24 คน เท่ากับ 8.83 คะแนน และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 2.87 และคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา พบว่าคะแนนสูงสุดเท่ากับ 22.00 คะแนน คะแนนต่ำสุดเท่ากับ 8.00 คะแนน และคะแนนเฉลี่ย (Mean) หลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง 24 คนเท่ากับ 14.14 คะแนน และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 4.04

เพื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนทักษะการพูดก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา ผู้วิจัยได้ทดสอบค่า t (t-test) แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน ผลการทดสอบปรากฏผลดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2 ตารางเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนผลต่างเฉลี่ย (D) และค่าทดสอบ (t-test) ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	Mean	S.D.	d	t	df	sig
ก่อนเรียน	24	8.83	2.55	5.30	*14.99	23	.000
หลังเรียน	24	14.14	3.73				

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.2 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เท่ากับ 14.14 คะแนน (S.D. = 3.73) ในขณะที่ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เท่ากับ 8.83 คะแนน (S.D. = 2.55) ผลต่างเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ย (d) มีค่าเท่ากับ 5.30 คะแนน ค่าทดสอบ t เท่ากับ 14.99 แสดงให้เห็นว่าคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

หลังจากที่ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาเสร็จสิ้นทั้ง 3 บทเรียนแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 24 คน ทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา ซึ่งแบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาสาระ 2) ด้านกิจกรรม 3) ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และ 4) ด้านผู้เรียน จำนวน 14 ข้อ หลังจากนั้นผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่นักเรียนตอบทั้งหมดมาวิเคราะห์ผลปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.3 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

รายการประเมิน	Mean	S.D.	ความหมาย	ลำดับ
ด้านเนื้อหาสาระ	4.62	0.50	พึงพอใจมากที่สุด	1
เนื้อหาบทเรียนมีความน่าสนใจ	4.94	0.24	พึงพอใจมากที่สุด	
เนื้อหาสถานการณ์จำลองมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของนักเรียน	4.47	0.62	พึงพอใจมาก	
เนื้อหาสาระมีความสอดคล้องกับบริบทวิชาชีพของตนเอง	4.76	0.44	พึงพอใจมากที่สุด	
นักเรียนเข้าใจรูปแบบโครงสร้างภาษา/คำศัพท์ได้ดี	4.29	0.69	พึงพอใจมาก	
ด้านกิจกรรม	4.47	0.73	พึงพอใจมาก	4
กิจกรรมตรงกับความสนใจของนักเรียน	4.65	0.70	พึงพอใจมากที่สุด	
กิจกรรมมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของนักเรียน	4.47	0.62	พึงพอใจมาก	
นักเรียนสามารถนำกิจกรรมไปปรับใช้กับวิชาชีพของตนเอง	4.29	0.85	พึงพอใจมาก	
ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	4.53	0.60	พึงพอใจมากที่สุด	3
นักเรียนสามารถสื่อสารได้ตรงตามความต้องการ	4.76	0.44	พึงพอใจมากที่สุด	
นักเรียนสามารถเลือกใช้ประโยค/คำศัพท์ที่ถูกต้องในการสื่อสาร	4.29	0.77	พึงพอใจมาก	
ด้านผู้เรียน	4.55	0.57	พึงพอใจมากที่สุด	2
กิจกรรมช่วยให้นักเรียนสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.82	0.39	พึงพอใจมากที่สุด	
กิจกรรมช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียนมากขึ้น	4.24	0.83	พึงพอใจมาก	
กิจกรรมช่วยสร้างความมั่นใจให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น	4.47	0.51	พึงพอใจมาก	
กิจกรรมช่วยให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้น	4.59	0.62	พึงพอใจมากที่สุด	
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนรู้บูรณาการเนื้อหาและภาษาร่วมกับสถานการณ์จำลอง	4.65	0.49	พึงพอใจมากที่สุด	
รวม	4.54	0.60	พึงพอใจมากที่สุด	

จากตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนและกิจกรรมในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 4.54, S.D. = 0.60) โดยมีรายละเอียดเรียงลำดับตามคะแนนเฉลี่ยมากไปน้อยดังนี้

ด้านเนื้อหาสาระ ระดับความพึงพอใจของผู้เรียนอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 4.62, S.D. = 0.50) โดยรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ เนื้อหาบทเรียนมีความน่าสนใจอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 4.94, S.D. = 0.24) และรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ นักเรียนเข้าใจรูปแบบโครงสร้างภาษา/คำศัพท์ได้ดี อยู่ในระดับพึงพอใจมาก (Mean = 4.29, S.D. = 0.69)

ด้านผู้เรียน ระดับความพึงพอใจของผู้เรียนอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 4.55, S.D. = 0.57) โดยรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ กิจกรรมช่วยให้นักเรียนสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น (Mean = 4.82, S.D. = 0.39) และรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ กิจกรรมช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียนมากขึ้น (Mean = 4.24, S.D. = 0.83)

ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ระดับความพึงพอใจของผู้เรียนอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 4.53, S.D. = 0.60) รายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ นักเรียนสามารถสื่อสารได้ตรงตามความต้องการ (Mean = 4.76, S.D. = 0.44) และรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ นักเรียนสามารถเลือกใช้ประโยค/คำศัพท์ที่ถูกต้องในการสื่อสาร (Mean = 4.29, S.D. = 0.77)

ด้านกิจกรรม ระดับความพึงพอใจของผู้เรียนอยู่ในระดับพึงพอใจมาก (Mean = 4.47, S.D. = 0.73) รายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ กิจกรรมตรงกับความสนใจของนักเรียน (Mean = 4.65, S.D. = 0.70) และรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ นักเรียนสามารถนำกิจกรรมไปปรับใช้กับวิชาชีพของตนเอง (Mean = 4.29, S.D. = 0.85)

จากการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะจากแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา ส่วนที่ 2 ผู้เรียนได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ด้านเนื้อหา เนื้อหาที่นำมาจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับวิชาชีพของผู้เรียน ทั้งด้านคำศัพท์ รูปประโยค และวัฒนธรรมในสถานประกอบการ ด้านผู้เรียน การฝึกหัดพูดภาษาอังกฤษจากสถานการณ์จำลองทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการฝึกพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้เรียนสามารถเข้าใจการเรียบเรียงประโยคขั้นพื้นฐาน มีคลังคำศัพท์มากขึ้น ทำให้สื่อสารได้ตรงตามความต้องการของตนเองได้มากขึ้น พูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้น และด้านกิจกรรม มีข้อเสนอแนะที่หลากหลาย ผู้เรียนกลุ่มแรกชื่นชอบที่ครูผู้สอนพูดภาษาอังกฤษตลอดการจัดการเรียนรู้ และรู้สึกว่าจะทำให้ทักษะการพูดและฟังของตนเองพัฒนาขึ้นได้ในอนาคต ในขณะที่ผู้เรียนอีกกลุ่มรู้สึกอึดอัด แต่ก็พยายามทำกิจกรรมพร้อมเพื่อนร่วมชั้น

บทที่ 5

การสรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ซึ่งเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา โดยผู้วิจัยได้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกวิชาอาหารและโภชนาการ ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษศิลปะการประกอบอาหาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 24 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ใช้แบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียวในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One group pretest-posttest design)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา โดยผู้วิจัยได้วิเคราะห์เนื้อหาจากคำอธิบายรายวิชา 2000-1223 ภาษาอังกฤษศิลปะการประกอบอาหาร ผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหาโดยยึดจุดประสงค์รายวิชา สมรรถนะรายวิชา และคำอธิบายรายวิชา ซึ่งได้ทั้งหมด 3 เรื่อง ได้แก่ Kitchen Utensils and Equipment, All Ingredients, และ Steps for Cooking
2. แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน-หลังเรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบปากเปล่า (Oral Test) คะแนนเต็ม 24 คะแนน ซึ่งเป็นแบบทดสอบเพื่อวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยมีเกณฑ์คะแนนสำหรับวัดผลความสามารถทางการพูดที่พิจารณาใน 4 ด้าน ได้แก่ ความคล่องแคล่ว (Fluency) ความเข้าใจ (Comprehensibility) ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication) และ คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)
3. แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา โดยแบบประเมินความพึงพอใจแบ่งเป็น 2 ส่วน ประกอบด้วย ส่วนที่ 1 แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ที่ใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ตามแนวคิดของ Likert มีลักษณะ

เป็นมาตรประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ ซึ่งแบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาสาระ ด้านกิจกรรม ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และด้านผู้เรียน และส่วนที่ 2 เป็นข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โดยใช้เวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ ซึ่งมีการดำเนินการดังนี้

1. ทำการทดลองโดยให้กลุ่มตัวอย่าง 24 คน ทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ ใช้ทดสอบก่อนเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบปากเปล่า (Oral Test) เกี่ยวกับการแนะนำวัตถุดิบและสาธิตขั้นตอนการทำอาหาร คะแนนเต็ม 24 คะแนน เพื่อตรวจสอบความสามารถพื้นฐานในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนในเนื้อหาที่สอดคล้องกับวิชาชีพ

2. ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 24 คน โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 3 แผน แผนละ 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ รวม 3 สัปดาห์

3. หลังจากนักเรียนเรียนครบทั้ง 3 แผนการเรียนรู้แล้ว จึงให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ อีกครั้งหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

4. ให้นักเรียนทำแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา โดยแบบประเมินความพึงพอใจแบ่งเป็น 2 ส่วน ประกอบด้วย ส่วนที่ 1 แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 มีลักษณะเป็นมาตรประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ ซึ่งแบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาสาระ ด้านกิจกรรม ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และด้านผู้เรียน และส่วนที่ 2 เป็นข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม

5. นำผลการทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 24 คน มาวิเคราะห์ข้อมูล ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ t-test (Paired sample t-test)

6. นำผลการทำแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 24 คน มาวิเคราะห์ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างโดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปแปลความหมายตามค่าระดับตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง ผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 สามารถสรุปผลได้ ดังนี้

1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาอยู่ในระดับมากที่สุด

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง ผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 จากการดำเนินการทดลองและวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. จากผลการวิจัยที่พบว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองในการวิจัยครั้งนี้ ใช้สถานการณ์จำลองที่สอดคล้องกับวิชาชีพของนักเรียน ได้แก่ การแนะนำอุปกรณ์งานครัวให้กับเชฟคนใหม่ การซื้อวัตถุดิบปรุงอาหาร และการสาธิตการทำอาหาร ซึ่งทั้งหมดล้วนเป็นกิจกรรมที่มีความหมาย สอดคล้องกับวิชาชีพของนักเรียน จากกิจกรรมนี้ ทำให้นักเรียนได้ฝึกพูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพของตน สามารถเลือกใช้รูปประโยคที่เหมาะสม ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริงที่นักเรียนต้องพบเจอในสายอาชีพ เป็นการสร้างความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษในรูปแบบที่ไม่ตึงเครียดจนเกินไป เหมือนการเตรียมความพร้อมสำหรับการใช้ภาษาอังกฤษในบริบทการทำงานจริง การเรียนทักษะการพูดด้วยการได้ฝึกพูดจริง นอกจากจะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นแล้ว ยังมีความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น มีคลังคำศัพท์มากขึ้นทำให้การสื่อสารมี

ประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ตามความหมายที่ตนเองต้องการ สอดคล้องกับ ปรียาพรณ สืบแวง (2559) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การใช้สถานการณ์จำลองในการเรียนการสอนทักษะ การฟังและพูดภาษาอังกฤษช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการสื่อสารและมีความมั่นใจมากขึ้น โดยผู้เรียนที่ได้รับการฝึกผ่านสถานการณ์จำลองสามารถโต้ตอบและใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับผู้เรียนที่ใช้วิธีการเรียนแบบเดิม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Richards (2006) ที่ได้เสนอว่า การพัฒนาทักษะการพูดอย่างมีประสิทธิภาพต้องอยู่บนพื้นฐานของการใช้ภาษา เพื่อสื่อสารมากกว่าการเรียนรู้โครงสร้างภาษาเพียงอย่างเดียว และเสนอว่าครูควรจัดกิจกรรมที่ผู้เรียน จำเป็นต้องใช้ภาษาเพื่อบรรลุเป้าหมายบางอย่าง เช่น การถามข้อมูล การเจรจา หรือการทำงาน กลุ่มร่วมกัน จุดสำคัญคือ ผู้เรียนควรพูดเพื่อให้ได้ความหมาย ไม่ใช่เพื่อให้ได้โครงสร้างที่ถูกต้องเพียง อย่างเดียว นอกจากนี้ ยังเน้นการใช้สถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่มีความหมายต่อผู้เรียน เช่น บทบาทสมมติการสั่งอาหาร การถามทาง หรือการสัมภาษณ์งาน ซึ่งล้วนเป็นบริบทที่ผู้เรียน สามารถเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของตนเองได้ ช่วยให้การพูดไม่เพียงเป็นการฝึกซ้อมในชั้นเรียน แต่เป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับการใช้ภาษาในชีวิตจริง

1.2 การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ให้ความสำคัญทั้งด้านความเข้มข้นของเนื้อหาและการพัฒนาทักษะทางภาษา ด้วยเนื้อหาวิชาที่ สอดคล้องกับสาขาวิชาชีพของนักเรียน ทำให้นักเรียนพยายามใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเพื่อแสดง ความต้องการของตนเอง สามารถเชื่อมโยงความรู้ทางภาษาเข้ากับความรู้ส่วนเนื้อหาได้ ทำให้เข้าใจ บทเรียนได้ง่ายขึ้น ซึ่งอาจนำไปสู่ความพยายามในการฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน นอกจากนี้ ครูผู้สอนมีการใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นคู่หรือกลุ่มเสมอและใช้ภาษาอังกฤษใน การสอนแทบจะตลอดเวลา ทำให้นักเรียนซึมซับคำศัพท์ รูปแบบประโยค ทำให้มั่นใจในการพูด ภาษาอังกฤษมากขึ้น สอดคล้องกับ Harmer (2007) ที่ได้เสนอแนวคิดว่าการฝึกพูดที่ดีต้องเริ่มจาก การให้ข้อมูลภาษาที่เพียงพอแก่ผู้เรียนก่อน ทั้งในด้านคำศัพท์ สำนวน และรูปประโยคที่เกี่ยวข้องกับ บริบทที่จะฝึกใช้ ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่มีเป้าหมายชัดเจน เช่น การอภิปราย การจับคู่สนทนา หรือ การแก้ปัญหาร่วมกัน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนโต้ตอบกันจริง ๆ มากกว่าการพูดตามบทที่กำหนดไว้ ล่วงหน้า ทั้งยังเสนอว่าผู้เรียนควรมีโอกาสพูดในลักษณะการโต้ตอบไม่ใช่เพียงแค่พูดออกมาเป็น รายบุคคล การทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มจึงเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการฝึกความคล่องแคล่ว (fluency) และความมั่นใจระหว่างการจัดการเรียนรู้ ในการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนบางรายพยายามใช้คำ ทดแทน (Circumlocution) เพื่ออธิบายลักษณะของสิ่งของที่ตนต้องการ เมื่อนึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของสิ่งนั้นไม่ออก ซึ่งแสดงถึงพัฒนาการทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เพิ่มปริมาณ การสื่อสาร (Amount of Communication) ได้มากขึ้น โดย Van de Craen, Mondt, Allain, และ Gao (2007) ได้เสนอไว้ว่าการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถ

คิดวิเคราะห์เนื้อหาวิชาต่างๆ พร้อมกับการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารความคิดของตนเอง ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดความคิดเห็นได้อย่างเป็นระบบและพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารแนวคิดที่ซับซ้อนได้

1.3 การจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาที่มีการปรับประยุกต์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้จากนักวิชาการ ได้เป็น ขั้นตอนเตรียม ขั้นนำเสนอเนื้อหา ขั้นลงมือปฏิบัติ และขั้นอภิปราย เป็นขั้นตอนที่สนับสนุนให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นตามลำดับ โดยในขั้นเตรียม ขั้นนำเสนอเนื้อหา และขั้นลงมือปฏิบัติ ผู้วิจัยได้ใช้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาในการจัดการเรียนรู้ โดยมีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติ โดยนักเรียนได้สำรวจความรู้เดิมของตนเองในเรื่องที่จะเรียนในขั้นเตรียม และทราบว่าตนเองมีความสนใจหรือจะต้องเติมเต็มความรู้ในส่วนใดบ้าง นำไปสู่ความสนใจใคร่รู้ในขั้นนำเสนอเนื้อหา นักเรียนได้ทราบคำศัพท์เทคนิค ได้เรียนรู้ตัวอย่างการใช้รูปประโยค และสำนวนการพูดต่างๆ รวมถึงบริบทในการใช้ภาษา จากนั้นในขั้นลงมือปฏิบัติ นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ มีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มหรือเพื่อนร่วมชั้น เป็นการทดลองใช้ภาษาที่ได้เรียนรู้จากขั้นนำเสนอเนื้อหาผ่านกิจกรรมในชั้นเรียน จากนั้น เมื่อนักเรียนคุ้นเคยกับคำศัพท์ รูปประโยค ได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษจากกิจกรรมแล้ว ในขั้นการอภิปราย ผู้วิจัยได้ใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองในการกำหนดสถานการณ์และบทบาทของนักเรียนให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่นักเรียนจะได้ใช้ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพได้จริงในอนาคต รวมถึงมีปริมาณการสื่อสารและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นไปตามที่สมรรถนะรายวิชาได้ระบุไว้ เช่น การสอบถามและขอซื้อวัตถุดิบในการทำเค้กช็อกโกแลต การรับบทบาทเป็นหัวหน้าเซฟกำลังอธิบายขั้นตอนการทำอาหารแก่งานฝึกหัด เป็นต้น และให้นักเรียนได้สร้างบทสนทนาด้วยตนเอง สอดคล้องกับ Thornbury (2005) ที่ได้เสนอกรอบแนวคิดสำหรับพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษไว้ 3 ขั้นตอนต่อเนื่องคือ การสร้างความตระหนักรู้ การฝึกใช้ และการพูดอย่างอิสระ โดยได้ระบุว่าแต่ละขั้นตอนมีเป้าหมายและลักษณะกิจกรรมที่แตกต่างกันไปเพื่อหล่อหลอมผู้เรียนให้สามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว นอกจากนี้ นี่จึงอาจเป็นเหตุผลให้คะแนนการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียน มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดในด้านความคล่องแคล่ว รองลงมาคือด้านปริมาณการสื่อสาร

2. จากผลการวิจัยที่พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

2.1 การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองและการจัดการเรียนรู้บูรณาการเนื้อหาและภาษาเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับการเรียนการสอนและได้ลงมือปฏิบัติจริง (Learning by doing) ทักษะที่ใช้

ในกิจกรรมสถานการณ์จำลองในห้องเรียนสามารถนำไปใช้ได้ง่ายกับสถานการณ์จริง ทำให้นักเรียนมีความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์นั้นๆ สนุกกับการได้รับบทบาทหรือกิจกรรมที่เปลี่ยนไปในแต่ละครั้ง ได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษจริง สามารถปรับใช้ในสถานการณ์การใช้ภาษาจริงได้อย่างมั่นใจ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์ (2536) กล่าวว่า วิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองนั้น เป็นการสมมติสถานการณ์ให้คล้ายกับเหตุการณ์จริงในชีวิตประจำวัน ทั้งสภาพแวดล้อมและปฏิสัมพันธ์ ในการดำเนินกิจกรรมตามสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดและมีความกระตือรือร้นที่จะร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน สามารถเลือกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ และมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น

2.2 การประยุกต์ใช้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาเข้ากับการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับศิลปะการประกอบอาหาร ซึ่งมีเนื้อหารายวิชาสอดคล้องกับแผนกวิชาอาหารและโภชนาการ ซึ่งเป็นแผนกวิชาของนักเรียนโดยตรง และสอดคล้องกับสายอาชีพของนักเรียนในอนาคต เป็นเนื้อหาที่นักเรียนคุ้นเคยและมีความสำคัญต่อนักเรียน ทำให้นักเรียนกระตือรือร้นต่อการเรียนรู้ศัพท์เทคนิค รูปประโยค และวัฒนธรรมสากลในสถานประกอบการ เพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเอง และรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นไปที่เนื้อหา ไม่ใช่การเรียนรู้ที่มุ่งเน้นไปที่โครงสร้างทางภาษาหรือไวยากรณ์เหมือนห้องเรียนทั่วไป ทำให้นักเรียนรู้สึกอิสระที่จะพูดภาษาอังกฤษระหว่างการจัดการเรียนรู้หรือการทำกิจกรรมในชั้นเรียน ไม่กลัวพูดผิด เมื่อนักเรียนสามารถฟังและพูดได้มากขึ้นและมีโอกาสฝึกประสบการณ์เป็นประจำ จึงส่งผลให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษมากขึ้น

2.3 รูปแบบการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนที่เน้นกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่มเป็นหลักอาจเป็นส่วนสำคัญที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองและการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาที่ส่งผลต่อการมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เพิ่มความสนใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและมีความมั่นใจในการฝึกพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากการจัดกิจกรรมแบบคู่หรือกลุ่มจะลดความกดดัน ความตึงเครียด และความเหนื่อยของนักเรียน และยังทำให้บรรยากาศการฝึกพูดภาษาอังกฤษในการจัดการเรียนรู้เป็นไปอย่างอิสระ สนุกสนาน เนื่องจากได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนร่วมชั้นด้วยกัน มีข้อผิดพลาดคล้ายๆ กัน และปรับปรุงพัฒนาไปด้วยกัน นอกจากนี้ในขั้นการนำเสนอเนื้อหาโดยครูผู้สอน ผู้วิจัยพบบรรยากาศการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนมีการพูดคุยแลกเปลี่ยนกันเกี่ยวกับวิดีโอที่ครูผู้สอนนำเสนอ รวมถึงเมื่อคุ้นเคยกับรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้แล้ว ก็เริ่มมีการช่วยกันจดบันทึกสั้นๆ และซักชวนกันพูดเลียนแบบประโยคในวิดีโอ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Harmer (1983) ที่เสนอการทำงานเป็นคู่และกลุ่ม (Pair and Group Work) เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หนึ่งของแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach) โดยระบุว่า การทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มช่วยให้

ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษามากขึ้นและลดความกดดันจากการพูดต่อหน้าชั้นเรียนทั้งหมด นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนการฟังและการโต้ตอบกับคู่สนทนา ช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในบริบทที่เป็นธรรมชาติ ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนทักษะการพูดและพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร นอกจากนี้ยังส่งเสริมการเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนการฟังและการพูดผ่านการทำงานร่วมกันกับผู้อื่น ลดความกลัวในการพูด เพราะกิจกรรมที่ใช้ในแนวทางนี้มักจะช่วยสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลาย และยังพัฒนาทักษะการคิดและการแก้ปัญหาผ่านกิจกรรมที่ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์และการอภิปรายอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง ผลการใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ผู้วิจัยพบข้อจำกัดในการทำวิจัยและมีข้อเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนรู้

1. การเตรียมความพร้อมก่อนการจัดการเรียนรู้ โดยการสร้างความคุ้นเคยและสร้างความเข้าใจในรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองและการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาให้กับนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อทำความเข้าใจให้ตรงกันระหว่างครูกับนักเรียน ทำให้การจัดการเรียนการสอนบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้
2. แนวทางการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา ต้องเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยเฉพาะความสนใจ ความถนัด และความต้องการของนักเรียน ดังนั้น เพื่อที่จะส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาด้วยการซึมซับภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ จึงต้องนำเนื้อหาเป็นตัวนำ แล้วปรับภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและระดับของความรู้หรือทักษะของนักเรียนอีกที ไม่ใช่การนำเนื้อหาเดิมมาเปลี่ยนภาษาที่ใช้ในการสอน
3. ครูผู้สอนควรเลือกสื่อการสอนที่น่าสนใจและเป็นตัวอย่างที่ดีในการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นธรรมชาติตามบริบทของเจ้าของภาษา ซึ่งจะส่งผลดีต่อการเรียบเรียงประโยคในการพูดของนักเรียน
4. รูปแบบการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนมีผลต่อประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองและการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เนื่องจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้รูปแบบนี้อาจเป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับนักเรียน ดังนั้น การจัดกิจกรรมแบบคู่หรือแบบกลุ่มจะช่วยลดความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้

5. ควรมีการร่วมมือกันระหว่างครูผู้สอนภาษาและครูผู้สอนเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้ กล่าวคือ ความร่วมมือระหว่างครูผู้สอนภาษาและครูผู้สอนเนื้อหาในการจัดการเรียนการสอน การกำหนดวัตถุประสงค์ การกำหนดวิธีการสอน และการประเมินผลการเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนด้วยความเชี่ยวชาญที่ต่างกันของผู้สอน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรเพิ่มรูปแบบการเก็บข้อมูล เช่น การสัมภาษณ์นักเรียน เพื่อให้ทราบข้อมูลในเชิงลึกที่นักเรียนเกิดการเรียนรู้จนนำไปสู่การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

2. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรเพิ่มระยะเวลาการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองและการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อศึกษาผลลัพธ์ในระยะยาวของการจัดการเรียนรู้รูปแบบนี้ที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

รายการอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2557**. กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2562). **การปฏิรูปการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรอาชีวศึกษา**. กระทรวงศึกษาธิการ.
- กฤตพิทักษ์ แก้วกำเหนิด, จารุณี ทิพยมณฑล และชรินทร์ มั่งคั่ง. (2564). "การจัดการเรียนรู้ที่บูรณาการเนื้อหาและภาษาเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษในบริบทป๊อปคัลเจอร์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา." **วารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษา**, 13, 2: 1-15.
- กาญจนา ณ ศรีสุข. (2561). "ผลของการใช้สถานการณ์จำลองเพื่อเสริมสร้างความสามารถการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดภูเก็ต." **วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช**.
- จารุภา นวลเพ็ง. (2566). "การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานที่ส่งเสริมการคิดเชิงระบบ เรื่องระบบนิเวศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3." **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร**, 26, 1: 1-14.
- ชัยมงคล พุกสุวรรณ. (2560). "แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาเพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน." **วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์**, 35, 1: 71-80.
- ทีศนา แหมมณี. (2552). **ศาสตร์การสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์จำกัด.
- บุษบา กนกศิลปธรรม และคณะ. (2563). "การบูรณาการเนื้อหาและภาษาและอรรถฐานในการพัฒนาความรู้ภาษาอังกฤษและวิทยาศาสตร์." **รายงานวิจัย มหาวิทยาลัยศิลปากร**.
- ปัทมรัตน์ คุณพูนทรัพย์. (2565). "การพัฒนาแนวทางจัดการเรียนรู้สำหรับวิชาด้านประวัติศาสตร์ ศิลปะและการออกแบบในหลักสูตรสองภาษา มหาวิทยาลัยบูรพา โดยใช้แนวทางแบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (CLIL)." **คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา**.
- ประภารัตน์ ธิติสุภกุล. (2565). "ผลของการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษตามแนวคิดการบูรณาการเนื้อหาภาษาที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5." **วารสารสหวิทยาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**, 5, 3: 866-878.

- ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์. (2536). "การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู." วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ปรียาพรรณ สืบแวง. (2559). "การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3." วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต การสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่น มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- พระมหาสังเวช ศรีโคตร และ ทวีศักดิ์ ชูมา. (2559). "แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้รูปแบบกลวิธีการสื่อสาร." สารนิพนธ์ปริญญาพุทธศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยสงฆ์เลย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ภูริชญา เผือกพรหม. (2563). "การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้วิธีการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (CLIL) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3." วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- มธุรส ศิลาคม และ โศภิตา บุญจำนง. (2564). การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้สำหรับพนักงานขายของกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง จังหวัดหนองบัวลำภู. ใน **การประชุมมหายุทธวิชาการระดับชาติและนานาชาติครั้งที่ 14**. เข้าถึงได้จาก [https://www.hu.ac.th/conference/proceedings/doc/07%20การศึกษา%20Ed/15.Ed-049%20\(1491-1502\).pdf](https://www.hu.ac.th/conference/proceedings/doc/07%20การศึกษา%20Ed/15.Ed-049%20(1491-1502).pdf)
- วิภาวี ไชยทองศรี. (2563). "การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์จำลองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3." **วารสารการศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี**.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2562). **การยกระดับคุณภาพและมาตรฐานกำลังคนสายอาชีพระดับสากล**. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). **การสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). **วิธีการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสริมศรี ลักษณะศิริ. (2540). **หลักการสอน**. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2539). **การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อาทิตย์ ศรีจันทร์, อัญชลี จันทร์เสม และเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2560). "ผลของการสอนตามแนว ทฤษฎีบูรณาการเนื้อหาและภาษา (CLIL) ที่มีต่อความสามารถในการฟัง-พูดและความสนใจใน การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2." **วารสารศาสตร์การศึกษาและการ พัฒนามนุษย์**, 1, 2: 174-186.
- Aladini, A., and Jalambo, M. (2021). "Dramatizing the CLIL to Promote Learners' Speaking Skills and Their Self-efficacy." **Universal Journal of Educational Research**, 9, 1: 37-52.
- Alamri, W. A. (2018). **Communicative Language Teaching: Possible alternative approaches to CLT and teaching contexts**. Available from https://www.researchgate.net/publication/327870630_Communicative_Language_Teaching_Possible_Alternative_Approaches_to_CLT_and_Teaching_Contexts
- Anderson, L. W., and Krathwohl, D. R. (2001). **A taxonomy for learning, teaching, and assessing: A revision of Bloom's taxonomy of educational objectives**. Longman.
- Bachman, L. F. (1990). **Fundamental Considerations in Language Testing**. Oxford University Press.
- Bachman, L. F., and Palmer, A. S. (1996). **Language Testing in Practice: Designing and Developing Useful Language Tests**. Oxford University Press.
- Ball, P. (2009). Does CLIL work? In D. Hill and P. Alan (Eds.), **The best of both worlds: International perspectives on CLIL**: Norwich Institute of Language Education.
- Bentley, K. (2010). **The TKT Course: CLIL Module**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Brinton, D. M., Snow, M. A., and Wesche, M. B. (1989). **Content-Based Second Language Instruction**. New York: Newbury House.
- Brown, H. D. (1987). **Principles of language learning and teaching**. 2nd ed.: Prentice-Hall.
- Brown, H. D. (1994). **Principles of language learning and teaching**. 3rd ed.: Prentice Hall Regents.
- Brown, H. D. (2001). **Teaching by principles: An interactive approach to language pedagogy**. 2nd ed.: Longman.

- Canale, M., and Swain, M. (1980). "Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing." **Applied Linguistics**, 1, 1: 1–47.
- Carroll, J. B. (1961). "Fundamental considerations in testing for English language proficiency of foreign language students." **Testing the English Proficiency of Foreign Students**, 36.
- Cimermanova, I. (2017). **A Dialogue between the Language and Subject Teachers**. Accessed April 5, 2019. available from https://www.researchgate.net/publication/322992382_CLIL
- Cimermanová, I. (2021). "A Review of European Research on Content and Language Integrated Learning." **Integration of Education**, 25, 2: 192-213.
- Clark, J. L. D. (1972). **Foreign Language Testing: Theory and Practice**. Philadelphia: Centre of Curriculum Development.
- Coyle, D., Hood, P., and Marsh, D. (2010). **Content and language integrated learning**. CLIL: Cambridge University Press.
- Crookle, C. M., and Oxford, R. L. (1990). Simulation, games, and role-play. In J. C. Richards and T. S. Rodgers (Eds.), **Approaches and methods in language teaching** (pp. 19-30). Cambridge: Cambridge University Press.
- Dale, L., and Tanner, R. (2012). **CLIL activities: A resource for subject and language teachers**. Cambridge University Press.
- Dalton-Puffer, C. (2011). "Content-and-language integrated learning: From practice to principles?" **Annual Review of Applied Linguistics**, 31: 182–204.
- Delliou, A., and Zafiri, M. (2016). **Developing the speaking skills of students through CLIL: A case of sixth grade primary school students in Greece**. in The 5th Electronic International Interdisciplinary Conference, 8-12 August 2016.
- Derakhshan, A., Tahery, F., and Mirarab, N. (2015). "Helping adult and young learners to communicate in speaking classes with confidence." **Mediterranean Journal of Social Sciences**, 6, 2: 520–525.
- Finochiaro, M., and Brumfit, C. (1983). **The functional national approach: From theory to practice**. New York: Oxford University Press.
- Fulcher, G. (2003). **Testing Second Language Speaking**. Pearson Longman.

- Gipps, C., and Stobart, G. (1993). **Assessment: A teacher's guide to the issues**. Hodder & Stoughton.
- Goh, C. C. M., and Burns, A. (2012). **Teaching Speaking: A Holistic Approach**. Cambridge University Press.
- Graham, S. (1997). **Effective language learning**. Multilingual Matters.
- Gredler, M. E. (1992). **Learning and instruction: Theory into practice**. 3rd ed.: Macmillan Publishing.
- Grenfell, M. (2002). **Modern Languages Across the Curriculum**. London: Routledge.
- Hamad, M. M., and Alnuzaili, E. S. (2022). "The Effect of Using Simulation Strategy in Developing English as a Foreign Language Speaking Skill." **Journal of Language Teaching and Research**, 13, 1: 198-206.
- Harmer, J. (1983). **The practice of English language teaching**. Longman.
- Harmer, J. (2001). **The practice of English language teaching**. 3rd ed.: Pearson Education.
- Harmer, J. (2007). **The practice of English language teaching**. 4th ed.: Pearson Education Limited.
- Hilsdon, J. (1991). The group oral exam: Advantages and limitations. In **Review of ELT language testing in the 1990s** (pp. 167-178): The Communicative Legacy.
- Hughes, R. (2002). **Teaching and researching speaking**. Pearson Education.
- Hymes, D. H. (1972). On communicative competence. In J. B. Pride and J. Holmes (Eds.), **Sociolinguistics** (pp. 269-293). Selected Readings: Penguin.
- Jones, L. (1983). **Simulation in language teaching**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Krashen, S. D. (1981). **Principles and practice in second language acquisition**. Pergamon Press.
- Krashen, S. D. (1985). **The input hypothesis: Issues and implications**. Longman.
- Lado, R. (1961). **Language testing: The construction and use of foreign language tests**. Longman.
- Lasagabaster, D., and Belouqui, R. L. (2015). "The impact of type of approach (CLIL Versus EFL) and methodology (book-based versus project work) on motivation." **Porta Linguarum**, 23: 41-57.

- Levelt, W. J. M. (1989). **Speaking: From intention to articulation**. Cambridge, MA: The MIT Press.
- Lightbown, P. M., and Spada, N. (2013). **How languages are learned**. 4th ed.: Oxford University Press.
- Linder, C. (1977). **Oral Communication Testing**. Illinois: National Textbook Company.
- Long, M. H. (1981). "Input, interaction, and second-language acquisition." **Annals of the New York Academy of Sciences**, 379, 1: 259–278.
- Lyu, P. (2022). "How does Content and Language Integrated Learning (CLIL) influence university students' English acquisition? A systematic literature review." **Research and Advances in Education**, 1, 6: 28-35.
- Marsh, D. (2012). **Content and Language Integrated Learning (CLIL): A Development Trajectory**.
- Mehisto, P., Marsh, D., and Frigols, M. J. (2008). **Uncovering CLIL: Content and language integrated learning in bilingual and multilingual education**. Oxford: Macmillan.
- Nation, I. S. P., and Newton, J. (2009). **Teaching ESL/EFL listening and speaking**. Routledge.
- Pérez Vidal, C. (2005). "Content and language integrated learning (CLIL): Teaching materials for use in the secondary school classroom." Universitat Pompeu Fabra.
- Richards, J. C. (2006). **Communicative language teaching today**. Cambridge University Press.
- Richards, J. C., and Schmidt, R. (2002). **Longman dictionary of language teaching and applied linguistics**. 3rd ed.: Pearson Education.
- Salamanca, C., and Montoya, S. I. (2018). "Using CLIL Approach to Improve English Language in a Colombian Higher Educational Institution." **English Language Teaching**, 11, 11: 19–30.
- Satayev, M., Barrios, E., Fernández-Costales, A., Agaidarova, S., Izbassarova, R., and Balta, N. (2022). "The effect of CLIL combined with language instruction on language learning and the role of individual and institutional factors in students' perspectives: Empirical evidence from Kazakhstan." **EURASIA Journal of Mathematics, Science and Technology Education**, 18, 10: em2160.

- Skehan, P. (1998). **A Cognitive Approach to Language Learning**. Oxford: Oxford University Press.
- Statista Research Department. (2024). **Most spoken languages in the world**. Statista. Accessed June 11, 2024. Available from <https://www.statista.com/statistics/266808/the-most-spoken-languages-worldwide/>
- Sturtridge, G. (1987). **Simulation in language teaching**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Swain, M. (2000). The output hypothesis and beyond: Mediating acquisition through collaborative dialogue. In J. P. Lantolf (Ed.), **Sociocultural theory and second language learning** (pp. 97–114): Oxford University Press.
- Thornbury, S. (2005). **How to teach speaking**. Pearson Education.
- Van de Craen, P., Mondt, K., Allain, L., and Gao, Y. (2007). "Why and how CLIL works." **An outline for a CLIL theory**. *VIEWS*, 16, 3: 70-78.
- Verderber, R. F., and Verderber, K. S. (2007). **Communicate! Boston**. Massachusetts, USA: Cengage Learning.
- Vygotsky, L. S. (1978). **Mind in society: The development of higher psychological processes**. Harvard University Press.
- Willis, D., and Willis, J. (2007). **Doing task-based teaching**. Oxford University Press.
- Yufrizal, H. (2021). "The impact of project-based CLIL on students' English proficiency." *EduLearn*, 15, 1: 11-18.

ที่ อว 8606(วช)/1584

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

21 เมษายน 2565

เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี

ด้วย นางสาวสุภัทรา จำทิวี รหัสประจำตัว 630620015 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " ผลการใช้
การจัดการเรียนรู้บูรณาการเนื้อหาและภาษาร่วมกับสถานการณ์จำลองในการส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ
นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2" มีความประสงค์จะขอตกลงเครื่องมือวิจัยกับนักเรียนระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพปีที่ 2 เพื่อประกอบการดำเนินการการค้นคว้าอิสระ

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้นักศึกษา
ดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อธิกมาส มากจุ้ย)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

นครปฐม โทร.088-2292013

ที่ อว 8606 (พศ) / 1585

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

21 เมษายน 2565

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี

ด้วย นางสาวสุภัทรา จำทิวรี รหัสประจำตัว 630620015 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการการค้นคว้าอิสระ เรื่อง "ผลการใช้การจัดการเรียนรู้บูรณาการเนื้อหาและภาษาร่วมกับสถานการณ์จำลองในการส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2" มีความประสงค์จะขอเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 เพื่อประกอบการดำเนินการการค้นคว้าอิสระ

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดแจ้งผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้นักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อธิตมาส มากจุ้ย)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.088-2292013

ที่ อว 8606 (กค) 1587

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

21 เมษายน 2565

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน นางชนากานต์ จิตรมะโน

ด้วย นางสาวสุวภัทร ขำทวี รหัสประจำตัว 630620015 นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " ผลการใช้การจัดการเรียนรู้บูรณาการเนื้อหาและภาษาร่วมกับสถานการณ์จำลองในการส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อริกมาส มากจุ้ย)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.088-2292013

ที่ อว 8606 (ชช) 1586

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

21 เมษายน 2565

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน นางลมูล ทศนา

ด้วย นางสาวสุภัทรา ขำทวี รหัสประจำตัว 630620015 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " ผลการใช้การจัดการเรียนรู้บูรณาการเนื้อหาและภาษาร่วมกับสถานการณ์จำลองในการส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. อธิกมาส มากจุ้ย)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร. 088-2292013

ที่ อว 8606 (คช)/1588

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

21 เมษายน 2565

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน นางสาวเบญจมาศ รัตนโอกาส

ด้วย นางสาวสุวภัทร ขำทวี รหัสประจำตัว 630620015 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " ผลการใช้การจัดการเรียนรู้บูรณาการเนื้อหาและภาษาร่วมกับสถานการณ์จำลองในการส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. อธิกมาส มากจุ้ย)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร. 088-2292013

ภาคผนวก ข

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา
2. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา
3. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้
สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาทั้ง 3 แผนการเรียนรู้

ข้อ	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC
		1	2	3		
Unit 1 Kitchen Utensils and Equipment						
1. สารสำคัญ						
1.1	สอดคล้องกับสมรรถนะรายวิชา	1	1	1	3	1.00
1.2	สอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชา	1	1	1	3	1.00
1.3	สอดคล้องกับคำอธิบายรายวิชา	1	1	1	3	1.00
2. เนื้อหา						
2.1	สอดคล้องกับสมรรถนะรายวิชาและคำอธิบายรายวิชา	1	1	1	3	1.00
2.2	สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	3	1.00
2.3	สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	1	1	1	3	1.00
3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
3.1	สอดคล้องกับสมรรถนะรายวิชาและคำอธิบายรายวิชา	1	1	1	3	1.00
3.2	สอดคล้องกับเนื้อหา	1	1	1	3	1.00
3.3	สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	1	1	1	3	1.00
4. สื่อการจัดการเรียนรู้						
4.1	สอดคล้องกับสมรรถนะรายวิชาและคำอธิบายรายวิชา	1	1	1	3	1.00
4.2	สอดคล้องกับเนื้อหา	1	1	1	3	1.00
4.3	สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	1	1	1	3	1.00
5. การวัดและประเมินผล						
5.1	สอดคล้องกับสมรรถนะรายวิชาและคำอธิบายรายวิชา	1	1	1	3	1.00
5.2	สอดคล้องกับเนื้อหา	1	1	1	3	1.00
5.3	สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	3	1.00
Unit 2 All ingredients						
1. สารสำคัญ						
1.1	สอดคล้องกับสมรรถนะรายวิชา	1	1	1	3	1.00
1.2	สอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชา	1	1	1	3	1.00
1.3	สอดคล้องกับคำอธิบายรายวิชา	1	1	1	3	1.00

ข้อ	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC
		1	2	3		
2. เนื้อหา						
2.1	สอดคล้องกับสมรรถนะรายวิชาและคำอธิบายรายวิชา	1	1	1	3	1.00
2.2	สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	3	1.00
2.3	สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	1	1	1	3	1.00
3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
3.1	สอดคล้องกับสมรรถนะรายวิชาและคำอธิบายรายวิชา	1	1	1	3	1.00
3.2	สอดคล้องกับเนื้อหา	1	1	1	3	1.00
3.3	สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	1	1	1	3	1.00
4. สื่อการจัดการเรียนรู้						
4.1	สอดคล้องกับสมรรถนะรายวิชาและคำอธิบายรายวิชา	1	1	1	3	1.00
4.2	สอดคล้องกับเนื้อหา	1	1	1	3	1.00
4.3	สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	1	1	1	3	1.00
5. การวัดและประเมินผล						
5.1	สอดคล้องกับสมรรถนะรายวิชาและคำอธิบายรายวิชา	1	1	1	3	1.00
5.2	สอดคล้องกับเนื้อหา	1	1	1	3	1.00
5.3	สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	3	1.00
Unit 3 Steps of cooking						
1. สำคัญ						
1.1	สอดคล้องกับสมรรถนะรายวิชา	1	1	1	3	1.00
1.2	สอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชา	1	1	1	3	1.00
1.3	สอดคล้องกับคำอธิบายรายวิชา	1	1	1	3	1.00
2. เนื้อหา						
2.1	สอดคล้องกับสมรรถนะรายวิชาและคำอธิบายรายวิชา	1	1	1	3	1.00
2.2	สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	3	1.00
2.3	สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	1	1	1	3	1.00
3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
3.1	สอดคล้องกับสมรรถนะรายวิชาและคำอธิบายรายวิชา	1	1	1	3	1.00
3.2	สอดคล้องกับเนื้อหา	1	1	1	3	1.00
3.3	สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	1	1	1	3	1.00

ข้อ	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC
		1	2	3		
4. สื่อการจัดการเรียนรู้						
4.1	สอดคล้องกับสมรรถนะรายวิชาและคำอธิบายรายวิชา	1	1	1	3	1.00
4.2	สอดคล้องกับเนื้อหา	1	1	1	3	1.00
4.3	สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	1	1	1	3	1.00
5. การวัดและประเมินผล						
5.1	สอดคล้องกับสมรรถนะรายวิชาและคำอธิบายรายวิชา	1	1	1	3	1.00
5.2	สอดคล้องกับเนื้อหา	1	1	1	3	1.00
5.3	สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	3	1.00

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

Topic	Task Focus	Skill	Time (Minutes)		Scoring	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่			ΣR	IOC
			prepare	test		1	2	3		
1) Fried chicken with garlic and pepper 2) Stir-fried instant noodles with chicken and eggs 3) Rice topped with stir-fried basil with chicken	Introduce the ingredients and explain the cooking steps.	Speaking	10	6-10	4-24	1	1	1	3	1

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

ข้อ	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC
		1	2	3		
1. ด้านเนื้อหาสาระ						
1.1	เนื้อหาบทเรียนมีความน่าสนใจ	1	1	1	3	1.00
1.2	เนื้อหาสถานการณ์จำลองมีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน	1	1	1	3	1.00
1.3	เนื้อหาสาระมีความสอดคล้องกับบริบทวิชาชีพของตนเอง	1	1	1	3	1.00
1.4	นักเรียนเข้าใจรูปแบบโครงสร้างภาษา/คำศัพท์ได้ดี	1	1	1	3	1.00
2. ด้านกิจกรรม						
2.1	กิจกรรมตรงกับความสนใจของนักเรียน	1	1	1	3	1.00
2.2	กิจกรรมมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของนักเรียน	1	1	1	3	1.00
2.3	นักเรียนสามารถนำกิจกรรมไปปรับใช้กับวิชาชีพของตนเอง	1	1	1	3	1.00
3. ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ						
3.1	นักเรียนสามารถสื่อสารได้ตรงตามความต้องการ	1	1	1	3	1.00
3.2	นักเรียนสามารถเลือกใช้ประโยค/คำศัพท์ที่ถูกต้องในการสื่อสารได้	1	1	1	3	1.00
4. ด้านผู้เรียน						
4.1	กิจกรรมช่วยให้นักเรียนสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น	1	1	1	3	1.00
4.2	กิจกรรมช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียนมากขึ้น	1	1	1	3	1.00
4.3	กิจกรรมช่วยสร้างความมั่นใจให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น	1	1	1	3	1.00
4.4	การเรียนภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนรู้บูรณาการเนื้อหาและภาษาร่วมกับสถานการณ์จำลอง	1	1	1	3	1.00

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษสำหรับศิลปะการประกอบอาหารโดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา
2. แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน-หลังเรียน
3. แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

Lesson plan

Teacher: Suwapat Khamtawee

Class: 2nd year of VC

Week: -

Unit: Unit 1 Kitchen Utensils and Equipment

Strand: English for Food and Nutrition

Date planned to teach:

Topic: Kitchen Utensils and Equipment

Time: 1 hour 40 minutes

Course Objectives: To develop students' listening, speaking, reading, and writing skills in English related to cooking and enhance their awareness of its professional benefits.

Course Competencies: Develop English skills for cooking by listening, speaking, reading, and writing. Engage with media, discuss and demonstrate cooking steps, and use technical vocabulary.

Course Description: Developing English skills for cooking, including listening, speaking, reading, and writing. Students will practice conversations, provide and request information, use technical vocabulary, and read recipes and manuals.

Terminal Objective: To create the language to describe kitchen utensils and equipment	
Enabling Objectives:	
Motivation	- To guess the name of kitchen utensils and equipment from pictures
Input/Control	- To watch the video about "Vlog: Kitchen Tour" and list the vocabulary - To discuss about how to use each utensils and equipment - To comprehend language function "What is it used for?"
Focus/Working	- To discuss about how to use each utensils and equipment
Transfer/Application	- To create the language to describe kitchen utensils and equipment

Teacher's Personal Aim:

- The teacher uses simplified English words to explain the lesson.
- The teacher answers students' questions related to the lesson.

Expected Behaviors:

- Students may try to speak English in class while doing the activity.
- Students may apply what they have learned from the lesson to real-life situations.

Language Components:

1. Skills: Integration (Speaking skill)
2. Functions: Giving information about kitchen equipment and how it is used
3. Vocabulary: - Basic cooking verbs: fry, boil, steam, grill, bake, whisk, grind, heat, mix, stir

- Kitchen equipment vocabulary: whisk, mortar and pestle, toaster, stove, mixer, blender, oven, mixing bowl, rolling pin, garlic press, dishwasher

4. Grammar Point: Prepositions of place

Materials: Power point, worksheet, video

Phase	Content	Class organization Interaction	Teaching aid
Information/ Motivation (7 minutes)	Activity: Kitchen Hint Instructions: - T asks Ss to sit in group of 5. - T tells students about the topic of the activity and activity direction. Ss have to guess the name of shows the pictures with a hint and asks Ss to guess the name of kitchen utensils or equipment in English. The group that give correct answer will get 1 point for each picture. - T shows the picture of cooking in the kitchen with some unclear part and let Ss guess. - The group with the correct answer will get 1 point. Expected response from Ss: Ss pay attention to the activity and try to answer without using their mother tongue. Anticipated problem(s): Ss may not know some vocabulary about kitchen utensils and equipment.	T-Ss, W GW	- Power Point
Input /Control (35 minutes)	Activity: Kitchen Tour Instructions: - T shows the video "Vlog: Kitchen Tour" (Western style kitchen) and asks Ss to list the vocabulary (whisk, mortar and pestle, toaster, stove, mixer, blender, oven, mixing bowl, rolling pin, garlic presser, dishwasher) - T asks Ss to observe the sentences used by the person in the video to ask how to use each kitchen utensil and piece of	W T-Ss W	- Power Point - Video

Phase	Content	Class organization Interaction	Teaching aid
	equipment. In this stage, Ss will see sentences for asking how to use kitchen items, such as: “What is it used for?” “How do you use it?” “Do we use it for...?” And the sentences for answering, such as: “I use _____ for _____.” “Yes/No, we use _____ for/to _____.” - T gives some example sentences by using the sentences above to ask and give the information about kitchen utensils and equipment. From the example sentences, T teaches basic verbs for cooking (fry, boil, steam, grill, bake, whisk, grind, heat, mix, stir) - T shows pictures of kitchen utensils and equipment from the video on the screen and asks students how each item is used. Ss must answer in English. Expected response from Ss: Ss may use some language function sentences to ask for or give some information. Anticipated problem(s): -		
Focus/ Working (15 minutes)	Activity: Interview Instructions: - T asks Ss to do interview activity. T provides worksheet which contain a role box for asking and answering the question. The worksheet will have the pictures of kitchen utensils and equipment. Ss have to ask and answer their friend for the opinion how's that utensils or equipment use for by following a role box on their paper then write the answer on their worksheet.	PW	Worksheet with role box

Phase	Content	Class organization Interaction	Teaching aid
	Expected response from Ss: Ss try to ask their friend to get the information and try to use the sentences relate to the role card on their worksheet. Anticipated problem(s): Ss may ask their friends in Thai.		
Transfer/ Application (40 minutes)	Activity: Simulation Instructions: - T asks Ss to discuss about when we use these kinds of conversation to ask for the direction to use each utensils and equipment. Ss gives their opinion. - T gives 3 situations for students to create their own conversation 1) Introduce kitchen equipment to a new assistant chef. 2) Introduce kitchen equipment to a friend who is trying to bake for the first time. 3) Ask a friend to buy kitchen equipment. - Let Ss practice with their peer - Perform Expected response from Ss: Ss practice with their peer Anticipated problem(s):	PW	- Role Cards
Wrap-up (3 minutes)	-T reviews the vocabulary about kitchen utensils and equipment and basic verbs for cooking -T shows a picture of kitchen utensils and equipment and ask "What is it used for?" and wait for students' answer -T summarize the lesson	W	

Evaluation :

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	1	พูดไม่เป็นธรรมชาติ หยุดชะงักบ่อย ตะกุกตะกักจนไม่สามารถเข้าใจได้
	2	พูดค่อนข้างไม่เป็นธรรมชาติ หยุดชะงักบ่อย ตะกุกตะกักไม่สามารถพูดต่อเนื่องได้
	3	พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและตะกุกตะกักเป็นบางครั้ง
	4	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ ราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	5	พูดเป็นธรรมชาติ ราบรื่น เข้าใจได้
	6	พูดเป็นธรรมชาติ ราบรื่น เข้าใจได้ทั้งหมด
ความเข้าใจ (Comprehensibility)	1	ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดได้
	2	ผู้ฟังเข้าใจเป็นบางคำ ไม่สามารถปะติดปะต่อได้
	3	ผู้ฟังเข้าใจเป็นบางวลี หรือกลุ่มคำ
	4	ผู้ฟังเข้าใจเป็นประโยคสั้นๆ ง่ายๆ
	5	ผู้ฟังเข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	6	ผู้ฟังเข้าใจที่ผู้พูดกล่าวถึงทั้งหมด
ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication)	1	ไม่สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้
	2	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
	3	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เป็นบางครั้ง
	4	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้พอประมาณ
	5	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	6	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)	1	สื่อสารไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยค
	2	สื่อสารตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเป็นบางส่วน
	4	สื่อสารได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ มีผิดบ้างเล็กน้อย
	5	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเกือบทั้งหมด
	6	สื่อสารถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด

Speaking Test

Instruction

Speaking test : Pair Work

◆ 10 minutes

Choose 1 menu from the list below. Please demonstrate and explain the steps of cooking. The test was conducted in pairs; one person took the role of the chef, and the other as the assistant chef. (10 minutes for preparation)

- 1) Fried chicken with garlic and pepper
- 2) Stir-fried instant noodles with chicken and eggs
- 3) Rice topped with stir-fried basil with chicken

Fried chicken with garlic and pepper

Ingredients

Step 1

Step 2

Step 3

Step 4

Step 5

Stir-fried instant noodles with chicken and eggs

Ingredients

1

2

3

4

5

6

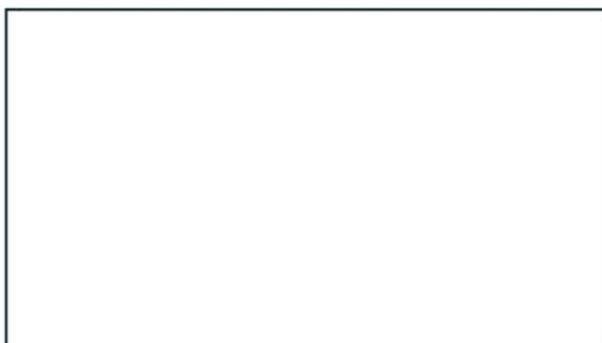
Rice topped with stir-fried basil with chicken

Ingredients

WORKSHEET: Kitchen Utensil Worksheet**Draw Your Kitchen Utensil**

 Draw a picture of the kitchen utensil you received in the box below.

What is the name of your utensil? _____

 Write a short description of what this utensil is used for. Use complete sentences.

Example: *A whisk is used for mixing ingredients like eggs or batter.*

Your Answer:

 Find 3 classmates and ask them about their utensil. Write their answers below.

Simulation Cards

💬 **Ask your friends :**

3. What utensil do you have?
4. How do you usually use it?

💬 **Ask your friends :**

1. What's that utensil called?
2. What do you usually use it for?

💬 **Ask your friends:**

1. What do you have there?
2. Do you use it more for cooking or baking?

💬 **Ask your friends :**

1. What's the name of that utensil?
2. How do you use it safely?

💬 **Ask your friends :**

1. What are you holding?
2. What kind of food do you use it with?

💬 **Ask your friends :**

1. What do you call this utensil?
2. What kind of dishes is it used for?

แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ซึ่งจะนำไปประเมินผลเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงต่อไป

2. แบบสอบถามฉบับนี้ประกอบด้วยคำถามทั้งหมด 2 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า (Rating scale) มี 5 ระดับ ซึ่งแบ่งเป็น 4 ด้าน ซึ่งกำหนดค่าระดับของข้อความในแบบสอบถาม 5 ระดับ มีรายละเอียด ดังนี้

มากที่สุด มีค่าระดับเท่ากับ 5

มาก มีค่าระดับเท่ากับ 4

ปานกลาง มีค่าระดับเท่ากับ 3

น้อย มีค่าระดับเท่ากับ 2

น้อยที่สุด มีค่าระดับเท่ากับ 1

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม

3. กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน หากมีข้อเสนอแนะ กรุณาเขียนลงในตอนที่ 2

สรุปผลการประเมิน	ร้อยละ 80- 100	ระดับความพึงพอใจมากที่สุด
	70-79	ระดับความพึงพอใจมาก
	60 -69	ระดับความพึงพอใจปานกลาง
	50-59	ระดับความพึงพอใจน้อย
	น้อยกว่า 50	ระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

**แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2**

ตอนที่ 1 ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจดังนี้

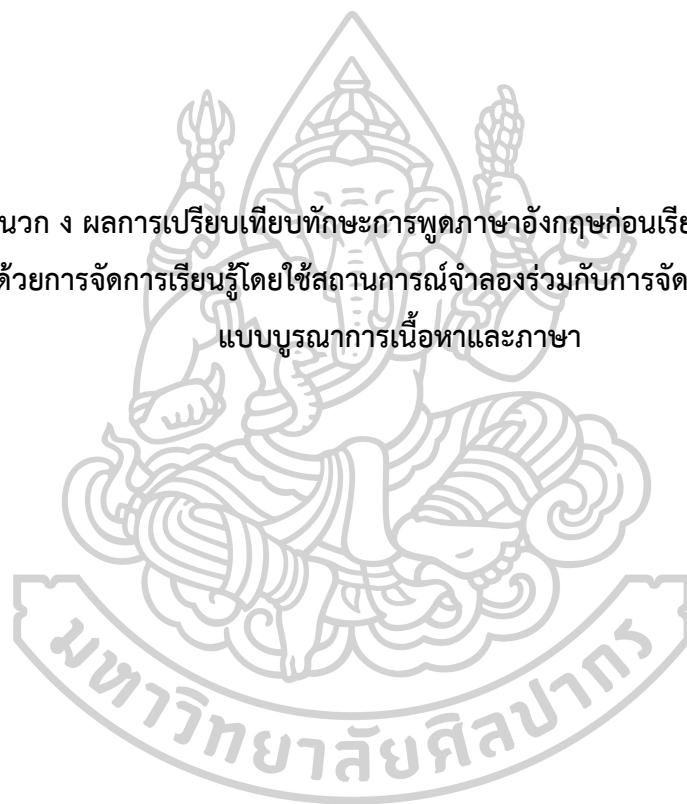
ที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
1.ด้านเนื้อหาสาระ						
1.1	เนื้อหาบทเรียนมีความน่าสนใจ					
1.2	เนื้อหาสถานการณ์จำลองมีความง่ายเหมาะสมกับนักเรียน					
1.3	เนื้อหาสาระมีความสอดคล้องกับบริบทวิชาชีพของตนเอง					
1.4	นักเรียนเข้าใจรูปแบบโครงสร้างภาษา/คำศัพท์ได้ดี					
2.ด้านกิจกรรม						
2.1	กิจกรรมตรงกับความสนใจของนักเรียน					
2.2	กิจกรรมมีความง่ายเหมาะสมกับระดับของนักเรียน					
2.3	นักเรียนสามารถนำกิจกรรมไปปรับใช้กับวิชาชีพของตนเอง					
3.ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ						
3.1	นักเรียนสามารถสื่อสารได้ตรงตามความต้องการ					
3.2	นักเรียนสามารถเลือกใช้ประโยค/คำศัพท์ที่ถูกต้องในการสื่อสารได้					
4.ด้านผู้เรียน						
4.1	กิจกรรมช่วยให้นักเรียนสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น					
4.2	กิจกรรมช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียนมากขึ้น					
4.3	กิจกรรมช่วยสร้างความมั่นใจให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น					
4.4	กิจกรรมช่วยให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้น					
4.5	การเรียนภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนรู้บูรณาการเนื้อหาและภาษาร่วมกับสถานการณ์จำลอง					

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ

.....

.....

ภาคผนวก ง ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน
ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้
แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้
โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

คะแนนเฉลี่ยของผู้ประเมิน 3 ท่าน จำแนกเป็นรายด้าน										
นักเรียน คนที่	ก่อนเรียน					หลังเรียน				
	ความคล่องแคล่ว	ความเข้าใจง่าย	ปริมาณการสื่อสาร	คุณภาพของการสื่อสาร	ผลรวมคะแนน	ความคล่องแคล่ว	ความเข้าใจง่าย	ปริมาณการสื่อสาร	คุณภาพของการสื่อสาร	ผลรวมคะแนน
คะแนนเต็ม	6	6	6	6	24	6	6	6	6	24
1	2.00	2.00	2.33	2.00	8.33	3.33	3.33	3.33	3.33	13.32
2	2.00	2.33	1.67	1.33	7.33	3.00	3.00	2.00	3.00	11.00
3	2.67	2.33	2.33	2.00	9.33	4.00	2.67	2.67	2.67	12.01
4	2.00	1.33	1.67	2.00	7	3.33	3.33	2.67	3.00	12.33
5	2.00	2.33	2.00	2.00	8.33	3.33	2.67	3.00	2.67	11.67
6	3.33	3.33	3.33	3.00	12.99	4.67	4.00	4.33	4.67	17.67
7	4.00	2.67	3.67	3.33	13.67	5.00	5.33	5.33	5.00	20.66
8	1.67	2.00	1.33	1.33	6.33	2.33	2.33	1.67	1.67	8.00
9	1.67	1.00	1.67	2.00	6.34	3.33	3.00	2.67	2.33	11.33
10	2.67	2.33	2.00	3.00	10	4.33	3.33	3.67	3.00	14.33
11	2.67	2.67	3.00	2.00	10.34	3.33	3.33	4.00	4.00	14.66
12	3.00	4.00	3.67	3.00	13.67	5.33	5.67	6.00	5.00	22.00
13	2.33	2.33	2.33	2.67	9.66	4.33	3.67	4.67	4.00	16.67
14	1.33	2.67	2.00	1.33	7.33	3.67	3.00	2.33	3.00	12.00
15	2.00	1.33	1.33	1.67	6.33	3.00	2.33	2.67	2.33	10.33
16	2.00	1.67	1.67	1.67	7.01	3.67	3.33	3.00	2.33	12.33
17	1.33	1.33	1.33	1.33	5.32	2.33	2.67	3.00	2.33	10.33
18	3.00	3.00	2.67	3.00	11.67	5.00	5.00	5.33	3.33	18.66
19	2.00	1.67	1.00	1.00	5.67	3.00	2.33	2.33	2.00	9.66
20	1.67	1.33	1.33	2.33	6.66	4.33	2.00	4.00	3.67	14.00
21	2.00	2.00	2.67	1.67	8.34	3.00	3.33	4.00	3.33	13.66
22	2.33	2.67	3.00	2.67	10.67	5.00	4.67	4.67	3.67	18.01
23	3.00	2.67	3.67	2.67	12.01	4.33	5.33	5.33	5.00	19.99
24	3.00	1.67	1.33	1.67	7.67	4.33	3.33	4.33	2.67	14.66
Mean	2.00	2.00	2.33	2.00	8.83	3.81	3.46	3.63	3.25	14.14
S.D.	0.66	0.72	0.83	0.66	2.87	0.86	1.03	1.19	0.96	4.04

ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้
โดยใช้สถานการณ์จำลองร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา

Paired Samples Statistics				
	Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1 PostTest	14.1367	24	3.73356	.76211
PreTest	8.8333	24	2.54755	.52002

Paired Samples Test						
Paired Differences						
	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference		
				Lower	Upper	t
Pair 1 PostTest - PreTest	5.30333	1.73312	.35377	4.57150	6.03517	14.991
						23
						.000

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล

นางสาวสุวภัทร ขำทวี

วุฒิการศึกษา

ศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยศิลปากร

